

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFED

Sayı 62, Kasım 2011-11, 3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

BU SAYIDA:

- SERHAT ÖZCAN
- HAKAN GÜLSEVEN
- YAVUZ ALOĞAN
- OSMAN OĞUZ
- SUZAN YILMAZ OKAR
- CAN GÜROLA
- G.HAYDAR KILIÇARSLAN

- ONUR ÖZGEN
- HAKAN AYTAÇ
- EBRU ERBAŞ
- ONUR DALAR
- C. OZAN ASLAN
- YUNUS AKIL
- NAZMİ ORÇUN ÇOBAN
- BARAN ÖZTÜK

- SITKI DEMİRKAN
- MİTHAT EZEL
- KARDELEN GÜRGÖR.
- ÖZGE YERLİKAYA
- FATİH ÇELEBİ
- CEM KAÇAR
- HALDUN AÇIKSÖZLÜ
- MEHMET ALİ TOK

ISSN 1307-072X

9 771307 072007

SEV, TERKET!

Palavra adamlar, paçavra yaşamlar...

Aynı yalanları dinlemekten bıkmış biri olarak, birkaç gün yazılı ve görsel medyayı takip etmeyi bırakmıştım. Yine tek sestem, aynı plak döndürülüyordu. Plak takılıyor, hep aynı cümle dönüp duruyor, kimse artık rahatsız bile olmuyor... “Şu kadar şehidimiz var. Gereken yapılacaktır. Hainler katiller hesap verecektir. Bir karış vatan toprağını kimseye kaptırmayacağız. Şehitler ölmez vatan bölünmez. Ya Allah bismillah Allah-u ekber...”

Yaşamımızın doğallıymış gibi, doğal yaşam buymuş gibi kanıksanmışlıkla...

Olayın gazıyla iktidar akrabası, bizim Hakan Gülseven’in dediği gibi ‘geniş aile’ elemanı televizyonunun ‘cesur’ sunucusu intikam salyaları akıtarak Van’da meydana gelen depremde dolayı, zil takıp göbek atıyor neredeyse. “Layıklarını buldular,” diyerekten. Oysa savaşın yükünü unutturup ‘ekmeğini’ sağlayan değerli büyüklerinin eline ‘mabadi kurtaracak’ bir fırsat geçtiğinin farkında bile değil, herkesten ve her şeyden nefret eden bu darbeli kızımız.

Yine ‘tıpkısının aynısı’ bir deprem yine bilim insanlarımızın yıllardır kanal kanal, gazete gazete, dolaşıp alınması gereken önlemler konusunda yaptığı uyarılar. Ve son büyük depremin üzerinden geçen 12 yılda alınan yol. (Ki bu arada olan diğer depremlerde hiç küçük değildi.)

Her şey birbiriyle o kadar bağlantılı ki oysa. Demirel müteahhit severdi. Özal da, Erdoğan da... ‘Yap-ışlet-devret’çi zihniyet. Yaptı, parayı aldı. İşletti parayı aldı. Devredemedi, çünkü yıkıldı. Olan yine uygun koşullarda yaşama olanağı olmayan, ‘uygunsuz’ gelirli vatandaşlarımıza oldu. Hem de aynı ‘uygunsuz’ ücretli vatandaşın üzerine ÖTV, KDV, her şeye zam şeklinde yıkıldı. Meclis’teki meslek dağılımlarına bir baksak 50’li yıllardan bu yana birçok vekilin, inşaat sektörüyle ilgili bir işi veya ortaklığı olduğunu görürüz. Türkiye’yi yeniden yapmaya soyunanlar

tüm çıplaklıklarıyla soygunculuklarını sergilerken ceza almadıkları gibi, ödüllendirilmek suretiyle yeniden seçilmişler olarak hiç başından eksik olmadı milletin. Vatandaş, “Sizin bilmediğiniz şeyler var. Devlet sırrı. Örtülü ödenek. Derin devlet. Enflasyon canavarı. IMF. Komünizm tehdidi. Bu sır bizimle mezara gider,” mavallarıyla uyutuldu hep.

Oyuna Gelin, Oyuna Gelmeyin adlı bir kabare oynamıştık. Şarkı sözlerini yazmıştım kabarenin. Şimdi o sözler geldi aklıma. 9-8’lik oynak bir müzik eşliğinde: *Al gülüm ver gülüm, danışıklı dövüşler, umut taciri bunlar seni fena söğüşler...*

“Sinekten yağ çıkarmak”, ya da “Menfaat sağlamayacak eşiğin önüne yem koymamak” gibi deyimler vardır ya kirli tüccar zihniyetini anlatan. İşte o ‘zihniyet’le ülke yönetmeye çalışmanın ürünüdür bugün yaşanan depremler, savaşlar ve yoksulluk. Televizyonda deprem bölgesinde olanları izlerken, sanki ben suçluymuşum gibi insanlığımızdan utanırken, yıllardır iktidarda sahipleri, “Olan oldu önümüzdeki maçlara bakacağız,” pişkinliğinde. Artık pes demekten bıktım. Canlı görüntülerin üzerine yapılan konuşmaları duyduğumuzda Van’da bayram var biz deprem zannediyoruz diyeceğiz neredeyse.

Eski TOKİ Başkanı, şimdi çevre ve inşaat rantından sorumlu bakan, hemen ihalenin uygun bir firmaya verilip yeni konutların inşa edilmesinden söz ederken müteahhit dost ve yandaşlara müjdeyi veriyor: “**Buradan size çok ekmek çıkar.**” Ve bakanların, “Kızın halasından beşi bir yerde, oğlanın amcasından altın kemer” ucubeliğinde sunduğu bölgeye yardım programı sadece mide bulandırıcı. Bölgeyi en iyi bilen yerel yönetimi, sırf başka partiden (BDP) diye yok saydılar. Yine her propaganda ortamında olduğu gibi, yardımları babalarının malıymış gibi yandaşlarca dağıttırmak, dolayısıyla yardımı yine ilk olarak iktidara oy veren kesimlere ulaştırmak, zaten neredeyse bölünmüş olan bölgede, bu ayrımı daha da keskinleştirmeye çanak tutuyor.

Ülke insanı yine her depremde ya da doğal afette yara sarma telaşıyla şuursuzca her gösterilen ‘hesap’ numarasına bir şeyler yatırma derdine düşmüşken, afetleri sadece ‘tanrının gazabı’ olarak gösteren, toplumun bilimden uzaklaştırılmasının sonuçlarını umursamayan, kendi çevrelerinde yetiştirdikleri ‘inşaat mühendisleri’ne denetimden kaçışı sağlayacak imzaları attırmanın ‘hesabında’ olan muktədirlerden hesap sormayı kimse düşünmüyor.

Yine cemaatlerin önderliğinde bu yaralar da sarılır Allahın izniyle! Ve bizler de oturup düşünürüz. Namazı mı eksik kıldık, oruç yediğimizi mi anladık, atladığımız Cuma mı var, hacca gidemedik diye mi, neden Allah’ım neden bu felaketler hep bizim ülkemizi buluyor?

Büyük yıkımlar ekonomide büyük gedikler açar ya, bu bir büyük fırsat yaratır aslında iktidarlara. “Bakın biz yara sardık, yeniden bir şehir inşa ettik. Bu zamlar ek vergiler mecburiyetten.”

Ama aklımıza gelmez, çoktan unutmuşuzdur, sormayız 1999 depreminden bu yana ödediğimiz deprem vergilerinin nereye gittiğini. Toplumun balık hafızalı gördükleri için bugün söylediklerini yarı yalanlıyorlar. Ama her ne kadar çarpıtılmak ve yok sayılmak istense de tarihin hafızası güçlüdür, doğru kaynağı bulduğunda.

Namusu cinsel organlarıyla algılayan ‘zihniyet’, bu işlerin beyinle, bilimle alakalı olduğunu bilemedikçe, daha çok savaşlar, ‘namus’ ve ‘töre’ cinayetleri, depremler, seller görmeye ve yaşaya mahkûm bırakacak bu ülkeyi.

Bu estetik yoksunu, ucube, yarım yamalak Osmanlı özentisi kafalar, özel yasalar ve özel yetkili savcılarla sermayeyi elde bulundurmanın, ‘zafer’ kazanmışlığın çılgınlığıyla ve sarhoşluğuyla bir süre daha saltanat sürmeye devam edecek. Sermayenin devamını sağlayacak özel oluşturulmuş yandaş iş adamları gibi görünse de, rant peşinde koşan ‘zihniyet’ bir süre sonra kendini yemeye ve yok etmeye başlayacak. Yani iyi bilinmeli ki sermayenin asıl dinamiği emekçilerdir. Volkan gibidir, sel gibidir, deprem gibidir dinamik. Karadeniz gibidir, dolguyu affetmez!

Alıp satma işinin ve bu hırsıyla sermayeyi büyütme telaşının çok tehlikeli olduğunu gözlemleyebiliyoruz. Zaten yaşam sermayeden ibaret bir şey olsaydı, en çılgın sermayelere sahip görünen Arap’ın baharı, yalancı bahar olmazdı...

Suzan Zengin’i kaybettik...

İşçi Köylü gazetesi çalışanıyken 2009’da tutuklanan Suzan Zengin, RED’in Ekim 2010 tarihli 49. sayısına hapisnedenen yolladığı mektupta şöyle sesleniyordu hepimize:

“Tutukluluğumun devam etmesi, hızlı kemik erimesi, hipertansiyon, ülser vb. kronik hastalıklarımın, bu süreye kadar olduğu gibi, tedavi edilmediği için, daha da ilerleyeceği anlamına geliyor.

Ancak tarihinin en büyük doluluk oranını yaşıyan hapisanelerde hasta olarak bulunan sadece ben değilim elbette, bu biliniyor. Onlarca siyasi

tutsak daha ileri derecede, hatta ölümcül -kanser vb- hastalıklarla boğuşmakta, tedavileri de genelde yapılmamakta. Siyasi tutsaklara reva görülen bu iken, onlar görmezden-duymazdan gelinirken, ‘aksırıp-pıksıran’, ‘başı-dişi’ ağrıyan ‘paşaları’, tutuklanmalarının üzerinden daha henüz çok geçmemişken, ‘sağlık nedenleriyle’ ve ‘yıldırım hızıyla’ tahliye ettiklerini, görmediğimizi, duymadığımızı zannetmesinler. Çünkü bizim ne gözlerimiz kör, ne de kulaklarımız sağır! En sağlıklı organımız ise beyinlerimiz!”

Bu satırların kaleme alınmasından bir sene sonra, geçen ay Suzan Zengin’i kaybettik. İki sene tutuklu kaldıktan sonra, Haziran’da tahliye edilen Suzan Zengin’in sağlık durumu giderek kötüleşti ve geçirdiği ameliyat sonrası bir daha uyanamadı...

İşçi sınıfının bu yürekli neferini bu rezil devletin öldürdüğünü çok iyi biliyoruz. Suzan Zengin’in dediği gibi, ne gözlerimiz kör, ne kulaklarımız sağır. En sağlıklı organımız ise beynimiz...

Bir şey daha var: Her ölümden biraz daha sıkılıyor yumruklarımız...

Şehitler ölür, vatan bölünür!..

Piyade Çavuş Birol Elmas'ın annesi Mübyen Elmas, Adapazarı'nda biri engelli üç çocuğuyla birlikte yaşıyordu. Babaları yıllar önce ölen aile, Birol da askerde olduğu için yaşamlarını ancak yardımlarla sürdürebiliyordu. Aile, 200 liralık elektrik borcunu ödeyememiş, borç katlanarak 2 bin liraya yükselmişti. Bu yoksul, zor durumda yaşam savaşı veren ailenin elektriğini kesen devlet, Piyade Çavuş Birol'un Çukurca'dan 'şehit haberi'nin ulaşması üzerine, 'şehit evi'ne bir ekip gönderip elektriği açtırdı...

Sadece bu örnek bile, mevcut düzenin üzerinde yükseldiği **ikiyüzlü ahlaki temeli** göstermeye yeterlidir. Lakin bu kadarla yetinmeyeceğiz... Çünkü bu ülkede yoksul gençler, ailelerini kan emici düzenin insafına terk ederek 'vatan için ölmeye' giderken, savaş çıgıkları atan egemenlerin sıpaları pamuklara sarılıp sarmalanıyor. Ya sahte raporlarla askerlikten yırtıyorlar, ya yurtdışında çalışıyor görünüp, dövizli askerlikten yararlanıyorlar. Dağın tepesinde ne için öldüğünü bile bilmeden 20 yaşında hayata gözlerini yuman Piyade Çavuş Birol'un ailesi parasızlıktan karanlığa mahkum edilirken, para babaları parayı bastırıp çocuklarının hayatını satın alıyor!

İşte bu yüzden, beş sene evvel **RED**'i yayınlamaya başladığımızda, ilk işimiz uzun bir liste yapıp, Koçların, Sabancıların, Şahenklerin, Hasların, Garihlerin, Kamhilerin, Kalkavanların, Ekşiogullarının, Taluların, Sazakların, kısacası emperyalist ortaklarıyla beraber bir memleketin kanını emen büyük burjuvaların nasıl askerlikten yırttığını teşhir etmek oldu. Yanlış anlaşılmasın, askerlik fetişisti falan değiliz; bizim derdimiz, çok kıymetli çocuklarını pamuklara sarıp sarmalayan bu kan emicilerin, her fırsatta savaş çıgırtkanlığı yapmaları ve yoksullardan daha fazla ölmelerini istemeleridir...

Tabii sadece patronlarla sınırlı bir mesele değil bu. Generaller, yüksek bürokratlar ve elbette siyasetçiler de, sıra kendi çocuklarına geldiğinde, üç sene yurtdışında çalışıyor gösterdikleri çocuklarını, ceplerine dövizleri koydukları halde Burdur'a yolluyorlar. Mesela Abdullah Gül, Hakkari Çukurca'daki çatışmaların ardından, o her zaman üzerinden dökülen 'sağduyulu devlet adamı' pozlarını bir kenara bırakıp 'misliyle intikam' nutukları atıyordu ya... **Bu seviyede bir intikam arzusundan beklenen, emperyalist finans kuruluşu Merrill Lynch'in Londra ofisinde hizmet görüp ardından ABD'ye yerleşen 29 yaşındaki oğlu Ahmet Münir Gül'ü dağlara tepelere intikam için yollaması değil midir?** Adama sorarlar, kimden alacaksın o intikamı? Kiminle alacaksın? Hiç kuşku yok, Ahmet Münir de, tıpkı Tayyip Erdoğan'ın küçük oğlu Necmettin

Basit bir soru: Villalara, Boğaz'dakiyalılara neden hiç asker cenazesi gelmiyor?..

Bilal gibi, bir ara Burdur'u ziyaret edecek, dövizi bastırıp hayatını satın alacaktır. Her gün asker cenazeleri gelen bir memlekette, "Askerlik yan gelip yatma yeri değil," gibi bir lafı hiç utanmadan edebilen Tayyip Bey'in büyük oğlu Ahmet Burak ise hiç askere gitmedi. 'Çürük' mü? Araba kullanabilen, hatta kullanırken insan öldürebilen; ticaretle uğraşan, hatta armatörlük yapabilen; milyonlarca dolar kazanırken sağı solu hiç ağrımayan Ahmet Burak, iş askerliğe gelince 'çürük'!..

Ve muktedirlerin çocukları yerine dağlara sürülen gençler, kollarını, bacaklarını, gözlerini ya da hayatlarını o dağlarda bırakmaya devam ediyor... **Peki, yoksulların evlatlarının canı üzerinden efelenebilen iktidar sahipleri, sizce ne kadar vicdan sahibidir?**

"İyi de, gencecik insanları öldüren PKK'de, 'dağdaki terörist'te hiç mi kabahat yok?' diye soruyorlar. O halde, önce 'dağdaki terörist'in kim olduğunu bir anlamak lazım. Çok açık tarif edelim: 'Dağdaki terörist', kendisi askerdeyken evinin elektriği kesilen Piyade Çavuş Birol Elmas'ın Kürt muadilidir. Çocukları sokak ortasında öldürülen, anneleri yerlerde sürüklenen, ağabeyleri Kasaplar Deresi'nde isimsiz bir ceset olarak yatan, babaları Diyarbakır Cezaevi'nde Binbaşı Esat Oktay Yıldırım'ın köpeği 'Jo' ile çuvala konup en aşağılık işkencelere maruz kalan, tüm bunlara isyan edip de dağa çıktıklarında her gün dağlarda kimyasal silahlarla öldürülen ve cesetleri yerlerde sürüklenen gençlerdir. Kimse unutmasın, ortada **PKK'nin silahlı mücadelesi yokken, bir Diyarbakır Cezaevi Cehennemi vardı. 12 Eylül işkencehanelerinin, Diyarbakır Cezaevi'nin hesabını soramayan, köylülere dışkı bile yedirmiş bu devletin yakasına yapışmayan burjuva, emperyalist**

asker cenazelerini gördüğünde galeyana geliyorsa, bu işte yine bir ikiyüzlülük vardır...

Bir yandan MİT Müsteşarı 'Başbakan temsilcisi' sıfatıyla PKK'yle görüşme yapacak; bir yandan bu görüşmeler, "Teröristle görüşen şerefsizdir!" gibi artistik açıklamalar eşliğinde inkar edilecek; bir yandan da gençler dağlara sürülmeye devam edecek, vadiler kimyasal silahlarla zehirlenecek... Sonra, tüm bu ikiyüzlülüğü hiç ses çıkarmadan izleyen halk, toplu asker cenazeleri gördüğünde en yakındaki Kürdün boğazına sarılmak için sokağa fırlayacak!.. Irkçı-provokatör *Türk Solu* dergisi yerlerde sürüklenerek parçalanmış gerilla cenazelerini kapak yapıp, "İşte özlenen fotoğraf!" diye yazarken hiç ses çıkarmayanlar, her fırsatta Kürtlere küfür edecek! Götü rahattaki aşağılık orta sınıf küstahları, internet başına oturup, Van'da yaşanan depreme hiç vicdanı sızlamadan 'Oh olsun!' çekecek! Kifayetsiz muhterisler, dip boyası gelmiş sarı saçlarını savura savura, deprem acısı yaşayan bir halkı canlı yayında, "Herkes haddini bilsin!" diye azarlama cüretini kendinde görecekt!.. Kürtler de boyun eğecek, öyle mi?

Kürtlerden bu aşağılamalara boyun eğmelerini, diz çöküp biat etmelerini bekleyenlerin, aynı zamanda bu iktidarın her türlü pisliğini sineye çekenler olması ne acı!.. **'Homo Sapiens'in geliştirdiği en iğrenç davranış biçimi, bir yandan muktedirlerin kıcını yalarken, bir yandan mazluma tekme atabilmesidir!..** Hiç kimse kusura bakmasın, ya hep beraber yarattığınız bu cehennemi sevecek, ya da şimdiye kadar korumayı becerdiğiniz o hastalıklı zihniyeti terk edeceksiniz... Evet, aynen böyle... **O iğrenç 'Ya sev, ya terk et!'** sloganınızı sabahlara kadar atıp, yurtdışına çıkıp kendi kendinize...

Artık bu memlekette şu kaideyi herkes iyice bellemelidir: **Kendi çocuklarının ölümünü görmek istemiyorsan, başkalarının çocuğu öldüğünde için yanmalısın.** Başkalarının acısına ses çıkarmıyorsan, o acı gelip seni bulur, şehitler ölmeye devam eder, vatan dediğiniz yer de adım adım bölünür...

Evet, ülkemiz bölünüyor. Birbiriyle en ufak his ortaklığı bulunmayan, ayrı atmosferleri yaşayan bölgelere ayrılıyor hızla... İşin tuhafı, 'bölücülüğe karşı çıktığını' iddia eden 'ulusalcı'lar, Kürt düşmanlığının bayraktarlığını üstlenerek, bu bölünmenin katalizörülüğünü yapıyor. Uyduruk KCK tutuklamalarına ses çıkarmadan, Silivri'de çadır kurup 'vatan savunusu' yaptıklarını iddia ediyorlar. Elbette tersi de doğrudur; Kürt hareketi, her ulusalcı muhalifi Ergenekon çuvalına tıkıştırılan tutuklamalar sürecine hiç ses çıkarmıyor. Her iki kesim de birbirini emperyalizmin işbirlikçiliğiyle suçluyor. Siyasi varlığı artık iyice tartışılmalı hale gelen sosyalist sol hiçbir ciddi müdahalede bulunamıyor, aklayatın bir muhalefet gündemi geliştiremiyor. Ve emperyalizmin hakiki taşeronu AKP iktidarı, CIA'nın artık organik bir uzantısı haline gelmiş olan Fethullah Örgütü'nün de ciddi lojistik desteğiyle, süreci gayet rahat yönetiyor.

Ne yazık ki bu süreç, paramparça olmuş ülkemizin sömürgeleştirilmesi, halkımızın daha da yoksullaşması ve yeni acılara sürüklenmesi anlamına geliyor. Bakmayın Tayyip Erdoğan'ın ülke ülke turlayıp 'emperyal' pozlar verdiğine, memleketimizin dereleri bile emperyalist sermayeye peşkeş çekiliyor. Emperyalist finans kuruluşlarının memuruyken Türkiye ekonomisinin başına atanan 'Bakan', halkı açlık koşullarına mahkum edecek zamları dalga geçer gibi 'güncelleme' olarak sunuyor. İşsizliğin ve yoksulluğun pençesindeki toplum, hırsızlık, fuhuş, cinayet batağında ağır bir yozlaşma yaşıyor...

Belki biraz tuhaf gelecek ama emperyalizme karşı 'vatan savunusu' yaptığını iddia eden 'ulusalcı'ların KCK tutuklamalarına karşı tepki göstererek Kürtlere bir kardeşlik planı geliştirmedikleri; Kürt hareketinin de açıkça emperyalizme karşı tutum belirlemediği, işbirlikçi AKP iktidarıyla ve CIA'nın taşeronu Fethullah Örgütü'yle anayasal uzlaşma beklentilerini terk etmediği koşullarda, ülkemiz içine sürüklendiği felaketten kurtulamayacaktır.

Sosyalist solun ise bu süreçte, yoksul halkın taleplerini yükseltecek bir eylem birliği inşa etmesi şarttır. Hiç kuşkusuz bu, 'çok sınıflı' Kürt hareketinin kanatları altına girmek anlamına gelecek bir 'Çatı Partisi' marifetiyle değil, sokağın tozuna, çamuruna bulanarak gerçekleştirilebilir...

Ne tam kongre, ne de tam parti: Kongre girişimi partisi ya da meclisi

Kürt Ulusal Hareketi'nin vesayeti altında, sosyalistlerin de dahil olacağı bir Çatı Partisi (Kongre Girişimi) kurma çalışmaları, beni ÖDP'nin kuruluş günlerine götürdü. Çok büyük bir coşku ve sevinç vardı. Farklı geleneklerden çeşitli 'hassasiyetler'le gelen muhtelif gruplar, bir çatı ya da şemsiye altında birleşiyor ve zamanla aralarındaki programatik farklılıkları gidererek, 'parti gibi olmayan bir parti' oluşturmayı ve 'şenlik havası' içinde seçimlerde 'başarıyı yakalamayı' umuyorlardı.

O, 'aşkın ve devrimin partisi' idi ve 'özgürlük' sözcüğü her yere dans eden harflerle yazılıyordu. Herkesin sevinç içinde olduğu o günlerde, 'Titanik' iması içeren bir yazıyla okurlarımın asabını bozmuş ve yakın çevremde öfke uyandırmıştım. 10 Şubat 1996 günü SÖZ gazetesinde çıkan yazımdan uzunca bir alıntı yapacağım:

"ÖDEP'in Kuruluş Şenliği (*Parti o kadar yeniydi ki ÖDP kısaltması henüz kullanılmıyordu -Y.A.*) sırasında, daha sonraki toplantılarda ve görüşmelerde, kafamın içinde, daha önce asla kullanmadığım Arapça kökenli bir sözcüğü taşıdım: 'Tahaccüm' ya da benzer seslerle söylenen 'tehâcüm'. Birincisi, nitelik değiştirmeksizin hacimlenme, büyüme, irileşme anlamına geliyor. İkincisi ise, hep birlikte, topluca hücum etme, saldırma anlamına geldiği gibi, belirli bir yere üşüşme, bir yerde toplaşma anlamını da içeriyor. ... Öte yandan, bütün bu yaşananlar bende bir tür 'gemi kalkıyor' çağrışımı uyandırdı. Tarihe geçmiş ünlü gemileri hatırlamaya çalıştım: Büyük tufandan kurtulmak için her canlıdan bir çift taşıyan *Nuh'un Gemisi*, güvertesindeki orkestranın son ana kadar aşk parçaları çaldığı *Titanic*, ... Bakunun'ın örgütlediği Polonya Lejyonu'nu taşıyan *Ward Jackson*. ... Şimdilik sadece silueti görülen geminin rotası ya da tahaccümün ve tehâcümün niteliği ve muhtemel gidişatı henüz belli olmasa da, özellikle şu başlangıç aşamasının son derece kritik olduğu açıktır. Bilindiği gibi, General Clausewitz, tahkimatta yapılan hatanın muharebenin kaderini tayin ettiğini belirtmiştir.

... Medyanın ilgisini doğru değerlendirmek çok önemlidir. Medyanın şu ana kadar gösterdiği ilgi, artık **akıllandığımız ve düzenle bütünleşmek istediğimiz ve hiçbir ilkeye sahip olmadığımız** izlenimini uyandırmıştır. Saçlarına ak düşmüş, aşkı tatmamış eski solcuların artık zararsız muhalifler haline geldikleri, hep birlikte şenlik yapmakta oldukları şeklindeki izlenimi, küçük şok dalgaları yaratarak kırmak gerekir. ... Medyanın bu düzeydeki ilgisi, eğer bir alışkanlık haline gelirse, medya sizin içinizi boşaltır ve sizi 'seyirlik' bir

parti, bu sahtekârlar demokrasisinin bir süsü haline getirir ve sizinle oynar. Parti alternatif medyasını yaratmak zorundadır."

15 yıl önceki yazı bu şekilde devam ediyor, 'üye kaydederken asgari kriterler'in uygulanmasını istiyor; düzenle bütünleşmiş eski solcuların partiye yığılma tehlikesine ilişkin uyarılarda bulunuyor (çok isabetli bir uyardı!) ve şu paragrafa sona eriyordu:

"Bisiklet ancak pedalları çevrildiği süreçte devrilmeden ilerler. ÖDEP, sahip olduğu büyük potansiyeli, ancak sürekli hareket halinde olabilirse değerlendirebilir. Durgunluk ve içe kapanma, iç taktikler ve siyasetler üzerinde büyük bir enerji yoğunlaşmasına yol açar. Hedef ne kadar yakındaysa perspektif kaybı o kadar büyük olur. Eğer hedef kendi içinizdeyse, o zaman parti siyasal tarihin değil, sosyal psikolojinin bir vakası, bir tür sosyal şizofreni örneği haline gelir."

Bu uyarı hariçten gazel okumak değildi, çünkü ÖDP'nin kurucu üyesiydim. 2003 yılına kadar Ankara'da yönetiminde yer aldım.

Daha işin başında bir gariplik vardı. İstanbullu reklâmcılar (onlar da sosyalist!) tarafından çizilen Parti amblemi bir turizm firmasının logosundan alınmış gibiydi; program Finlandiya ya da Alman Yeşiller Partisi'ni andırıyor; çevreci, feminist, ekolojist, insan ve hayvan haklarına saygılı, enternasyonalist, emekten yana vs. diye devam eden dizge her fırsatta kullanılıyor; mitingden sonra sokaklar süpürülüyor ('süpürge eylemleri!'); bizim mahallenin çocuğu olmayan genel başkan, büyük bir incelik ve hassasiyetle 'ne şu ne bu' diyerek liberal tınılı bir söylem tutturmuş kendi başına gidiyordu. Sanki demokrasi sorununu çözmüş istikrarlı bir toplumun siyasal statükosunda bir yer edinme çabası vardı. Parti, alternatif medyasını da oluşturamadı. SÖZ kapandı, iki

sayı kadar *V-Özgürlük* adında tuhaf bir dergi çıktı. (Onun da amblemi Volkswagen armasını andırıyordu.)

Elbette, olmadı. Neden olmadığını uzun uzadıya tartışmanın yeri burası değil. **Aşkın ve şaşkın partisi** topluca oturdu, bol sohbet eşliğinde devrimci mirası yedi içti ve herkes öfkeyle masadan kalkıp kendi yoluna gitti. Bu başlangıç evresinden geriye bir şey kalmadı.

Bu kez, 15 sene sonra, herkesi ve her şeyi kapsayıcı kucaklayıcı söylemin daha da abartılı biçimde Çatı Partisi'ne aktarıldığı görülüyor.

Şunu belirtmek bir borçtur: **Bugünkü ÖDP'nin, genel başkanından ilçe yöneticilerine kadar başlangıçtaki yapıyla uzaktan yakından ilgisi yoktur**; parti anti-empyralist ve anti-kapitalist çizgide 'devrimci bir merkez' inşa etme çabası içinde kadrolarını yenilemekte ve devrimci bir çizgi izlemektedir.

Şemsiye altına girme bedeli

Oluşum halindeki Kongre Girişimi'ni, BDP'nin imkânlarıyla kurulan yeni bir ÖDP, daha doğrusu ÖDP'nin ilk evresi gibi görmek mümkündür. Girişim de tipki kuruluş evresindeki ÖDP gibi, 'her şey' olmak istiyor. Siyasi parti ve grupları, sendika, emek ve meslek odası temsilcilerini, partileri ve dergileriyle birlikte sosyalistleri, demokratları, devrimcileri, yeşilleri, anarşistleri, feministleri, savaş karşıtlarını, kadın hareketlerini, lezbiyenleri ve geyleri, çevrecileri ve ekolojistleri, engellileri, Alevi derneklerini, Ermeni, Süryani, Çerkes, Gürcü, Laz ve Arap temsilci ve kanaat önderlerini, aydınları ve akademisyenleri, yerellerden başlayarak kapsayıp kucaklıyor, örgütleniyor ve sonunda muhalefet meclisi gibi bir şeye ulaşıyor.

Hemen belirtelim, bu kadar çok şeyi kapsayan bir şey, hiçbir şey olur. Bu kadar çok etnik, dinsel ve mesleki unsuru, sınıfsal ayırım yapmaksızın birleştirmeye çalışan bir örgüt kendisini tanımlamayı bile başaramaz. 40'a yakın parti ve grubun katılımıyla varılacak herhangi bir kolektif akıl olmadığı gibi, bunların ortalaması ÖDP'nin kuruluş evresindeki kadar bile anlamlı olamaz.

En genelde bu Kongre Girişimi'ni, Kürt Ulusal Hareketi'nin ülkenin batısında ve metropoliten bölgelerinde dayanak arama, insan cephesine stratejik bir derinlik kazandırma çabası olarak nitelendirmek gerekir. Bu elbette Kürt Ulusal Hareketi için büyük bir imkândır. Fakat bu imkân, çeşitli sosyalistlerin 'tahaccüm' ya da 'tehâcüm'ünü açıklamıyor. Kürt Ulusalçılığı'nın şemsiyesi altında sosyalizm propagandası yapabileceklerini, çeşitli örneklerin gösterdiği gibi milletvekili çıkarabileceklerini düşünüyor olabilirler mi? Düşünüyorlarsa, Kürt Ulusal Hareketi'nin imkânlarıyla milletvekili olmanın sosyaliste ödettiacağı bedeli de düşünmüş olmaları gerekir.

Tuhaf olan

Genelde ezen ulus sosyalistlerinin daha güçlü oldukları ve ezilen ulusun taleplerine sahip çıktıkları bilinir. **Dağda gerillası, kentte milisi, parlamentoda vekili, dünyanın her yerinde temsilcilikleri, televizyonları, yayın organları, uluslararası desteği olan bir ulusal hareketin, hiçbir şeyi olmayan sosyalistlere, üstelik onların talep ve programlarını da fazla öne çıkarmadan kol kanat gerdikleri bir duruma belki de ilk kez rastlanıyor.**

Önderlik, Temmuz 2011'de Çatı Partisi fikrini ortaya attığında, bu kadar kısa süre içinde bunun gerçekleşebileceğine pek inanmamıştık. Yanıldığımız anlaşılıyor. O zaman *Önderlik*, avukatları aracılığıyla, Türkiye'nin 25 bölgesinden gelen delegelerle 500 kişilik bir kongre toplanmasını istemiş ve şöyle demişti:

"Daha önce bu Çatı Partisi için *Demokratik Topluluklar Partisi* ismini önermiştim. Ancak bugün ilk defa daha uygun bulduğum bir ismi öneriyorum: *Demokratik Ulus-Kongre Partisi*. Araya tire koymamın sebebi, ne tam Kongre ne de tam parti olmasındandır."

Belirsiz ve köşesiz olunca hem herkesi bir arada tutmak hem de bir bütün olarak topluluğu yönlendirmek daha kolay oluyor herhalde.

Yanlış anlaşılmasın, bu girişimi kuruluş evresindeki ÖDP gibi *Titanik* ya da *Nuh'un Gemisi* olarak görmüyoruz. İstikbali olabilir böyle bir yapının. Nitekim, 'derinleşen' ve geleceği önceden gören *Önderlik* de, bu

Toz bulutunun ardından...

yapı inşa edilirse "Sol, müthiş bir başarı sağlar; bir sonraki seçimlerde en az yüzde 20 oy alabilir," demişti. Bizim derdimiz, buradaki 'sol/sosyalist' kavramıyla ilgili; yoksa Kürt Ulusal Hareketi'nin Türkiye'deki bütün etnik ve dini kimlikleri, **Önderlik**'in deyimiyle **'liberal özgürlükçüler'**i ve her türlü muhalifi bir araya getirerek, kendi mücadelesine bir destek kıtası oluşturmak istemesi gayet doğal. Sosyalistin, kendi programını bunca etnik, dini ve liberal renkli bir ortamda muhafaza edebilmesi ve olanca varlığıyla bu yapının bileşenlerinden biri, küçük bir müfrezesi haline gelmesi, bunu istemesi ve böyle bir şey oluyor diye sevinmesi, bize biraz tuhaf geliyor sadece.

Üsküdar-Eminönü Vapuru

Nuh'un Gemisi ya da *Titanik* olamayacağına söyledik. Peki, hangi gemi? Şu aşamada bilemiyoruz. Belki *Üsküdar-Eminönü Vapuru*; doğudan batıya gidiyor ve etnik, dinsel, cinsel ve kültürel bütün muhalif kimlikleri Kürt Ulusal Hareketi'nin çatısı altında toplayarak legal siyasetin kapılarını zorluyor. Elbette, 'emekten ve ezilenlerden' yana... Bir çatı kuruyor; tabanı Kürt seçmenlerden, tavanı BDP'den, temeli Kürt ulusalcılığından, sosyalistlerin köprü olduğu, kubbesi ses getiren, çardağı serin, önderi derin, imkânı bol, tonozları, kirişleri sağlam, kanalları geniş ve her yere uzanan, kemeri kuşağı kırk arşın uzunluğunda, poşisi rüzgârda dalgalanan yepyeni bir parti ya da Kongre Girişimi ya da muhalefet meclisi ya da *Demokratik Ulus-Kongre Partisi*. (Burada da bir tire işareti var ama acaba neden?) Bize şapka çıkarmak düşer.

Sonuç

Bu yeni oluşumun, bütün maddi ve zihinsel imkânlarını zorlamaları için sosyalistlere de bir fırsat sağladığını belirtmek gerekir. Türkiye'de sosyalistlerin örgütlenme çabaları, 12 Eylül'den sonra milâdi bir tarih olan 1986 yılında başladı ve şu zamana kadar anlamlı bir sonuç vermedi. Bunun başlıca sebebi Kürt Ulusal Hareketi'nin yarattığı çekim gücüdür. Sınıfsal ve ideolojik bir kesinliği olmasa da bu hareket, sürdürdüğü reel politikanın bir gereği olarak her zaman sol bir eğilimi muhafaza etmiştir. 'Marksist gerillalar', 'Ulusal Kurtuluş Mücadelesi', 'Kendi Kaderini Tayin Hakkı' gibi kavramları içselleştirmiş, daha bacak kadar çocukken ve ortalıkta ciddi bir Kürt hareketi yokken miting meydanlarında 'Kürdara Azadi!' diye slogan atmış, *Mem u Zin*'i üzerinde bulundurduğu için polisten dayak yemiş bir kuşağın böyle bir cazibeye direnmesi düşünülemezdi. **Ne olup bittiğini anlamaya çalışmak, Kürt Ulusal Hareketi'ni emperyalist saldırı altındaki Ortadoğu bölgesi bağlamında görmek ve göstermek, sürekli değişen ittifakları izlemek zordur. Fakat bugünkü haliyle 'milli mesele'den söz etmek için, hiç de romantik olmayan bu bağlamı dikkatle incelemek ve izlemek zorunludur.**

Şimdi bu Çatı Partisi girişimiyle çok kesin bir ayrım gerçekleşmiş ve Kürt Ulusal Hareketi sosyalist kesimlerin içinden alabileceği azami gücü tek bir hamlede almış bulunmaktadır. Bu yapının dışında kalan sosyalistlerin kendi kaderlerini Kürt Ulusal Hareketi'nden bağımsız olarak tayin etmeleri; etnik ve dinsel ayrım yapmadan, mevcut iktidara, burjuvaziye, toprak ağalarına ve her türlü feodal yapı ve ilişkiye, toplumun cemaat ve tarikatlarla kuşatılmasına karşı ittifak halinde örgütlenmeleri ve mevzilenmeleri beklenir ve gerekir.

Yine ortalık toz duman. Ölü rakamları ve anaların feryatları uçuşuyor havalarda. O kadar çok şey söyleniyor ki, söylenen her şeyin anlamı yitiyor. Herkes dört yandan çekiştirip duruyor memleketi, halkı...

Peki ne oluyor? Ne yaşıyor bu toz bulutunun altında?

AKP iktidarı eliyle dönüştürülen devlet, Kürt sorunu -daha doğrusu Kürt halkının mücadelesi- belasını da atmak istedi başından; izledik hepimiz. 'Açılım' denen ne idüğü belirsiz bir sürece şahitlik ettik hep birlikte. Kürtlerin bilincine yönelen dört koldan saldırı hayret verici boyutlara ulaştı. Dört koldan Kürtler 'ikna'ya çalışıldı. Taraf gazetesi, ilk günlerinde Batı'da 1 liraya satılırken Kürt illerinde 25 kuruşa 'müşteri' aradı. Ve Taraf sütunları, herkesten çok Kürtlere seslendi: "Silahla aranızda mesafe koyun, AKP'yle anlaşmanın yolunu bulun!"

Bir gün gözümüzü, Başbakan'ın pudralı suratıyla sunduğu TRT Şeşte açtık. Direnen Kürt için, "Kadın da olsa, çocuk da olsa gereken yapılacak!" diyen ses, bu kez, "TRT Şeş bē xêr be!" diyordu. "Kürt kökenli vatandaşımın sorunu, benim sorunumdur. Sizi ille de biri temsil edeceksé, o da ben olabilirim," diyordu.

Kürtlere akıl verenler çoğaldı o günden sonra; her yan vıcık vıcık beyin oldu. Dört yandan köşe yazarları, aydın sıfatlı muhterem abi ve ablalar, sivil toplum kurumlarının kravatlı yöneticileri 'devletin hoşgörüsüne ve büyüklüğüne sığınma' çağrısı yaptı Kürtlere. Artık mücadele etmenin ne gereği vardı ki hem! Kürtçe TV açılmış, özel kurslarda dil kursları verilmeye başlamıştı. Hatta badem bıyıklı olduktan sonra Kürt olmanın hiçbir sakıncası yoktu!

Tutmadı. Hem Kürtlerin onca yıllık

mücadele geçmişleri, hem de Kürt hareketinin siyasal manevraları AKP'nin açılımını boşa düşürdü. Ve nihayetinde, açılımın Kürt halkının mücadelesini ve bu mücadelenin ürünü örgütleri tasfiye girişimi olduğu iyice ayyuka çıktı. Bugün artık sağır sultan bile biliyor bunu.

'AKP'nin Kürt kökenli vatandaşları' Kürt halkının aklını çelmek için hâlâ büyük bir efor sarf ediyorsa da, bir vakitler yakaladığı rüzgârı bir daha asla yakalayamayacaklarını rahatlıkla söyleyebiliriz. Bugün Kürtler için devlet yeniden, 90'larda ne ise, o hale dönmüştür. İşte AKP'yi de sıkıştıran, eski söylem ve pratiğini rafa kaldırma gereği hissetmesine neden olan önemli bir faktör budur.

Bu arada, araya burnunu uzatan bir çeşit yaban kuşu oldu: Kemal Burkay. Geldi, fosaldı, kayboldu. Oysa ne de sevinmişti kimileri o gelirken... Devlet katından karşılandı havaalanından. Hizmetine verilen köşe yazarıyla birlikte pek bir önemli açıklamalarını yapmaya başladı güzide TV kanallarımızda. 'İyi Kürt' için makul bir örnek daha edinişti devlet. Bir de oradan zorladı, 'ya tutarsa' deyivererek. Tutmadı.

Açık ki, Kürt sorununun sistem-içi bir düzlemde bir türlü 'çözüm'e kavuşmaması kadar dellendirici bir şey yoktur AKP için. Zira bu kamburdan bir an evvel kurtulmak, ABD'nin Ortadoğu'daki büyük dönüşüm planında daha etkili rol kapmak için müthiş derecede önemlidir. PKK'nin zayıflamaması veya sistem-içine alınmaması, AKP'nin gündemi belirleme yeteneğindeki kısmî aczin de sürmesi demektir. O bir tarafa, bugün öne sürülen talepler düzeyinde bir çözüm, burjuvazi için baştan sona 'pazar' olan vatanın bir bölümünün kısmî olarak elden gitmesi, kontrolden çıkması demektir ki, "Söz konusu pazarsa, gerisi tefferruattır." Elhamdülillah, kimseye verilecek tek karış pazar, pardon, vatan toprağı yoktur!

Peki ya Kürt hareketi cephesi?

Açık ki, Kürt hareketini değerlendirirken ne klasik 'ezilen ulus hareketi' ezberleri yetecek bize; ne de herhangi bir tek yönlü değerlendirme biçimi... Şöyle ki:

Bir: Bugün artık, ne Ekim Devrimi öncesinin, emperyalist savaşın hemen ertesinin kapitalizasyon ve emperyalist bölüşüm yıllarında, ne de Ekim Devrimi sonrasında 'Soğuk Savaş' döneminde yaşıyoruz. Bir taraftan kapitalizmin çıkarları gereği bazı coğrafyalarda 'ulus-devlet' modeliyle hesaplaştığı, ezilen kimlikleri bir biçimde sisteme entegre etmenin derdine düştüğü; öte taraftan ETA, IRA gibi köklü ezilen ulus hareketlerinin bile teslimiyet -kendileri buna 'entegrasyon' diyor olabilir!- sürecine sürüklendiği bir dönem bu.

İki: Bu tabloda halen direnen ezilen ulus/kimlik hareketleri de var elbette. Ama Kürt hareketini, bunların hepsinden ayrı, bir çok özgünlüğüyle birlikte değerlendirmek zorundayız. Gerek örgütsel varlığını soğuk savaş döneminden bugüne aynı güçle -hatta daha fazla güçle- taşıyabilmiş olması, gerekse kuruluşunda ilke edindiği sosyalizan fikriyatın bugün de örgüt yapısında önemli bir hacim kaplaması, ayrıca Ortadoğu coğrafyasında yerleşik ve köklü bir hareket haline gelmesi, onu yeterince özgün kılıyor. Bu özgünlük, ona yaklaşımın da özgün olmasını zorunlu hale getiriyor; Kürt hareketine klasik 'ulusal sorun -pazar sorunu' ezberiyle veyahut 'ezilen ulus hareketlerinin hepsi aynı karakterdedir' tespitiyle yaklaşmayı imkansız kılıyor.

Üç: Kürt hareketinin tek bir tarafa gönül eğdirdiğini söylemek, safdillik olur. Klasik tespiti yineleyelim: Kürt hareketi, kaygan bir zemin üzerinde siyaset yapıyor. Bir taraftan Ortadoğu'daki emperyalist politikalara, öte taraftan kuruluşundan bu yana değişik yıllarda revize olsa da ilkelerine, ideallerine uygun siyaset yapmaya çalışıyor. Ama içinde birçok eğilim mevcut. Bu eğilimlerden en güçlüsünün hâlâ kurucu kadronun eğilimi olduğunu iddia edebiliriz rahatlıkla. Kürt hareketini hâlâ, büyük oranda, onu kuranlar yönetiyor. Ama bir taraftan, daha ılımlı, devletle uzlaşsı ve sorunun sadece kimliksel talepler düzleminde çözümünü isteyen, referans olarsa Avrupa Birliği müktesebatından başka bir belge bilmeyen bir ekibin varlığı gözle görülür.

Türkiye devrimci hareketi ve emekçiler, üzerlerindeki ölü toprağı atıp sürece müdahil olmayı başarabilirse, Kürtlerin

ve Türklerin faşizme karşı demokratik birliği hiç olmadığı kadar gerçek hale gelecek. Ama bu süreçte müdahale edilemezse, müdahalenin somut koşullarının ortadan kalkması büyük bir olasılık. Bu müdahalenin biçimiyse, bugüne kadar bazı hareketlerin yaptığı gibi 'kuyrukçuluk' veyahut 'abi pozuyla akıl verme' olmamalı. Bunlar yapıldı gerçi; kimseye zerre kazandırmadı. Eleştiri, samimî bir omuz omuza mücadeleyle birlikte anlamlıdır. Ve samimi bir taraflı durumla... Zira memleket, cehenneme sürükleniyor. 'Vurmayın gardaşlar' tavrının bu süreçte kazandıracağı hiçbir şey yok!

Bir-iki kelam da, son toz bulutuna dair...

Öncelikle, herkese bir hatırlatma: Kürt hareketinin ana kanadı, kuruluşundan bu yana silahlıydı. Silahlı mücadelenin gerekip gerekmediği ayrı bir tartışmanın konusu. Ama özellikle şu son toz bulutunun içinde yolunu kaybeden kimi devrimcilerin, "Yani olacak iş mi bu?!" demesi, ötesi şaşkınlığa düşmesi, akıl tutulmasının, ya da hafıza tutulmasının nadide bir örneğidir ancak! Kürt hareketinin direniş metodu bellediği şey, baştan beri silahlı mücadeleydi. Bunu da kendileri yumurtlamadı: Tarihteki diğer ezilen ulus örgütlerinden öğrendiler.

Son bir hatırlatma: Ne yazık ki asker üniforması giyen masum insanlar devletin cismî haline dönüşürler. Elbet ki masum insanların ölümü hepimizin vicdanını zorlayacaktır. Bazılarımız ise, barışı halen 'kazanmamış' olmanın kendine düşen sorumluluğunu hissedecek omuzlarında ki, asıl olan da budur.

Ama...

Vicdan, politik bilinçle birleşmediğinde savurur insanı. Lenin'e atfedilen meşhur sözdeki gibi tıpkı: "Cehenneme giden yollar, iyi niyet taşlarıyla döşelidir"... Hele de devlet eliyle yönetilen bir bilgi aktarım sürecine kitlesel olarak ve cumhuriyet tarihinin en fazla boyutlanmış haliyle maruz kaldığımız bir dönemde, çok daha dikkatli ve akılselim davranmamız gerekir.

Başbakanın gazete patronlarıyla ve genel yayın yönetmenleriyle yaptığı 'acil' toplantı, askerin medyaya brifing verdiği yılları hatırlatmıyor mu size de? "Askeri vesayeti yıktım," diyenlerin kurduğu 'yeni-vesayet' değilse nedir bunun adı? Açık ki AKP eliyle devlet, vicdanları yönetmeye girişiyor. Vicdanımızı temiz tutalım! Ve onu devlet belirleniminden çıkarp öyle bakalım son yaşananlara da...

Son olarak, hepimizin başı sağolsun ama vatan bir zahmet artık biraz da -RED'in Ağustos sayısı kapağının söylediği gibi- sol olsun!

Demokrasiye yeni yama: (Oto)Sansür!

Başbakan, Başbakan yardımcısı Bülent Arınç ve Beşir Atalay, AKP Genel Başkan yardımcısı Hüseyin Çelik ve Ömer Çelik ile birlikte basın ve yayın kuruluşları sahipleri ve temsilcileriyle 20 Ekim'de bir toplantı yaptı. Görüşme heyetinde bu tür toplantılara yabancı olmayan isimler vardı. Malum 2010 yılının Temmuz ayında dönemin İçişleri Bakanı olan Beşir Atalay benzer içerikteki *Medya Duyarlılığı İstişare Toplantısı*'nı yine medya mensuplarıyla yapmıştı. 'Terör ve basın özgürlüğünün bir arada olmayacağına' işaret etmişti Atalay. Başbakan yardımcısı Bülent Arınç'ın vatanseverlik çağrısıyla ön hazırlığını yaptığı son 'medyaya ikaz' toplantısı da 'terörle mücadele' üzerinden gerçekleşti. Basın 'özgürlüğünü' budamaya dair yeni karar niteliğindeki buyuruların gündem edildiği toplantı içeriğini, toplantıdan sonra yapılan açıklamalardan ve toplantıya katılan kimi basın mensuplarının yazdıklarından anlamak mümkün.

Başbakan toplantı sonrası yaptığı açıklamada, 'teröre karşı milli seferberliğin' ilan edildiği dönemde birlikte hareket etme 'davet'ini sadece medya kuruluşlarına yönelik değil, 'terörün önüne geçilmesi için siyaset üstü bir tutum takınılması gerekliliği'nin önemi vurgulayarak üniversiteler ve STK'lara da yaptığını söyledi. Yani topyekûn milli seferberlik çağrısı!..

Teröre karşı destek çağrısı ve medyadaki karşılığı

BDP'ye yüklenen Erdoğan, BDP'ye destek verenlere de, "BDP'ye gönül vermiş kardeşlerine sesleniyorum dağdaki militanların ölmeye ve öldürmeye programlanmış robotlara dönüştüğünü görün. Terör örgütü intihar ediyor. Örgüt kendi biterken militanlarını da dağa ölüme gönderiyor. Artık sanatçılar, STÖ'ler cesaretle sesini yükseltsin. Susmak onaylamaktır. Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır," çağrısını yaptı. Teröre karşı destek çağrısı yaptığı BDP'lilerle ilgili unuttuğu şeyse, 'ölmeye ve öldürmeye programlanmış robotlar'ın her birinin Kürtlerin çocuğu, kardeşi, teyzesi, dayısı olduğu gerçeği. Bugüne kadar çocuğu dağa çıkan ve ölen bir annenin, "İyi ki öldü, o bir robottu," dediğini duydunuz mu? Ya da kameralar karşısında, "Bir oğlum şehit oldu, bir tane daha olsa onu da veririm," diyen asker annesinin, acısıyla yalnız kaldığında çocuğu için yaktığı ağıtta, "Senin yerine ben ölseydim," dediğini duymadınız mı?.. Yani ölüm nereden gelirse gelsin hoş gelmiyor.

Toplantıdan hemen bir gün sonra yayın şablonunu alan Anadolu Ajansı (AA), Ajans Haber Türk (AHT), Ankara Haber Ajansı (ANKA), Cihan Haber Ajansı (CİHAN) ve İhlâs Haber Ajansı (İHA) olası

Başbakan, toplantı sonrası yaptığı açıklamada, 'teröre karşı milli seferberliğin' ilan edildiği bu dönemde birlikte hareket etme 'davet'ini sadece medya kuruluşlarına yönelik değil, 'terörün önüne geçilmesi için siyaset üstü bir tutum takınılması gerekliliği'nin önemi vurgulayarak üniversiteler ve STK'lara da yaptığını söyledi. Yani topyekûn milli seferberlik çağrısı!..

terör, şiddet ve afet halinde haberlerin yayımlanması konusunda ortak bildirge açıkladı. Deklarasyonda öne çıkan en önemli noktalardan biri özellikle terör gibi kritik gündemlerle ilgili haberlerin 'yetkili kaynaklar'a dayanılarak ve 'yetkili merciler'in yasaklarına uyularak yapılmasına dair belirleme... Sonuçlarını bir-iki gün içinde hep birlikte gördük. Can Dündar *Milliyet* gazetesinde yayımlanan 23 Ekim tarihli yazısında, medyanın 'terör karşıtı' görüntüsünün güzel bir resmini veriyordu:

"Basın tarihine geçecek bir saçmalık yaşadı: Başbakan'ın medya patronları ve yayın yönetmenleriyle buluşmasının etkisi hemen hissedildi. Medyanın büyük kısmı derhal haki üniformaya bürünüp 'Sınırı geçtik', 'İnferni bastık' diye şaha kalktı. Uçaklar, tanklar, bayraklar manşetlere yerleşti. Gören de Türk ordusu sınır ötesinde büyük harekâta girişti zannederdi. Ve ne oldu? Genelkurmay bile 'Yapmayın arkadaşlar' diye uyararak zorunda kaldı. Dediler ki: 'Medya organlarında operasyonların tamamının yurtdışına yönelik olduğuna dair haberler verildiği görülmüştür. Operasyonların büyük bölümü yurtdışında sürdürülmektedir.' Üzüldük tabii; süngümüz düştü. Ne güzel girmiştik Kuzey Irak'a, bu iki cümleyle ricat ettik."

Bastırılmış Medya ve vatansever toplum

Aslında medya toplantısı üzerinden vurgusu yapılan terör karşıtlığına farklı

bir okumayla yaklaşıldığında istenilenin hükümetin hemen her fırsatta yinelediği 'iki kişiden biri bize oy verdi' desteğinin, yani iktidarının sürekliliğini sağlamak olduğunu anlamamak isten değil. Çukurca'da çatışma sonrası hayatını kaybeden 24 erin toplumda yarattığı hoşnutsuzluğu gidermek için sadece medyaya manipülâtör atamadı hükümet edenler, ana muhalefet partisi dâhil olmak üzere hükümete karşı ses çıkartan tüm kesimleri medya aracılığıyla hizaya sokmaya giriştiler. Yani aslında hükümetin 'medya eleştirisi' ya da medyadan istediği, kendisinin yapamadığı, doğrudan yasaklayamadığı şeylere adaptasyonu görsel ve yazılı basın kanalıyla sağlamak... Yapılan toplantıda terör vurgusunun öne çıkartılması da, savaşın yarattığı etnik hareketliliği, barışı sözümona vatanseverlik bilinciyle, ezilenin aleyhine ketlemekten öte bir şey değil. Burada Althusser'e değinmeden geçmemek gerekiyor. *Devletin İdeolojik Aygıtları*'nda iktidarın kendi ideolojisini karşıtı olduğu sınıflara asıl olarak zor kanallarıyla, kolluk güçleriyle değil (polis, asker vb.) rıza aracılığıyla (eğitim, kitle iletişim araçları vb.) kabul ettirdiğini vurgular Althusser. Başka bir deyişle ideolojik kabul, iktidarın devamlılığının güvencesidir. Medyanın kitlelerin denetiminin sağlanmasındaki rolü de bu belirlemenin öncüllerinden saymak gerekiyor.

Örneğin sokaktaki insanın gözüyle savaşa yaklaşmaya kalktığınızda medyanın onlara sunduğu gözle karşılaşsınız. "Çatışmada 24 er şehit oldu," dendiye o kadar er şehit olmuştur. "150 PKK militanı

öldürüldü," diye açıklama yapıldıysa, sayı söylenendir. Kadaffi'nin ölümüne kendi topraklarında alkış tutanlara bir alkış da medya aracılığıyla burada tutulur. Çünkü Kadaffi'nin bir zorba ve diktatör olduğu hâkim siyasi söylem ışığında yapılan haberlerle bilinci iktidardan yana açık olan kitlelerce sorgulanmaksızın kabul edilmiştir. Zira Büyük Ortadoğu Planı'ndan ve Türkiye'nin bu plandaki yerinden habersizdir pek çoğu.

Sonuç olarak yapılan toplantının medyanın özgürlüğünü kısıtladığına dair serzenişler pek de isabetli değil aslında. Bunu toplantıya katılan medya gruplarından ve haber ajanslarının yayımladığı deklarasyondan da anlamak mümkün, göreve dünden hazır görünüyorklar. Kaldı ki bu türden, medyanın desteğini tam alma toplantılarını sadece AKP hükümeti döneminde değil, sınıf hareketinin, Kürt hareketinin ivmelendiği, çatışmaların arttığı her dönemde görmek mümkündür. Hükümetlerin en çok oy kaybına uğradığı dönemler iktisadi ve politik istikrarın sekteye uğradığı dönemlerdir. Sonuçlarını önümüzdeki günlerde göreceğimiz ekonomik krizin ve PKK ile yeniden başlayan sıcak çatışmanın yarattığı toplumsal gerilimin kontrolünün tek elden yürütülmesi için medyaya yapılan 'baskı' bu anlamda tesadüf değildir. İran'da iktidar karşıtlarının kapatıldığı hapishanelere yönelik özel günlük gazete baskılarının yapıldığı söyleniyor mesela. Tutuklu iktidar karşıtları bu gazeteler aracılığıyla yayımlanan gerçek dışı haberlerle yenilgiye uğratılarak sisteme angaje edilmeye çalışılıyor. Türkiye'de de medya aracılığıyla yapılmaya çalışılan tüm toplumun olan bitene hükümet edenlerin siyasi gözüyle yaklaşmasını, kabulünü sağlamaktır. Yani iktidarın panoptikonu rolünün üstlenilmesidir.

Toplantıya katılan medya grupları ve temsilcileri: *Doğan Medya Grubu*'nu temsil eden Aydın Doğan, *Sabah* ve *ATV* Grubu, *Zaman* gazetesinin sahibi Ali Bulut, *Türkiye* gazetesinden Mücahit Ören, *Akşam* gazetesi ile *Show Tv*'nin sahibi Mehmet Emin Karamehmet, *Habertürk*'ün sahibi Turgay Ciner, *Sabah*'ın sahibi Ahmet Çalık, *NTV*'nin sahibi Ferit Şahenk, *Yeni Akit*'ten de İcra Kurulu Başkanı Mustafa Karahasanoğlu ile Genel Yayın Koordinatörü Hasan Karakaya, *Milli Gazete*, *Yeni Şafak*, *Star*, *TV24*, *TV8* temsilcileri toplantıda hazır bulundular. Toplantıya katılan yayın yönetmenleri de şöyle: Fatih Altaylı (*Habertürk*), Eyüp Can Sağlık (*Radikal*), Ergun Babahan (*Star*), Yiğit Bulut (*HabertürkTV*), Mustafa Karaalioglu (*Star*), Enis Berberoğlu (*Hürriyet*), Mehmet Ali Birand (*CNN Türk*), İsmail Küçükkaya (*Akşam*) ile Yasemin Çongar (*Taraf*)...

Bekleyin hele, bir kaç aya göreceğimiz dolandırıcılık tablolarına kendinizi hazırlayın. Bilimsel olarak rotası kanıtlanmış fay hattına bina yapmak yasak olduğu için mahkeme kararıyla fay hattını 3 kilometre geriye alırdıyız biz, insanlıktan kime ne?..

Vicdanınız Kürtlere ne kadar sızlar?

Tarihin en karanlık çağında yaşıyoruz. Özgürlük denilen şeyin seçebilmek olduğunun propagandası yapılırken erdemli olanı seçmenin acı, yalanı seçmenin ise zevk-ü sefa olduğunu bizden gizliyorlar. Bu seçimlerde doğduğumuz ortam gereği neyle özdeşleşeceğimiz, 'biz' kavramını kendimiz için neyin dolduracağı büyük önem taşıyor. Çünkü her özdeşlik bir karşıtı yaratmakla yükümlüdür. **Bugün toplumumuzun kendini neyle tanımladığı o kadar keskin bir noktada duruyor ki, karşıtı olan kesimi insanlık dışı şekilde yok etmek yadigarınıyor.**

Türkiye şu an bir geçiş döneminde. Nasıl Osmanlı'dan sonra Türkler genç cumhuriyetin ulus devletinin tepelime öğrettiği biçimde uluslaştırıldıysa, şimdi sınıfsal çıkarına ve kültürel aidiyetine bağlı biçimde değişen devlet yapısına uygun olarak insanlar kendilerine yeni bir tanım buluyor. Bu kimliklerin oluşumundaki cehalet ve düzenin okullar, cemaat yurtları, angaje medya gibi ideolojik araçlarıyla yarattığı bilgi kirliliği büyük etken. İşte deprem olduğu zaman ortaya çıkan rezaletler bunu ortaya dokuyor. Mesela ben '7,4 yetmedi mi'cilerin tek kesime ait olmadığını gördüm bu depremden sonra. Mesela '**şehitler var**' diye reklamlarını keserek reklamlarını yapan şirketlerin ne kadar sırtıttığını gördük bu geri zekâlılık içerisinde!

Göstergebilimi kullanarak ne kadar saçma bir devletin tahakkümü altında olduğumuzu görebiliriz. Derrida'nın yapı-söküm yöntemi bunun için biçilmiş kaftan. Örneğin atılan alışılagelmiş manşetlerden biri, "İlk asker yardıma koştu." Öldürmek için eğitilen bir kuvvetin yaşamı kurtarmak için mecburen sahaya sürülmesi ve bunun devletin gücü olarak lanse edilmesi? Ya da eksik sorulan soruları öne çıkaralım: "Yine deprem değil, binalar öldürdü."

Peki, insanları o binalarda yaşamaya mecbur bırakan yoksulluk? Sanki insanlar yıkılmaya mahkum evlerde oturmak için yarışmış gibi. Eksik sorular, yönlendirici manşet ve haber yazımı devletin ve ona egemen sınıfın bu işte ne kadar parmağı olduğunu hep saklamak için kullanılan bir dezenformasyon aracı işte.

Mesela hiç kimse **valiliğin afet koordinasyon merkezine bağlı depolarda çadırın çok kadroya sahip maaşlı şakirt bulunduğunu** açıklama gereği duymaz. Defalarca soyulan Kızılay'ın niye hâlâ yeterli donanımına sahip olmadığına akıl sır erdirilemez!

Van depremi gerçekleştiğinde oluşan tablo bu ülkenin nasıl histerik bir kriz yaşadığının göstergesidir. *Zaman* gazetesi cemaatte bir türlü diz çöktüremedikleri Kürtlerin yaşadığı dramı 'takdir-i ilahi'

diye tanımladı. Ulusalcılar ve milliyetçi muhafazakârlar insanlık dışı kinlerini kustular sosyal medyadan. **Esasında memleket çoktan bölünmüş!** Kafalarda çizgiler çizilmiş çoktan. Sermaye medyası kin kusarken görmedik mi milliyetçilerin sağa sola saldırdıklarını 24 (?) askerinin ölümü sebebiyle?

Erciş'in bir Türkmen bölgesi olduğunun farkında olmayanlar, Erciş'in AKP'ye oy verdiğini bir anda unutan cemaatçiler, içlerinde yarattıkları kinle emekçileri de peşlerine takmaya çalışıyorlar. Bu kinin arkası bir şeyleri saklama çabasıdır, düzenin gerici bilgilendirme ve dezenformasyonu insanların gözünü başka yere çevirme çabasına yöneliktir. Bu noktada artık dur diyeceğiz!

Zimmetçi bir topluluk!

Emekçilerin vergileri sayesinde lütuf ediyormuş gibi yapılan sözde yardımları duyuruyor hükümet, kutsal devleti ve sahiplerini yüceltmek için... Kızılay'ın daha çadırı yok ama hükümetimiz dünya gücü olduğunu iddia ediyor! Başbakan bir dahaki sefere Van'da seçim turu atarken duble yolların hangi paralarla yapıldığının propagandasını da yapar belki! İşçi fonlarını ve deprem vergilerini bütçe planlamasında ne kadar yuttuğunu elbette gizlemeye çalışıyorlar. **Zira kendileri 2008'de Filistin için toplanan paraları 3 senedir bankada faize yatırmış!**

Amaç olarak insanlıktan önce tutulan şovenist milli irade, milli birlik mavalları gırla gidiyor; hepsinin arkasında Kürtlerin ulusal iradesini hohinlik yaparak kırma çabaları sırtıyor. Yüz göstermek için yanıp tutuşan kokonaların itişip kakışarak

mikrofon kapma çabası onlara elbette birden fazla projede yer alma şansı verebilir bu kampanyalar sayesinde. Spotlar altında vicdan reklamı yapıyorlar, emekçilerden çaldıkları kıdem tazminatı, sigorta primi ve artı-değerlerle bir halt etmiş gibi İbiza tatilleri kadar eden deprem yardımları yapıyor hırbo para babaları. Bu tablodan dolayı midemiz kalkıyor!

Yardım şovunun perde arkasını göreceğiz. Haiti depremini hatırlayın. Misyonerlerin aç insanlara İncil dağıttığını görmüştük. Çocuğu olmayan Amerikalı çiftlerin 500'e yakın çocuk kaçırdığını da... Clinton'ın ve Bush'un bölgeye Amerikan şirketleriyle gidip yardım şovu yaptığını da. Düşenin etrafında akbabalar dönmeye başlar ya... Amerika 'soykırıma müdahale' bahanesiyle gittiği Somali'de 1993'te bir haftada 97 petrol kuyusu açarken de nedense aynısı olmuştu. Bizdeki akbabalar boş durur mu?

Bekleyin hele, bir kaç aya göreceğimiz dolandırıcılık tablolarına kendinizi hazırlayın. **1999'da 'depremedelere yardım' adı altında toplanan paraları, üç hilâlli kamyonlarla bölgeye doluşan aç kurtlar nasıl rezilce iç etmişti, unutmadık.** Ayrıntı isteyen varsa Mustafa Kemal Çoksen'in *Çadırkent Günlüğü* kitabını önerebilirim. Bu memlekette akbabaların yanında çakalların da aynı ölü üzerinde oyunlar oynadığını unutmayalım. **Bilimsel olarak rotası kanıtlanmış fay hattına bina yapmak yasak olduğu için mahkeme kararıyla fay hattını 3 km geriye alırdıyız biz, insanlıktan kime ne?**

Bir de tabii dünya gücü Türkiye'miz var. Ahmet Davutoğlu hâlâ Kıbrıslara takı vollaııp sağa sola beylensin, daha

hudut ilindeki köylere üç gün ulaşamayan bir ülkede yaşadığımız için dünya gücü olduğumuz konusunda kesinlikle ikna olduk! Gülsek mi ağlasak mı bilemedim ama Türkiye gene ilk 48 saatte 31 ülkeden gelen yardımları reddetmiş. 99'daki koalisyon hükümetinde bakan olan MHP'li Osman Durmuş'un Ermenistan ve Yunanistan'dan gelen yardımları reddetmesini hatırlattı nedense. Dünya gücüne sahip ülkeyiz ya! Fakat deprem bölgesinde hiçbir işin düzgün gitmediğinin iyice ayyuka çıkması sonucu bu yardımlar kabul edildi. Bu ülkelerin içinde İsrail de var! Başbakan ve Dışişleri Bakanı şimdi Libya'daki emperyalizmin paralı askerlerine bir 380 milyon dolar daha gönderebilir gönül rahatlığıyla, vatandaşları karda kışta açıkta kalmışken. Dünya gücü olmak bunu gerektirir çünkü!

Ümmetçi veya milliyetçi şovenizme insanlık naraları atmayacağız artık. Çünkü biz aidiyetimizi ve özdeşleştiğimiz şeyi biliyoruz. Biz toplumun nasıl soyulup kandırıldığını anlattıkça insanlar en basta birer emekçi olduklarını hatırlayacaktır, bir gün mutlaka. Çünkü bu topluma insan gibi davranılmad. Okulunda, askerde, işinde aşağılandı ve yönlendirildi. Bu kimlik oluşturulurken ona acı çektirenler ancak onu birilerine düşman ederek güvende ve rahat olabileceğine inandırdılar. Biz bu yalanı yıkacağız!

İstikamet kanalizasyon...

Şimdi herkes vicdandan bahseder oldu ya, herkesin vicdanını sorgulayacağız. Çünkü vicdan 'biz' kavramına içkindir. Yani sen kendini kim olarak görüyorsan vicdanın ona yönelik çalışır. Ümmetçilerin ve milliyetçilerin vicdanı, kendi 'biz'leri kadar bile değildir. Bugüne dek iç ettikleri paraları takip edin, bir vicdan kanalizasyonuna varırsınız. Oysa kendini sadece insan olarak tanımlayıp tüm dünyayı kapsayacak bir vicdana sahip tek kesim emekçiler ve milli, dini, mezhepsel tüm sınırları aşan devrimcilerdir. Bu vicdanda tüm dünyaya ve ezilmişlere yer vardır. Kendimizi nereden tanımlıyorsak vicdanımız oradadır işte.

Ayrımcılıktan doğup katliamcılığa uzanan tüm kimlikler, özdeşlikler ve aidiyetlerin yerine koyacağımız şey budur. Oysa onlar, çocuklarını anlatamayacaklar, insanlar enkazda ölümler Van'a yardım kolileri içinde bayrak, sopa ve taş yolladıklarını. Kendi çocukları kusacak bu vicdanı taş kesmiş rezilleri. Ümmetçiler, fakirlik insanları öldürürken, bunun takdir-i ilahi olduğunu söyleyebilecekler mi sonraki nesillere?

Sonraki nesillere bir tek bizim söyleyecek sözümüz var, başımızı öne eğmeden, gururla baktığımız geleceğe...

Yandaşlığın dayanılmaz hedonizmi...

Üniversite yıllarımda yurttan kaldığım dönemlerde kadim bir dostum beni 'Yunan düşünürü' olmakla suçlamıştı. Suçlamıştı diyorum. Çünkü hayatımın belli bir döneminde eylemsel nitelikte hemen hiçbir şey yapmıyor, sadece şarap içerek düşünüyor ve düşündüklerimi kağıtlara kalem ile otomatik olarak yazıyordum. Otomatik yazmanın güzel bir yanı vardı. Pek çok saçmalığın arasından enteresan şeyler çıkıyordu. Bugün bile birçoğu kayda değer sayılacak garip garip akıllar ve fikirler buluyordum. Bir süre sonra, önce düşünüp sonra yazmayı bıraktım. Doğrudan doğruya yazmaya ve yazma eylemi esnasında düşünmeye başladım. İşin doğrusu minimum seviyede para harcayarak okula bile gitmeden civar kafelerde gezinerek hababam debabam düşünüyordum. **Şimdilerde sağcı, liberal ve hatta muhafazakar olan pek çok arkadaşım o sıralarda solculuk taslayarak başka solcu fraksiyonlar ile çatışıyorlar, kafalarını gözlerini yarıyorlardı birbirlerinin.** Belki bu saçmalığı görüp dayanamadığım için eyleme ara verip Yunan düşünürlüğüne seçmişim o sıralar. İki sene sürdü bu düşünürlük dönemim...

Elbette sadece düşünüp yazmıyor, bir o kadar da okuyordum. Neticede masrafım az çok belliydi. Şarap, sigara, müzik ve kitap masraflarım çıkıyorsa, içinde bulunduğum hayattan memnundum. O masrafları da tembel zengin çocuklarına özel ders vererek temin ediyordum. Ailemden gelen para sadece yurt aidatına yetiyordu. Özel dersten iyi para kazandığım için düşünmeye bol bol vakit bulabiliyordum. Şimdiki gibi haftanın 5 günü sabahdan akşama at gibi çalışmak zorunda değildim. O nedenle Yunan düşünürleri gibi yaşıyor ve onları da okudukça taniyordum...

Bütün o Yunan düşünürleri arasında favorim, *Aristippos* idi. Düşüncelerini beğenip uygulamaktan değil, tüm felsefi

düşünce okulları arasından en hınzırını tanımlayıp kullanıma sunduğu için seviyordum. Bu Aristippos denen tipnoz, *Hedonizm* veya *Hazcılık* denilen öğretinin iki akıl kumkumasından birincisidir. Diğeri ise *Epikür*'dür.

Aristippos'un hemen hiçbir eseri günümüze kalmamıştır. Milattan üç dört yüzyıl önce yaşamıştır. Ona göre bir tek 'iyi' vardır. O da hazdır. Aristippos öyle mutluluk delisi bir adam değildir. Olsa olsa haz delisi denilebilir. Bu hazlar, daha çok maddi hazlar olup **insan bedeninin zevkten salgı salgılamasına yol açan her şey onun için sadece iyi olmayıp ahlakidir de.** Bu felsefi okulda haz duyulan şeyler kendi ahlak rejimini kurar. Bir hedoniste göre ahlaki olan bir olgu başka insanlara ahlak dışı gelebilir. Aristippos okuluna kayıt yaptıran insanlar, sürekli olarak haz verene yönelmelidir. Bu bir gereklilik olmasa dahi böyle bir tercihte bulunmak o meşhur mutluluk efsanesinde yaşamınızı sağlayabilir. Elbette pek çok haz daimi olmayıp, giriş, gelişme ve sonuç bölümlerine sahip olduğu için, başka bir deyişle her güzel şey gibi her zevkin bir sonu olduğu için, haz delisi insana düşen şey, bir

hazı bitirip başka bir haza yönelmesidir. Hazda süreklilik önemlidir. Bu nedenle haz peşinde koşan insanların bir parça zevk, haz ve nihai olarak mutluluk bağımlısı olması hemen hemen kaçınılmazdır.

Aristippos'un bedeni zevkler üzerine kurduğu bu öğretinin psikolojik ve tinsel ayağını ise Epikür kurmuştur. Hazcılık, Epikür sayesinde erkeğin erekte olması, kadının uyarılması veya insanların ağızlarının suyunun akması gibi özetlenebilecek en temel hazlardan ibaret olmaktan çıkarak, hazlara ulaşmak için girilen bütün eylemlerin bireyde yarattığı doyumlu veya doyumsuz hissiyatlarla da tanımlanır olmuştur.

Her iki Yunan düşünürüne göre insanın bircik işlevi, acıdan kaçmak ve haza yönelmektir. Hazcılara göre işin sonunda mutlu olup olmamanın önemsizdir. İçinde bulunduğunuz hallerden zevk alıp almadığınız, bu sayede kendinizi acılar ve sıkıntılara karşı sigortalı hissedip hissetmediğiniz önemlidir. Bu düşünce akımını daha sonra hemen her çağda destekleyen ve zenginleştiren düşünürler ve kanaat önderliği yapan uygulayıcılar sayesinde, hazcılığa göre hareket ediyorsanız bütün eylem ve amaçlarınız biricik bir gaye içindir: Zevke gelmek ve mümkünse o zevkte sürekli kalmak.

Hedonizmin maliyeti

Modern kapitalizmin son yüzyıllardaki haydut varlığı ile Hazcılık ilk çağlarda ihtiyaç duyduğu ekonomik güvenceye çok daha fazla ihtiyaç duyar hale gelmiştir bugün. Diğer bir deyişle, **günümüzde gerçek anlamda sıkı bir hedonist olmak biraz daha maliyetli hale gelmiştir.** Bununla beraber, hemen her keseye uygun hazcılık her daim mevcuttur. **Fakir hazcıları zengin hazcılardan ayrıran önemli ölçüt ise iktidar yandaşlığı ve yalakalığıdır.** Burada bahse konu olan iktidarı illa siyasi iktidar olarak algılamak gerekmez. **İşyerinde**

patron ve müdür yalakalığı da aynı çember içinde değerlendirilebilir. Hatta bu durumu kısaca güçlüden yana olma, güce tapınmak, güçlülüğün iktidarına köle olmak olarak tanımlayabiliriz. Fakir hazcılar da elbette iktidar odakları karşısında belirli haz pozisyonları alabilirler. Lakin onların iktidar yandaşlıkları -siyasi iktidar örneğini ele alırsak- beş sene bir gerçekleşirken, zengin veya statüsü güçlü sayılabilecek hedonistlerin iktidar öğeleri ile temasları gündelik bir hadisedir. Bütün bu hedonist toplumu içinde özel olarak medya hedonistlerine baktığımız zaman, onların birçok iktidar öğesi ile birlikte ortaklaşa mesai içinde oldukları, her gün beraber birbirlerine haz verdikleri ve aldıkları görülecektir. Kimin kime hangi yollar ve yöntemlerle ne haz verdiği ise aşikardır. Bayramlık kalemimi bozdurmayın şimdi benim!..

Türkische medyası, içinde en çok hedonist barındıran sektörlerden biridir. Hatta bu hedonistlerin yüzdesi, Türkiye'nin uyuşturucu, seks, eğlence gibi doğrudan doğruya haza yönelik diğer sektörlerinden bile fazladır. Aslında öteden beri böyledir. AKP dönemi öncesinde de bütün medyamız hedonistlerce işgal edilmiş idi. AKP döneminde ise değişik ideolojik tabanlardan gelen İslamcı, muhafazakar ve hatta mütebedeyin hedonistlerimiz olmuştur. Eski kaşarlanmış zevk düşkünlere de yeni zevk makamları altın tepsilerde hediye edilmiştir. **Elbette karşılıksız zevk yoktur.** Bir şey vermeden bir şey almak söz konusu değildir. Fakat kaşarlanmış eski motor medya mensupları için sorun değildir bu hadise. Teşbihte hata olmaz. **Konsomatris gibi gazete gazete dolaşanlar** mesela. Elbette bu arada konsomatrislerden özür dilerim. Onları kader bu yola düşürmüştür genellikle. Oysa bizim meşhur konsomatris gazeteci ve televizyoncularımız **kaderin kendisini orospu haline getirmişlerdir.**

Burada bir ayırım yapmak gerekiyor

HER ŞEY ÇOK GÜZEL OLDU!

Hollywood filmleri kişilerle doludur. Bir silah görüldüğü zaman illa ki patlar o silah sözcüğü. Saymakla bitmez o kişiler. Ama beni en çok eğlendiren klişe, her şeyini kaybetmiş ve büyük olasılıkla en sonunda canından olacak film kahramanlarına bir başka karakterin **"Don't worry! Everything is gonna be OK! - Merak etme! Herşey çok güzel olacak!"** demesidir. Ben doğrusu Kanada'da yaşadığım yıllarda bir tek Kanadalının bu sözü söylediğini işitmedim. Türkiye'de hiç işitmedim. Bize göre bir film adıdır bu söz. Cem Yılmaz'ın Mazhar Alanson ile oynadığı biricik iyi filmidir.

Abdullah Gül, 367 skandalı nedeniyle Cumhurbaşkanı olmadan önce Tayyip Bey kardeşim, **"Türkiye uçuşa geçecek!"** demişti. Sonra 367 skandalı patlamıştı. Ben o

dönemlerde Türkiye'nin uçuşa geçmesiyle ilgili değildim. Türkiye'nin öyle de böyle de sürünmeye devam edeceğini, **acıların ülkesi** olarak yaşamaya devam edeceğini gayet iyi biliyordum. Ama geçmiş cumhurbaşkanlarına uygulanmayan bir kuralın sırf Gül'ün eşinde başörtüsü var diye uygulamaya konulmasına acayip gıcık olmuştum ve hiç gereği yokken Abdullah Gül'ü savunmak durumunda kalmıştım. Arkasından 27 Nisan darbesi olmuş, erken seçimlere gidilmiş ve en nihayetinde Abdullah Gül muradına ermişti. Aradan dört seneden fazla geçti. Her 29 Ekim'de hem Cumhuriyet Bayramı'nı hem doğumgününü kutlayan Abdullah Gül'ün Türkiye'yi uçuşa geçirmede, duble yollarda TIR'ların altında bıraktığı anlaşıldı. Daha ziyade **iktidar noterliği** olarak tanımlanabilecek bir işleve sahip oldu.

Türkiye'nin Kandid'i oldu. Voltaire'in gülünesi iyimseri olan Kandid'i gibi bizleri eğlendirdi. Arada sırada enteresan çıkışlar yaptı. Bu çıkışların hemen hepsinin laf olsun diye yapıldığı da zaman içinde ortaya çıktı. Abdullah Gül'ün yapmış olduğu çıkışlar arasında hiç şüphesiz en ilginç, hemen bütün Hollywood filmlerinde en az birkaç defa söylenmesi farz olan, **"Her şey çok güzel olacak!"** çıkışıydı. Birkaç sene önce Kürt açılımı olarak adlandırılan süreçten kısa bir süre önce söylenen bu söz, Türkiye'de duymaya alışık olmadığımız bir sözdü. Abdullah Gül adeta bir umut tellallığı yapmıştı. **Liberal kişilik bozukluğu** olanlar bu söze hemen kandılar. Zaten onlar **elmaşekerlerine kanacak tıynetle adamlardı. İktidar pedofilizmine kurban gitti o zavallicıklar.**

2011 Kasım ayı itibarıyla geldiğimiz yer ortada. Özellikle en son Ekim ayına odaklandığımızda bu ülkede güzellik ile ilgili tanının bir hayli karmaşık olduğu ortaya çıktı. Ekim ayı, Türkiye için bir

korku filmi gibiydi. Birkaç sene önce başlayan Kürt açılımı sayesinde 24 askerin intikamının **Tanrı tarafından Erciş depremi ile alındığını düşünen insanlarla** birarada yaşadığımız ortaya çıktı. Her gün yeni kayıplarla Türkiye'nin dünyada en uzun süren savaş arenalarından biri olduğu bir kez daha tescillendi. Terörü lanetleyen kitlelerin trafik teröründen haberlerinin olmadığını da anladık Ekim ayında. Benim her gün işe gidip geldiğim yolda aylardır hissettiğim kaza meydana geldi. Özellikle Sultanbeyli mevkinde TEM yolundan her geçişimde karşı şeritten bir TIR'ın bizim şeride dalması ihtimalinin bende yarattığı dehşet hissiyatı gerçek oldu. *Final Destination 2 - Son Durak 2*'nin senaryosu gerçek oldu. İçeride Vanlılarla dolu olan ve muhtemelen Van'a gidecek olan bir grup insan, toplamda 9 kişi dünyanın en korkunç trafik kazalarında birinde hayatlarını kaybetti. Benzer kazalar yurdun başka yerlerinde de meydana geldi. Üçer beşer kişi canlarından oldu. **Duble yollar ile oy toplayarak karayolu**

elbette. Türkiye medyasında gerçekten emekçilik yapan çok sayıda isimli ama daha çok isimli kahraman mevcuttur. Ancak medyaya yön veren, medyanın tepe isimleri dikkate alındığında dünyanın belki de en hedonist medyasına sahip olduğumuzu söyleyebiliriz. Bizimkiler seks bağımlısı gibi duruyorlar dünyanın diğer medya mensupları yanında.

Beni S. Turgut'la değiştirin!

Artık sağır sultanın bile bildiği üzere, anaakım Türkiye medyası birkaç buçuk küçük tirajlı gazete ve dergi ile uydularda zor bulunur üç beş küçük televizyon dışında tamamen AKP yandaş hale gelmiş ve getirilmiştir. Gücü özgürlüğünde olan bir anaakım gazetesi yoktur bu ülkede. Anaakım medyası olmak isteyen bir gazetenin zaten özgürlük gibi bir derdinin baştan beri olmayacağını da beş yaşında solcu çocuklar bile bilir. Lakin tahsilli eşekler ile dolu bir ülke ve dünyada maalesef tirajları birkaç onbinlere veya yüzbinlere tırmanan kimi gazeteler gerçekten tarafsız sanılabiliyor. Neticede birkaç işçi, emekçi gazetesi ile, iki üç tane ulusalcı gazete dışında tüm gazeteler iktidar yandaşlarıdır artık Türkiye'de. Gazeteler içinde parmakla sayılacak kadar muhalif isim kalmıştır. Bunların bir bölümü de yakın bir gelecekte tasfiye edilecektir. Tasfiye sürecinden sonra o parmakla sayılan muhaliflerin yerine yine onun bunun çocukları getirilecektir. Yeni Türkiye medyasına çeki düzen veren kafalarda eğer biraz mercimek kadar akıl varsa eski Türkiye'ye ait olmayan yeni muhalifleri eski tüfek muhaliflerin yerine monte etmeleri gerekir. Buradan Tayyip Bey kardeşime en deruni sevgi ve saygılarımı iletir, Türkiye'de ciddi bir medya tasfiyesi olacağını ilk olarak yazan ve hatta başlama vuruşunu yapan değerli meslek büyüğüm Fehmi Kuru'yu muhabbetle selamlar, okyanus ötesinden yurdunu düşünmekten göz pınarları kavrulmuş büyük Türk büyüğünün tüm dünyaya sunduğu hizmetlerden dolayı yüce Rabbime hamd-ü senalar ederim. **Bütün dünya Türk ve Sünni Müslüman**

olsun anasını satayım! Yeni Türkiye'de sırf numunelik olsun diye üç beş tane yeni muhalif yaratmakta fayda var değerli devlet büyüklerim. *Taraf* yazarları ile olmayacağı kanıtlandı artık. Onlar Emre Aköz'ü bile ceplerinden çıkardılar yalakalıkta. Tamam, size 28 Şubat döneminde kan kusturan herkesin ismini çizdiniz ama unutmayın ki şu fakir GHK kardeşiniz 2007'ye kadar onlara kan kusturuyordu. Hatta bütün Türkiye'yi derin bir karanlığa boğmak isteyen çok sayıda çetelerden biri olan Salomanje çetesi de deşifre etti. Beni mesela çakma yandaş Serdar Turgut ile değiştirebilirsiniz değerli büyüklerim. Fatih Altaylı'ya küçük bir ricada bulunmanız yeterli sanmaktayım.

Her hazzın bedeli var...

Peki ama yandaşlık ile hazzın ne alakası vardır? Çok alakası vardır. Medyadaki haz tutkunları arasından birkaç numune alalım. Sözgelimi Mehmet Barlas. Çocukluğu Başbakan kucaklarında geçmiş olan Mehmet Barlas medyaya atlamak için vaktinde *Cumhuriyet* okulunu kullanan en meşhur hedonistlerden biridir. Barlas, bir hedonistin sahip olması gereken bütün düşünsel donanıma sahiptir. Birkaç istisnai dönem hariç olmak üzere hemen her devirde genellikle anaakım iktidarın yandaş olmuştur. 28 Şubat döneminde gafil avlanmış gibi görünmesi kimseyi yanıltmamalıdır. Zaten o devirde bile *Yeni Şafak* gibi bir gazetede köşe sahibi olup yakın bir gelecekte komple iktidar gücü olacak bir diğer iktidar ögesi ile çekirdekten ilişki yaratmıştır. **Mehmet Barlas medya dünyasında hazzı sürekli kılan ve bu sayede ölene dek iktidar yandaşlığı sayesinde kendisini haz yuvasında hissedecek karakterlerden biridir.** Bir diğer meşhur hedonist, Nazlı Ilıcak'tır. **Nazlı Ilıcak da Barlas gibi her daim kendine göre doğru ata oynayanlardandır.** Barlas gibi 28 Şubat döneminde hafif sıkıntı çeker gibi görünse de neticede her hazzın bir bedeli vardır ve Ilıcak o bedeli ziyadesiyle ödemiş, siyaseten yasaklanmıştıdır bile.

Türkiye medyasının yeni yetme hazcıları

da bir hayli fazladır. Sözgelimi Yiğit Bulut denilen şahıs, Oray Eğin adındaki tasfiyesi pek yakın kimse gibi değişik kulvarlarda haz koşturan pek çok yeni kuşak hedonistler de mevcuttur. Ancak bana göre **medyanın en hedonist ismi hiç tartışmasız Engin Ardıç'tır.** Hedonizm konusunda Ertuğrul Özkök'ü suya getirip susuz getirecek kadar kabiliyetlidir. **Her devirde yatağını bulma konusunda usta** bir yandaş olan Engin Ardıç doğuştan yandaş olan Ahmet Kekeç gibi iki günde bir aynı sıkıcı mevzuları yazan yandaşların Aristippo'sudur aynı zamanda. **Ben Tayyip Erdoğan olsam okumam bunları.** Zaten muhtemelen okumuyor da. Tayyip Bey kardeşim, Oktay Ekşi, Nuray Mert, GHK okuyor ama Ahmet Kekeç ile Engin Ardıç'ı okumuyor. Bir kere bile onların yazdığı bir mevzu hakkında konuşmadı Tayyip Bey kardeşim. En az beş kere benim yazdığım hususlarda nutuk attı, tıvlerde lakırdı etti. Ekşi ve Mert'i ise zaten sudan çıkmış balığa çevirdi. Ama o yandaşlardan bir tanesinin yazısı hakkında konuşmadı Başbakan. Fehmi Kuru hariç. Ona da, "Sevsinler seni!" demişti. Demek ki Fehmi Kuru okuyor...

Karakter kaybı...

Muhalif olmak kolay iş değildir. Ezici bir çoğunluk içinde farklı olanı seslendirip farklı olanları savunmak hem zahmetli, hem pek bir getirisi olmayan ve hem de tehlikeli bir iştir. Hele hele açıkça faşizm şartları içinde yaşanmaya başlanan dönemlerde muhalif olmak bırakınız hazzı, zevki insanın aklını oynatmasına bile neden olabilir. Sözgelimi şu fakir GHK dostunuz. Nedim Şener, Ahmet Şık gibi gazeteci ve yazarların silahlı örgüt üyeliği ile suçlandığı bir ülkede muhalif yazar olmak için aklınızı kaybetmiş olmanız gerekir. Ama **insanın aklını değil de, karakterini kaybetmesinden daha büyük bir felaket yoktur.** Karakter denilen şey, dinden, imandan, maldan, mülkten, akıldan, paradan, hatta **en kutsal organımız olan kığımızdan** bile daha üstün ve biriciktir. Çünkü diğerleri kaybedilse bile yeniden bulunur veya yerine yenisi yapılabilir.

İnsan dinini değiştirebilir. Tekrar dine dönebilir. Yeniden akıllanabilir. Para kazanabilir. Her ne kadar sonuncusunun bir faturası olmasa da insan en azından yeni ve kullanılmamış bir döt nakli yaptırabilir. Tıp ilerliyor zaten. Fakat karakter bir kaybedilirse gidiş o gidiştir. Artık o kişi haz pençesine düşmüş ve hazzını mutlak kılmak için çevresinde yamanecek iktidar öğeleri arar. Elbette kuru soğan ve bayat ekmekten haz duyanlardan iseniz veya kokmuş çoraplar ile osuruk kokusu size yeterli bir haz verebiliyorsa iktidar yalakası olmanıza gerek yoktur. Ama doyumsuz bir hedonist iseniz sıradan bir kimsenin kokmuş çorabı size yeterli haz vermeyecektir. Bir bakanın, siyasetçinin kokmuş çorabı peşinde koşarsınız mazallah!

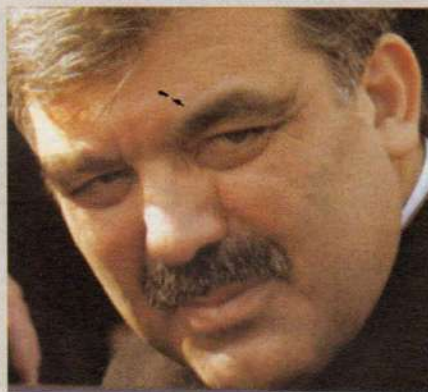
Çağdaş Türk düşünürü GHK'nın hedonizme karşılık öne sürdüğü ve sürmekte olduğu 'karaktercilik okulu' zevk-haz-mutluluk gibi ihtiyaç ve emelleri önemsemez. Zaten karakter sahibi iseniz zevk ve emelleriniz de dönüşüm geçirir. Söz gelimi ben her gün düşünmekten, beş kuruş para almadan ayda 10 koca yazı yazmaktan neredeyse sapıkça zevk alıyorum. Hatta bir ara kendimden şüphelenmedim değil. Halimi en çok açıklayan şeyin anti-hazcılık olabileceğini düşündüm mesela. Daha sonra fetişist olabileceğimi, mazoşizmin halime pek bir yakıştığını gördüm. Fakat ilk bakış daima yanıltır. Neticede bu yazıları yazmak ve hababam düşünmek için en çok sahip olmam ve korumam gereken şeyin 'karakter' olduğunu anladım. **Bir insanın güçsüzlerden yana olmasını temin ve tesis edecek olan biricik şey, yavaşaklarla mücadele etmesi, hedonistlere meydan okuması, kısaca karakter sahibi olmasıdır.** Böyle olunduğu zaman iktidar yalakalığı yapmak iğrenç bir eyleme dönüşür. Sürekli haz peşinde koşmak anlamsızlaşır.

Bu arada, hedonistlerle mücadelenin bana nasıl bir orgazm duygusu tattırdığını inanılmaz hiçbir yazımda anlatamam. Öyle birkaç dakika filan değil. Sonraki yazıyı yazana kadar devam ediyor.

taşımıcılığını azdıran iktidar sayesinde yaşanan trafik terörü Ekim ayında zirve yaptı. Yetkililer ise zirva yapmaya devam etti.

Yeni hırsızlık yöntemi

1999 depremini fırsat bilip yeni bir hırsızlık yöntemi olarak halktan toplanan ve AKP sayesinde kalıcı hale gelen deprem vergilerinin duble yollara dönüşmesi yüzünden Erciş ve Van halkı kış ortasında çaresiz kaldı. Ruh hastası ve cahil cühela takımı, çoğunluğu Türkmen olan ve her seçimde en çok AKPy'e oy veren Erciş'i bir Kürt ilçesi sandı ve 'Oh olsun!' dedi. Ben Erciş'te bir yıl geçirdim. Asteğmen olarak iki apartmanın inşaatında tesisatlardan sorumlu makina mühendisiydim. Askeri lojman inşaatıydı. O binalar bir şey olmadığını biliyorum ama ben oradan ayrıldıktan sonra AKP iktidarları döneminde yapılan binaların yıkıldığını öğrendiğimde aklıma Abdullah Gül'ün meşhur vecizesi geldi. Evet dedim, "İşte şimdi her şey

çok güzel oldu!"

Fehmi Kuru'nun arkadaşı olan Abdullah Gül, Fehmi Kuru gibi eski bir okurumdur. İki önceki eski *Yeni Harman* editörüne gelen sağlam bir bilgidir bu. GHK esprisi değildir. Eski bir okurum olması nedeniyle saygısızlık etmek istemem ama bu kadar iyimserliğin Kandid'e bile yaramadığını,

Kandid'in hayatın anlamını bir Osmanlı köylüsünden öğrendiğini anımsatmak isterim. Kandid, bu dünyada kötümserlik ile iyimserlik arasında şeyler olduğunu anlamak için sadece çok çalışmak gerektiğini, emeğin kutsallığını öğrenir. Elbette bu 'çalışmak' dediğimiz şey, köle tüccarı edasıyla halkı Cumartesi günü çalıştırmak istediğini söyleyen, yaşadığı ülke ve dünyadan bihaber olan tuzukuru AKP bakanının bahsettiği çalışma şekli değildir. Emekçilerin sömürülecek değil, üreten ve yöneten emeğidir.

AKP iktidarı altında geçen yıllarımız arasında yaşanan en korkunç ayı geride bıraktık şükür. 29 Ekim'de doğum gününü kutlayan Abdullah Gül'e nice yıllar dilerim. Abdullah Gül de Ahmet Davutoğlu gibi ne kadar vizyon sahibi olduğunu kanıtladı. Biri 'sıfır sorun' dedi. Bol sıfır dış sorunların sahibi olduk. Diğeri, "Her şey güzel olacak" dedi. Bu da doğru çıktı. AKP çevresi ve yandaşları için her şey çok güzel oldu hakaten!

Geçen ay artık her ay, ayın yandaşlık ödülü vereceğimi söylemişim. Bu ödülü kurumsallaştırıyoruz ve her ay yandaşlıkta yeni rekorlar kıranlara *Altın Haydar Ödülü* veriyoruz.

Bu ay, *Altın Haydar Ödülü*, cemaat ve iktidara olan yalakalığını Erciş depremi esnasında bile canla başla sürdürdüğü için, en hedonist, en yalaka ve en yandaş sandığımız isimler bile deprem hakkında yazarken çizirken sefil seviyelerde de olsa iktidar düşmanlığı ile kariyer yapan Emin Çölaşan'ın ne kadar işe yaramaz olduğunu yazan, bu 29 Ekim'in en inançlı Cumhuriyet Bayramı olduğunu belirten, cemaat insanlarının nasıl memlekete hizmet ettiklerini anlata anlata bitiremeyen Serdar Turgut'a gidiyor. Bu çabaların boş olduğunu düşünüyorum. Eskiden sürekli penis güzellmeleri yazan bir yazarın şimdi cemaat güzellemesi yapıyor olması hayra alamet değil. Zaten *Altın Haydar*'ı asıl bu yüzden anasının ak sütü gibi hak etti...

Post-ileri demokrasi despotizmi

"Kitle hareketi yıllarında, demokrasi kavramı egemen sınıfların yeni ideolojik baskılarına maruz kaldı. Bu sınıflar sadece 'demokratik' gücün yabancılaşmasını değil, 'demokrasinin' belirgin bir şekilde 'demos'tan kopmasını, ya da en azından halkın gücünün, demokrat değerlerin temel kriteri olmasından çıkmasını istiyorlardı. Bunun sonucunda, 'demokrasinin' odağı, halkın gücünün etkin kullanımından, yurttaşların pasif bir biçimde yararlanabileceği anayasal haklara ve yöntemsel işleyişlere kayması oldu. Bu, alt sınıfların ortak gücünden, bireysel yurttaşın özel hayatının gizliliğine ve yalıtımına geçişti. 'Demokrasi' kavramı giderek artan bir şekilde liberalizmle özdeşleştiriliyordu." (1)

Baskın Oran, 18 Eylül tarihli *Radikal* *İki*deki yazısına şöyle başlıyordu: "Ölçemediğinizizi anlayamazsınız ve yönetemezsiniz'i önemsersek, benim gazete arşivindeki 'AKP'nin Seva'ları' klasörü 5,93 MB, 'AKP'nin Günahları' klasörü 17,4 MB. Fakat, 'seva'ların megabaytına tek başına zirve yaptıran bir konu var: Askeri vesayet'in kaldırılması. Bendeniz için esas önemli olan, karşımdakinin silahlı olmaması. Bu sağlanmadan siyasi mücadele yapılamaz. Hiçbir şey yapılamaz."

Baskın Oran'ın idealindeki liberal devlet, belki sistem ile karşıtları arasında kısmen adaletli davranmaya çalışabilir, ta ki sistem karşıtları güçlü bir pozisyona evriline kadar. Fakat Türkiye'de, hani şu 'askeri vesayet'in kaldırıldığı, karşıdaki gücün artık silahlı olmadığı ve siyasi mücadele alanının açıldığı ülke var ya, işte orada her çıkan protesto eyleminde, üstelik her türden muhalefetin sindirildiği bir dönemde devlet, tazyikli sularını, gaz bombalarını, jandarmalarını, yetmedi panzerlerini, tanklarını, 22 tabur askerini öne sürmekte tereddüt etmiyor. Peki tüm bunlar olurken, Baskın Oran ne yapıyor?

Fransız Marksist düşünürlerden Jacques Rancière, 1999'da kaleme aldığı ve Türkçeye *Uyuşmazlık* adıyla çevrilen kitabında; siyasetin, sermayenin idaresiyle mutlak olarak özdeşleşmesini, artık demokrasi 'usulleri'nin arkasına gizlenen utanılacak bir sır olduktan çıkardığını, bunun da sosyalistlerin yanı sıra liberallerin de kabul ettiği apaçık bir olgu olduğunu yazıyordu.

Türkiye'deki liberal ideologlarsa, sermayenin siyaset üzerindeki ağırlığını her geçen gün artırmamasını, bir diğer deyişle siyasetin ekonominin elinde rehin olmasını görmezden gelip, daima flu bir demokrasi perdesinin arkasından utanmadan konuşmaya devam ediyorlar.

Onlara göre varsa yoksa uyum, uzlaşma, diyalog, hoşgörü... Terry Eagleton, bu liberal illüzyonu şöyle özetliyor: "Bir yanda açgözlü patronlar ile kavgaya hazır işçiler varken ortada duran, tam olarak aklın, hakkaniyetin ve itidalin cisimleştiği; efendi, tatlı dilli, liberal kafalı vaiz, cansiperane vaziyette savaşan iki tarafı bir araya getirmeye çalışmaktadır." (2)

Kapitalizmden onun neoliberal temsilcilerinin tüm topluma herhangi bir sınıfsal fark ayırt etmeksizin özgürlükçü ve demokratik bir yaşam alanı tesis etmesini bekleyenler, kendilerini **mevcut siyasi iktidarı demokratikleşmeye ikna etmek gibi ulvi bir göreve** adanmışlar için üzgünüm ama, "Demokrasi ile kapitalizm baş

Çelik yelekli Reiscumhur, sağduyu pozunu terk etti, intikam çağrılarını yapmaya başladı...

Hakkari'deki ölümlerin ardından kendi kendine sınır ötesi kara operasyon yapan medyamız, nedense Kıbrıs'ta askerliğini yapan ve terhisine 5 gün kala disiplin koğuşunda işkence görerek öldürülen Uğur Kantar'ı görmüyor. Tıpkı 19 yılda 1345 asker'in 'eğitim zaiyatı' olmasını görmediği gibi. Oğlunun cenazesini almaya gelen babasınaysa komutan, "Olur böyle şeyler" diyor, dalga geçer gibi, medyamız bunu da görmüyor. Zira bir asker ölümüne tepki göstermek için illa ki PKK tarafından öldürülmesi gerekiyor. Komutanı sever de, öldürür de...

aşağı döndürülmüştür." Ve bunu söyleyen de eski ABD Çalışma Bakanı Robert Reich'tir. (3)

Baş aşağı demokrasi

Bu açıdan, Türkiye'de de demokrasinin baş aşağı döndürülmüş hali olarak görebileceğimiz 'ileri demokrasi'nin evrildiği yeri irdeleyebiliriz. Öncelikle, 90'lı yıllara kıyasla, 2000'lerin ilk 10 yıllık bölümünü, kısmen daha rahat bir dönem olarak ifade etmek, sanırım pek de yanlış olmaz. Fakat, geride bıraktığımız 12 Haziran seçimlerinin ardından, yeni bir dönemin başladığı aşikar. Ve bu yeni dönem, kimilerine göre 90'lara bir geri dönüşü ifade etse de, **90'lardan da beter bir politik iklim** geçişi temsil edebilir.

Dolayısıyla anayasa referandumunu ve genel seçimleri, Türkiye için bir geçiş döneminin son perdeleri olarak görmek mümkün. Peki nereye geçtiğimizi görebiliyor muyuz? Tünelin sonundaki ampul parlamasının gözlerimizi kamaştırması geçti mi? Ömer Laçiner'in *Muhafazakar Demokratik Devrim* teorilerinin bir sonu geldi mi? (4)

Murat Belge, 2008'de *Taraftaki* bir röportajında, **ilerici ve solcu kalmanın birinci koşulunun, Türkiye'de demokrasinin köklenmesine katkıda bulunmak** olduğunu söylüyordu. O röportajın bir bölümünde şöyle diyordu:

"Mesela üniversitelerde türbanın yasak olması, devletin Müslüman kesime uyguladığı bir haksızlıktır."

Başka bir bölümündeyse şöyle:

"Yoksa 'mülkiyeti kaldıralım' gibi solcu laflar çok anlamlı değil şimdi."

Türban artık serbest. Serbest de olsun, sorun yok. Fakat hâlâ, "Adalet mülkün temelidir" mottolu mahkemelerde haksızlıklar işlenmeye devam ediyor. Çünkü 'mülk', hâlâ adaletsizliğin temelini oluşturmaya devam ediyor. Suç, bunları artık pek

de anlamlı bulmayan Murat Belge'de değil tabii. Marx, mülkiyet ilişkileri hakkında yazarken, altına, **"ileri demokrasilerde geçerli değildir!"** notunu düşmeyi unutmuş!

Bu durum biraz da demokrasiden ne anladığımızla ilgili. Marksizme göre, demokrasi yalnızca parlamentonun koyduğu sınırlara hapsedilecek kadar değersiz bir şey değildir. Taş kafalı politikacıların, menfaatçi bürokratların pis ağızlarında değil; ancak halkın özyönetimi altında değer bulabilir.

Ellen Meiksins Wood'a göreyse, halkın özyönetiminde ciddi gerilemeler yaşanmıştır ve bu gerilemeden sonra demokrasi, varlığını ancak temsili olarak sürdürebilmiştir. Wood, şöyle açıklıyor bu durumu:

"*Temsili demokrasi*'de halkın yönetimi, demokrasinin temel kriteri olarak kaldı; yönetim oligarşinin gölgesindeki temsiliyet süzgecinden geçirilse de, halk kavramı toplumsal içeriğinden boşaltılsa da. Sonraki yüzyılda demokrasi kavramı kendisini antik anlamından daha da uzaklaştıracaktı." (5)

Tüm bunların ışığında, tarihteki en hakiki demokrasinin, sanırım 1871 Paris Komünü'nde uygulanabildiğini söyleyebiliriz. Bunun en büyük sağlayanıysa, Murat Belge'ye artık anlamsız gelen, Komünçülerin özel mülkiyeti kaldırıp, kooperatif üretimi hayata geçirmek istemeleri idi.

Yani **gerçek anlamda demokrasi, yalnızca bir işçi iktidarında anlam kazanabilir**. Bu konuda, yukarıda da görüşlerini paylaştığımız E. M. Wood'un kapitalizm ile demokrasi arasındaki zıtlığa ilişkin fikirleri hayli zihin açııcıdır, özellikle sol liberallere tavsiye olunur!

Wood'a göre, **kapitalizm, demokrasinin anti-tezidir**. Çünkü **hayatın temel ihtiyaçlarını metalaştırmıştır** ve daha fazla alanı

metalaştırarak demokratik hesap verilebilirliğin dışına çıkartmaktadır.

AKP kime hesap verecek?

Wood'un, 'demokratik hesap verilebilirliğin dışına çıkılması' vurgusu, Türkiye'deki 'ileri demokratik' sürecin evrildiği yeri doğru anlamak adına bize yardımcı olabilir. (En azından Haziran'dan bu yana yaşadıklarımız bize bunu gösteriyor.) **Post-ileri demokratik dönem başlamış gibi görünüyor**. (Liberallerimiz bunu, *post ejaculation syndrome* olarak da değerlendirebilir.)

Bu açıdan yeni dönemdeki gelişmeleri, AKP'nin geçiş döneminde neler yaptığıyla beraber ele almakta fayda var.

AKP, evvela devlet üzerindeki kontrolünü sağlamlaştırmayı amaçladı. Sağlamlaştırdı da. Devletin tüm organlarını birer birer ele geçirdi. "Derin devleti tasfiye ediyorum," diyerek; aslında tek yaptığı **derin devleti zimmetine geçirmek** oldu.

Kamuoyuna darbe tehlikesinin bulunduğu yönünde propaganda yaparak, **demokrasinin devamı için kendi varlığının korunmasının şart olduğunu** topluma kabul ettirdi. AKP, bu yolla sadece TSK'nın dengesini bozup onu ele geçirmedi; kağıt üzerinde derin devletin tasfiye edilmesi gereken bir operasyonu, kendi varlığına karşı olan tüm odakların üzerinde de bir tehdit aracına dönüştürmeyi başardı.

AKP'nin hegemonyasının yeniden üretimi için anayasadaki erkler ayrılığının yok edilmesi de çok önemliydi. Referandumda evet oyunun çıkması, en başta buna hizmet etti. (Siz bakmayın Arınç'ın **'ideolojisi anayasa'** laflarına. Sarıldıkları **neoliberalizm ideoloji değil de, bir din türü falan mı?**)

Zira bundan böyle istedikleri yeri özelleştiren, kimseye hesap vermek zorunda değiller. Gerekirse köylerimize kadar gelip, derelerimize, ormanlarımıza el koymaya kalkabilirler. En son Gerze'de yaptıkları gibi!

Kürtlerin kaderi müstakil mi?

AKP'nin geçiş dönemindeki demokratik açılım laflarını bir kenara bırakıp, yeniden topyekün Kürtlere savaş açmaya girişmesi de, önümüzdeki yeni dönemin despotik genel karakterini belirleyecek olan başlıca unsurlardan biri olacak gibi duruyor.

Fakat bu durum, sadece Kürtleri ilgilendirmiyor elbette. Bunu anlamak için son dönemde PKK ile çatışmalardan gelen ölüm haberlerinin giderek artmasının ardından Başbakan'ın yaptığı açıklamalara bakmamız yeterli.

Başbakan açıklamalarında, bu saldırıların **Türkiye'nin 'ilerleme'sine mani olmak için** yapıldığını söylüyor. Yani bu 'ilerleme'ye karşı olanları 'terörist' ilan ediyor. Burada dikkat edilmesi gereken nokta, Erdoğan'ın sadece elinde silah olana terörist dememesi, **BDP'yi kast ederek, "İsim değiştirerek ortaklık gezen teröristler" tanımını kullanması**. Teröristler; çünkü iktidara muhalifler. Aynı şekilde biz de teröristiz. Dolayısıyla önümüzdeki süreçte Kürtlerin payına düşenle, bizim payımıza düşen arasında pek de

Coğrafi değer farkı!

bir fark yok. Kürt hareketine olan eleştirilerimizi saklı tutarak, ortak bir tutum içine giremezsek, bu işten sadece AKP'nin kârlı çıkacağı çok açık. Cumhurbaşkanı'nın da dediği gibi, devlet muhaliflerine karşı büyük bir intikama bileniyor. Fakat Gül unutmamalı ki, Kürtler devletten daha kindar olmaya karar verirse, onların devletten soracağı hesabın haddi hesabı yoktur. Ve eğer kendisinin ettiği intikam yeminini Kürtler de ederse, bu işten hükümetin kendisi zararlı çıkar. Hani hep dedikleri o istikrar var ya, o istikrarları zararlı çıkar. Tabii bu arada olan yine binlerce gence olur. Ki bu vicdanı olan hiç kimsenin isteyebileceği bir şey değildir. Ama çok iyi bildiğimiz bir şey varsa, o da **devletin vicdanının olmadığıdır**. Onların vicdanı, ölen gencecik askerlere güya üzülür, hemen ardından da **daha fazla gencin ölmesi için 22 taburla kara harekâtına girer**. Bu ikiyüzlü vicdanla hesaplaşmak, onu teşhir etmek zorundayız.

Hukuk mu, guguk mu?

Peki her politik durumda, adaletsizlikte, hukuksuzlukta hükümetin bir günahını, sorumluluğunu aramak doğru mudur? Elbette doğrudur. Çünkü ipler tamamen onların elinde. Öyle olmasa, **Deniz Feneri** soruşturmasını yürüten savcılar görevden alınıp, üstüne bir de haklarında soruşturma yiyebilir, aynı davanın sanıklarıysa kaşla göz arasında salınabilirler miydi? **Hizbullah** örgütünün tutuklu yöneticileri kameralara sırta sırta dışarı çıkabilirler miydi? Veya **şike operasyonları seçim sonrasına** ertelenebilir miydi? Ya da ortalıkta bir sürü gizli görüntü ve ses kayıtları dolaşıp, Başbakan bunlar hakkında hepsinden haberi varmı gibi konuşabilir miydi?

Hepsi bir yana, **Hizbullah'ın 6 yöneticisiyle Deniz Feneri davasının 6 sanığını kaşla göz arasında altışar altışar serbest bırakan bu devlet, 117 ODTÜ'ü arkadaşımızın okullarına gelen Başbakan'ı protesto** ettikleri için 10 yıl 6 aya kadar hapislerini isteyebiliyorsa, neyi tartışıyoruz ki? Bir ülke düşünün ki, **okuyabilen şanslı gençleri tutuklanıyor, okuyamayan yoksul gençleriye dağa sürülüp öldürülüyor. Ama nerede kaşarlanmış katil, dolandırıcı varsa elini kolunu sallaya sallaya geziyor, hayatını yaşıyor. Ne güzel memleket değil mi?**

Yeni dönemde medyanın rolü

Peki insanların ne menem bir yer memlekette yaşadıklarından haberleri var mıdır dersiniz? Elbette hayır.

Başbakan'ın son asker ölümlerinden sonra genel yayın yönetmenleriyle yaptığı toplantının hemen ardından birçok haber ajansının yayınladığı ortak açıklamada kısaca **Başbakan'ın emir ve görüşlerine hazır olduklarını** belirtmeleri, medya ile iktidar arasında ne menem bir ilişki olduğunu hepimize göstermiş olsa gerek.

Öyle ki, Hakkari'deki ölümlerin ardından **kendi kendine sınır ötesi kara operasyon yapan medyamız, nedense Kıbrıs'ta askerliğini yapan ve terhisine 5 gün kala disiplin koğuşunda işkence görerek öldürülen Uğur Kantar'ı** görmüyor. Tıpkı **19 yılda 1345 askerin 'eğitim zaiyatı'** olmasını görmediği gibi.

Oğlunun cenazesini almaya gelen babasınaysa komutan, "Olur böyle şeyler" diyor, dalga geçer gibi, medyamız bunu da görmüyor. Zira **bir asker ölümüne tepki göstermek için illa ki PKK tarafından öldürülmesi gerekiyor**. Komutanı sever de, öldürür de...

Diğer yandan aynı aşâklık medya, ülkede saydığımız tüm bu katliamları, adaletsizlikleri, hukuksuzlukları istisnasız ve sistemli bir biçimde -ve tabii Başbakan'ın isteklerine uygun bir şekilde- türlü komplot teorilerine bağlayıp, Ergenekon'un basit birer yapılanmasına dönüştürebiliyor.

Yalnızca, geçtiğimiz aylarda *Cihan Haber Ajansı'nın* servis ettiği, *Zaman* gazetesinin de manşetten duyurduğu **TKP'lilerin üniversitelerde örgütlenmeye hız verdiğine** dair habere bakmamız, durumun vehametini anlamamıza yardımcı olabilir.

Zaman'ın, "**Üniversiteleri karıştırmaya hazırlanan TKP'nin planları deşifre oldu**" başlığıyla verdiği haberin içeriğine baktığımızda, elbette başlıkla alakalı hiçbir şey göremiyoruz. Yalnızca, polis raporlarına göre TKP'nin üniversitelerdeki kulüpler aracılığıyla örgütlenmeyi planladığı ve bu doğrultuda bir dizi panel düzenlemek gibi çalışmaları olduğu söyleniyor. Ne büyük suç değil mi?!

Hatta haberde, bazı **TKP'li öğrencilerin isimleri dahi veriliyor, hedef gösteriliyor**. Yarın öbür gün bu öğrencilerin başlarına bir şey gelse, gözaltına alınsalar, tutuklansalar, şaşırır mıyız? Ne yazık ki hayır. Hatta bu habere karşılık gazetecilik ödülü dahi verilebilir.

Öfkeli ve akıllı

Peki durum bu kadar karamsar mı? Hakikaten **dönülmez bir faşizmin** ufkundayız ve vakit de çok mu geç? Hayır. Bu **karamsarlık, faşizmden de tehlikelidir** ve onun bir nevi besleyicisidir de. Kabullemişlikse, Dostoyevski'ye göre, insanı korkunç bir yaratık haline getirir.

Bu yüzden, Ulrike Meinhof'un dediği gibi, **üzgün olmaktansa öfkeli olmak** yeğlenmeli. AKP'nin uygulayıcısı olduğu neoliberalizme karşı, acil bir ideolojik ve politik bir karşı koyuş gerekiyor.

Fakat sadece öfkeli olmak yetmez. Akıllı da olunmalı. 1950'ler ABD'sinin McCarthy dönemindeki anti-komünist karalama kampanyalarını dahi gölgede bırakabilecek çapta espionaj faaliyetleri yürüten bir hükümet ve medya kuşatmasının içinde **her an kriminal bir vaka haline getirilme tehlikesiyle** karşı karşıya olunulduğu unutulmamalı.

Zira **ülkenin dört bir yanında girilen yeni cezaevi inşalarından** da anlayabileceğimiz gibi 'demokrasi' giderek ilerliyor ve hepimizin sabahın köründe çalınacak bir kapısı var!

Notlar:

- (1) Ellen Meiksins Wood, *Kapitalizm Demokrasiye Karşı, Yordam Kitap*, s. 263.
- (2) Terry Eagleton, *Marx Neden Haklıydı?, Yordam Kitap*, s.223.
- (3) Aktaran Eagleton, *Marx Neden Haklıydı?*, s.225.
- (4) Muhafazakârlık: Var olan durumu koruma amacını güden düşünce tarzı. Devrim: Belli bir alanda hızlı, köklü ve nitelikli değişiklik; ihtilal. Muhafazakar Devrim: Oksimoronun allahı.
- (5) Wood, *Kapitalizm Demokrasiye Karşı*, s.262.

Yaşadığınız toplulukta birbirinden bağımsız gelişen olaylara bakarak aralarında bir bağlantı kurabilirsiniz. Bireylerin bütününe alışkanlıklarını yansıtmaya bile genel bir fikir verebilir. Kızdığımız, tepki gösterdiğiniz olayları alt alta sıralayıp gerçekleşme sıklıklarına göre bir çıkarımda bulunabilirsiniz. Tepki gösterdiğiniz olaylar sık sık yaşanmaya başlayınca artık toplumca ister istemez **uyuşmaya**, hiçbir şey hissetmemeye, hiçbir tepki verememeye başlırsınız. Beyniniz alışmıştır ve verdiği tepki de azalmaya, etkinliğini, bireyin zihninde kapladığı yeri de kaybetmeye başlar.

Toplum genelinde büyük infiallere sebep olan bir olaya siz de çıkar tepki gösterirsiniz, sonra da unutup gidersiniz, var olan gerçeklik de öylesine olduğu gibi yerinde saymaya devam eder. Tıpkı 'şehit cenazeleri' gibi... Her gün iç sayfalarda kutu haber olarak görürken, toplu katliamla karşılaştığınızda yas ilan etme gereği duyar, tepkinizi artırırınız. Ta ki yeniden unutana ve yeni bir toplu katliamla karşılaşılınca kadar... Ders çıkarmaz, çözüm üzerine düşünmez -sadece izleyip öfkelenirsiniz. Belki de bu, şiddeti tamamen dışlayamamamızdan, her zaman genetiğimizde var oluşundan kaynaklanıyordu.

Örneğin, Kuşadası'nda bir kadın, kendisini aldattığı için kocasını terk ediyor. Koca, karısını eve dönmesi için ikna etmeye çalışıyor. Yani insanlık namına sığacak bir çaba gösteriyor. Ancak istediğini kabul ettiremeyince nihayetinde **son çareye** başvuruyor; silaha! Karısını katliyor. Aldattığı eşi evi terk etti diye onu katleden adam belli ki etrafın, "Karısı evi terk etti", "Karısının yeri kocasının yanındır" dedikodularından bunaldığından ve biraz da hamurunda bulunan "Ya benim olursun ya kara toprağın" anlayışından, şiddete meyilli gürbüz bir namus bekçisi olarak, namusunu temizleme arzusundan. Karnı açken krediyle satın aldığı pompalı tüfeğe ne demeli? Bunca şehit karşısında "O gencecik canlara kıymaya utanmadınız mı?" derken kendisinin silah tutkunu olması ve ilk fırsatta gözünü kırpmadan tetiği çekebilmesi çelişkisini hangi sosyolog açıklığa kavuşturabilir.

Namus cinayeti genel kabul görmüş bir unsur olmaya, insanlar sorunlarını kaba kuvvetle çözmeye devam ettikçe ve silaha tapınmayla meşgul olan beyinler eğitilmedikçe her gün karşılaşmaya, sonra da bir bölümümüz bundan şikâyet etmeye devam edeceğiz. Kendi evlerimizde yaptığımız **'daha modern şiddetler'**i de sürdüreceğiz. Önem almadıkça, çözüm üretmedikçe.

Aklımıza gelmesi için başımıza gelmesini bekleyen de bir toplumuz aynı zamanda. Ne kadar şikâyet etmek de öyle devam edecek gibi gözüküyor. Tıpkı birkaç yılda bir gelen büyük depremler gibi... Daha önce birçok kez yıkım gören bölgenin böylesine bir depremle karşılaşması beklenmeyen bir şey değildi. Yani pisi pisine ölümü bekliyoruz. Bir gün gelecek ve bizi de bulacak. Birileri çürük bina dikmeye devam edecek, birileri o binaları dikenlere izin verecek, o binaların dikilmesine izin verenlere kimse hesap sormayacak, o binaların dikilmesine izin verenlerden hesap sormayanları yönetmeye devam edecek. Cepler dolarken, ceplerin dolmasına aracılık edilirken ve aracılık edilmesine göz yumulurken ağızlarında çiğnedikleri insanların yaşamlarını, birer timsah gibi gözyaşı dökmeye devam edecekler. Yine her şey kontrol altında olacak, yardımlar yerlerine ulaşacak, gereksinimleri karşılanacak, her şeyin eksikliği olmamış olacak,

gerekler yapılacak. Fakat yardımların yerlerine ulaşmıyor oluşu, insanların kaderlerine terk edildiği gerçeği gelip yüzümüze çarpacak...

Öte yandan, en büyük sorunların kin ve nefret duygularının yaygınlaşması olduğunu bilmeyen televizyon programcıları deprem felaketi karşısında "Oh olsun!" der gibi, "Şimdi acı çekme sırası onlarda," gibi insan hayatı üzerinden rövansist heveslerini tatmin etmeye çalışacaklar, "Yeri geldi mi taş atacaksın, Mehmetçik'i kaç avlar gibi avlayacaksın; sonra zor günlerde canım cicim deyip yardım isteyeceksin," lafları etmeyi insanlıklarına yedirebilecekler. Konuşacaklar, herkese ağzına geleni söyleyebilme cüreti göstermelerine imkân verildikçe, verilmeye devam edildikçe.

Televizyonda cinayetlerle, tecavüzlerle, adam kaçırmalarla ilgilenen bir televizyon programcısının insanların sefaleti karşısında acı duyarkenki görüntüsü ile kedisine göre 'karşı taraf'ın ölümden haz duyarcasına ettiği kelimeler bir açmazda olduğunu göstermiyor mu? Akıl sağlığından yoksun değilse, yapmaya çalıştığı tek şeyin cinayet ve tecavüzleri konu ederken aktığı samimiyetsiz gözyaşları, kameralara verdiği riyakâr pozlar, acı ve dram üzerinden giriştiği dizginlenemez reyting yarışından ibaret olduğunu anlayabiliriz.

Kaderci bakış açısından faydalancıcasına mahkemenin türban kararını beğenmeyince elinde **"7.4 yetmedi mi?"** pankartı taşıyanlarla belirli bir konum elde etmiş böylelerinin aynı zeka düzeyine sahip olduklarını tahmin etmek zor değil. Aynı doğrultudaki, "Hak ettiler, Tanrı cezalarını verdi" anlayışına girilene seviyesine nasıl gelebilir bir insan?! Toplumun geneli tarafından kabul görüyor bu insanlar, haklı bulunuyor bu sözler yanlış anlaşılmasın. Onların tercihleriyle yönetilecek ülkede, hürmet gösterilen yöneticilerin hükümranlı olduğu, devam ettikçe... Çünkü konu başlığı ne olursa olsun, **bu ülkede üzerinde uzmanlaşılacak tek alan ölenlere rahmet, yakınlarına baş sağlığı ve sabır dilenmesidir, ötesi değil!** Ayrımcılık sürdükçe, ayrımcılar bunun ekmeğini yemeye devam ettikçe.

Fakat yıllar önce Cebimde Kelimeler'de Yılmaz Erdoğan, Marmara Depremi'ni kastederek cevabını vermişti bu batasıca insanlara:

"Aslında bizi uyardı Tanrı. Evet, Erzincan'da uyardı, Muş'ta uyardı, Varto'da uyardı, Van'da uyardı. Orada da çocuklar öldü ama bu şimdiki kadar koymadı niyeyse! Eğer o zaman o dersi çıkarıp Jeolog olsaydık belki bu körfezde bu kadar canımız yanmayacaktı. Ee, sen ölümden bile coğrafyaya göre bir değer farkı koyarsan batarsın tabi. Bat ayrıca da zaten. Bat ki yeni bir şey çıksın."

Kredi çekip aldığı pompalıyla karısını öldürürken, şehitler gelince şiddete küfreden bir toplum işte bu... Veyahut bir bebeğe tecavüz edildiğinde infial yaratan, sapkınları linç etmeye çalışan, bebeğin acısını topluca yaşayan, öte yandan emkazdan kurtulan 14 günlük bebeğin mucizesiyle umutlanması, kenetlenmesi gerekirken, aynı bebeğin kökeninden olan insanların acısına sevinebilen... Dişe diş, kana kan, intikam sloganları atabilen... "Şehitlerin kanı yerde kalmadı," diyebilen...

"Bu faşizm bir hastalıktır, mantık aramamak lazım," mı demek gerekir? Belki de bu, yine şiddeti tamamen dışlayamamamızdan, her zaman genetiğimizde var oluşundan kaynaklanıyordu.

Yağma da, yaşam alanlarını savunma mü

Halimiz fevkalade olağanüstü. Sadece son bir ayda bunca vaziyete ne isim vereceğiz, hangi sayfalara sığdıracağız, bilemedik..Aventür, polisiye, macera... Renkli, Türkçe, canlı, genel izleyici... Tekmili birden...

Tortum, Erzurum: Tortum'da iki yıldan beri süren mücadele geçtiğimiz ay iyice gerginleşti.

28 Eylül: Son bir ay içinde üçüncü kez HES inşaatını engellemeye çalışan köylülerden gözaltına alınan 20 kadın ertesi gün bırakıldı. Kadınlara 500 lira ceza kesildi. Gece gençler ve çocuklar nöbet tuttu; "Erkekleri aldılar, kadınları da aldılar, biz nöbet tutuyoruz artık!" Gelişmeler üzerine Bağbaşı Belediye Başkanı ve AKP'nin belde teşkilat başkanı istifâ etti. Absürd kararlara imza atan mahkeme, vadi halkından 17 yaşındaki Leyla'nın önce 'HES çalışma alanlarına girmesi ve eylemlerde bulunanlarla ilişki kurmasını' yasakladı. Mahkeme ikinci kararında toparlamaya çalışırken daha da saçmalayarak Leyla'nın görüşme yasağını 13 kişiye tenzil etti! İşte Asiye Teyzenle, Ayşe Ablanla, Ali Amcanla...

4 Ekim: Su ve yaşam kavgalarının hiçbir noktasında anlamlı bir tavırla geldiklerini görmediğimiz, esasen görmediğimiz düzen partilerinden, muhtemelen AKP'lerin istifası üzerine ekmek derdiyle, beldeye ziyaretler geldi: CHP'li 8 kadın milletvekili, sonrasında da MHP heyeti Bağbaşı köyünde fotoğraf çekindi. Ortamlardan bu kadar uzak durunca biraz hazırlıksız yakanlanmış gibiydiler. CHP'liler: "Milli mücadelenin simgesi, direnişin simgesi Erzurum'da olmaktan mutluyum. Burada direnişin simgesi kadınlar var. Biz onların torunlarıyız. Bağbaşı'ndaki kadınlar onların torunları. Bu mücadelenin parçası olmaktan onur duyuyorum..."

Yöre halkına destek amacıyla konuşmak durumunda kalan MHP Genel Başkan Yardımcısı Reşat Doğru: "HES projeleri sadece Erzurum'da değil Türkiye'nin birçok noktasında sorun, proje doğal dengeyi bozarak depremi tetikliyor..." (Bu da ayrı bir kafa tabii!)

Beyanları endişeyle takip eden Bağbaşılının, vadi faunasında bugüne kadar tesadüf etmedikleri bu türlerle, "Bugüne kadar neden gelmediniz? Bizim derdimizi neden dinlemediniz?" diye sormaları üzerine, nihayet MHP Erzurum Milletvekili Oktay Öztürk içtenlikle itiraf etti: "Bak biz geldik ama sen ne dediğini bilmiyorsun. Derdini anlatamıyorsun, ne dediğini anlamıyorum."

Ertesi gün Erzurum Valisi 'dönüşü olmayan yola karıştıkları' şeklinde katkı sundu: Nedense yetkililer de hiç lafı eğiþ bükme gereği duymuyordu. Kendilerinden her zaman böyle sarîh ifadeler bekliyorduk: "Bu işin geri dönüşü yok. Bunun tek çözümü uzlaşma. Çünkü

Türkiye genelinde yapılan bütün hidroelektrik santrallerine emsal teşkil eder. Devletimizin bunu yapması mümkün değil..."

11 Ekim: Dozerler çalışmaya başladı... Direnen köylüler inşaat alanından güvenlik güçleri tarafından uzaklaştırılıp köye gönderildi. Dozerler koruma altında çalışmalara devam ediyor. Ajan ajanslar 'Tortum'daki direniş kırıldı' diye geçti haberi. Türkiye ana akım ekranlarında HES çalışmalarını ağlayarak izleyen kadınları gördü. Avukat, "Devam ediyoruz," dedi, HES'in iptali için İdare Mahkemesi'nde açılmış üç ayrı dava vardı...

13 Ekim: Mahkeme yürümekte olan üç davayı da ortalık yerde reddetti! Avukat dehşete düşmüştü: "Daha mahkeme yeni üçüncü bilirkişi için girişimde bulunmuştu nasıl oluyor da davaları birden bire reddediyor? Meslek hayatım boyunca ilk defa böyle bir kararla karşı karşıyayım. Bu durum, Deniz Feneri davasına bakan üç savcının görevden alınması kadar önemli ve vahimdir." Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne gidilecekti tabii...

Köylüler, mahkemenin davaları reddetmesi üzerine beldelerini satılığa çıkardı. 'Turistik, yeşil Bağbaşı beldesi komple satılıktır' pankartlarını vadilerinin girişine ve çeşitli yerlerine asan vatandaşlar, beldedeki kiliseyi ziyarete gelen Gürcü turistleri de durdurarak beldelerini sattıklarını duyurdu.

15 Ekim: Ve bölge halkının öfkesi iş makinesi yaktı... HES inşaatında kullanılan yüklenici firmaya ait ekskavatör, hafriyat çalışmasının ardından Ödük Çayı mevkiine park edilmişti. İş makinesi kullanılamaz hale getirildi, olaydan dört gün önce de başka bir iş makinesinin balta ve testerelerle tahrip edildiği öğrenildi. Bağbaşı'nda halen, direnişi kırmak, gözdağı vermek için, 'Kuzey Irak'a müdahale' videolarında görmeye alıştığımız türden kolluk kuvvetleri konvoyları HES şantiyesine geçit resimleri düzenliyor... Devamı var...

Gerze, Sinop: Çok sıkı gidiyor...

20 Ekim: 5 Eylül direnişi ile ilgili 90'dan fazla Gerze'li savcılıkta ifadeye çağrıldı. İlk elden zoraki alınan 15 ifade dışında 80 kişi avukatları ile durumu değerlendirmeden ifade vermeyeceğini açıkladı.

21 Ekim: Ertesi sabah, jandarma ve polis, savcınıntalimatı ile 07:30 itibarıyla 5 kişiyi gözaltına aldı. 19:03'de beş Gerzeli tutuklanma talebi ile mahkemeye sevk edildi. Gözaltıların ardından adliye önünde toplanan kalabalık olayı protesto ederken yakınlarından iki kişi fenalaşarak hastaneye kaldırıldı. Sabah 09:00'si

biten duruşma ile 46 saatlik furya sona erdi, beş Gerzeli serbest bırakıldı. Adliye önündeki yüzlerce kişi büyük sevinç yaşadı: "Anadolu Grubu, sen baskını artırdıkça biz daha da kenetleniyoruz. Seni Gerze'den atıncaya kadar mücadelemiz sürecektir."

Bu arada, 5 Eylül'de alınan 19 yaşındaki Volkan hâlâ içeride, iddaname yok!

5 Eylül olaylarından sonra pek çok ilde dayanışma eylemi yapılmıştı: KİP Taksim McDonalds'ı iki saat bloke etti. Efes ve diğer Anadolu Grubu markaları boykot ediliyor.

2010'daki dev mitingden sonra 26 Kasım'da MİTINGE ÇAĞIRI:

"Anadolu Grubu'nun Gerze'de yapmayı planladığı termik santral projesine karşı üç yıldır direniyoruz. Anadolu Grubu ise hukuk tanımaz bir şekilde yol kat ediyor. Anadolu Grubu 5 Eylül'de Yaykıl köyüne son daja gelip binlerce insanın karşısına kolluk güçlerini dikerek toplumsal huzurumuzu bozdu. Gerze halkının direnişi ile karşı karşıya kaldı. 21 Aralık'ta bitecek olan ÇED sürecinden önce bizler bu santralleri istemediğimizi ve yaptırmayacağımızı haykıracağız....Birlikte olursak bu santralleri yapamazlar. Derelerin özgür akmasına engel olamazlar! Bizleri köylerimizden, topraklarımızdan sürgün edemezler. En doğal hakkımız olan yaşam hakkımızı savunmaya 26 Kasım'da Gerze Cumhuriyet Meydanı'ndaki mitingimize bekliyoruz."

Yeşil Gerze Çevre Platformu

Not: Gerze'nin Yaykıl Köyü'nde hâlâ köye iş makineleri girmesine diye, Termik Santral yapılınsın diye, cadırlarda bekleyenler var.

Hopa Davası, Hopa, Erzurum, Ankara:

24 Ekim: 31 Mayıs Hopa olayları sonrasında yaklaşık beş aydır Erzurum'da tutuklu bulunan ve haklarında Hopa Cumhuriyet Savcılığı tarafından aynı bir daha açılan 5 kişi için tahliye kararı çıktı. Hopa Asliye Ceza Mahkemesi'nde, 'Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet', 'görevli memura mukavemet ve kamu malına zarar verme' suçlamalarıyla haklarında 2 yıldan 12 yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açılan Hopa tutukluları 5 saat süren duruşmanın ardından tahliye edildi. Hopa Adliye binası önünde bekleyen tutuklu yakınları adına:

"Bugün Hopa'daydım. Meydanda bir basın açıklaması düzenledikten sonra adliyeye kadar tek pankart altında yürüdük: *Hopa tutukluları serbest bırakılsın!* Adliyenin önüne kadar her şey normaldi. Sonra polis önümüzü barikat kurdu ve bizi ufakık bir yere yönlendirdiler; doğal olarak oraya sığmadık. Yolun bir şeridinin bize ayrılmasını ya da adliyenin önüne geçmeyi istiyorduk ama kabul etmediler. O sıkışıklıkta polis bir arkadaşımızı itti, arkadaşımızda polise, 'Napiyon sen ya?' deyince polis copladı. O coplayınca biz de polise vurduk sonra göz yaşartıcı bombalar biber gazları falan atıldılar. İşin üzücü tarafı bu biber gazlarını arkaya doğru fırlattılar. Arka tarafta yaşlı teyzeler küçük çocuklar falan vardı. Bize de göz yaşartıcı bombaları fırlattılar biz de o bombaları yerden alıp kendilerine fırlattık. Sonra çatışmalar bu yolda devam etti. Köyü görevi görmesiyle birlikte

durdu.. Sonra da polis istediğimizi yapıp yolun bir şeridini bize açtı. Yani polis yine füzuli yere olay çıkardı. İşte olaylar bittikten sonra sloganlar attık yaklaşık 4 saat bekledik falan. Sonra arkadaşlarımız içeriden çıktı horonlar alkışlar kıyametler karşıladık onları." *Karadeniz İsyandadır Platformu* eylemcisi Temel.

Hopa'da tutuklanan 15 kişiden sadece 5'i hakkında iddiname hazırlanması ve dava açılması toplumsal muhalefeti bölme çabası olarak yorumlanmıştı. Geriye kalan 10 kişinin ne zaman ve hangi suçlamayla yargılanacağı henüz belli değil.

25 Ekim, tahliyelerin ertesi günü: Hopa Meslek Yüksekokulu'nu basan polis, öğrencileri gözaltına almak istedi. Çıkan olaylarda 2 öğrenci yaralanarak hastaneye kaldırıldı, 11 öğrenci de gözaltına alındı. Öğrencilerin gözaltına alınmasına tepki gösteren Hopa halkı yine adliye önünde toplandı. Polis ile yurttaşlar arasında yaşanan gerginlik sırasında Halkevleri temsilcisi gözaltına alındı, ÖDP Parti Meclisi üyesinin ise parmağı kırıldı. Gözaltına alınanlardan altısı serbest bırakıldı, yedi kişi ise 'kamu huzurunu bozmak' ve 'polise mukavemet' suçlamalarıyla savcılığa sevk edildi. Savcılıkta altı öğrenci daha serbest bırakılırken bir öğrenci için ek gözaltı süresi alındı. Olaylardan önce bazı sivil polis memurlarının Hopa Ülkü Ocağı'na giderek, "Burasını neden solculara bırakıyorsunuz? Siz de müdahale edin, arkanızdayız," dediği iddia edildi. Ülkü Ocağı yetkilileri ise bu teklifi geri çevirdiklerini belirtti.

Bir de Ankara'da görülen davada savcı örgütlere şenlik bir iddianame ile kriminalizasyon/banalizasyonlarından ses verdi. 'Ne kadar banalsiniz, ne kadar rezilsiniz'den başka yanıtı hak eden bir çalışma yok ortada aslında.

Peri Suyu, Dersim: Dersim-Elazığ-Bingöl sınırlarında akan Peri Suyu; üzerine yapılan barajlara karşı, Pembelik Barajı nezdinde büyük bir kalkışma başladı.

9 Ekim: Son günlerde sertleşen iklim koşullarıyla Peri Suyu direniş çadırındaki hayat oldukça zorlaştı. 9 Ekim eyleminden sonra çoğu köylüler karakollara çağrılıp isim istenirken daha önce istimlak edilen PAŞ köyü tel örgüyle çevrilmeye başlandı. Buna misilleme olarak Paş köprüsünü keşen Peri Suyu'ndaki köylü hareketi eylemcileri şantiyeye giden su deposunu patlattı. Ardından yangından mal kaçırıcısına tarla aralarındaki ağaçları kesen akbabaların yolu kesilerek son kez uyarıldılar. Kum taşıyan kamyonun önü kesilerek kamulaştırıldı. Ve son olarak şantiye minibüsü durdurularak yakılmak istendi. Ancak işçinin kendi inisiyatifıyla köye acil hasta getirdiği için affedilerek taşeron patronlara uyarı yollandı. Zımtık ve Akarbaşı

Mücadelesi de tüm Anadolu'ya yayılıyor...

köylerine gelen ve aralarında hâkim kadastro baraj avukatları ve ziraatçıların bulunduğu değer tespit komisyonunun yolu Paş köprüsünde kesildi. Az insanla direniş büyüyor... Kararlılık öyle ki, tek kişi de kalsa direniş sürecektir...

Solaklı, Trabzon:

25 Eylül: Solaklı direnişinde alınanların tutukluluğuna yapılan itiraz kabul edildi. Tahliye oldular. Solaklı Vadisi Karacım ve Köknar köylülükleri HES'çi şirketin vadilerine girmelerine karşı 10 Ekim günü dere başında çadırı nöbete başladı. Pek çok yaşam savunucusu grup Solaklı Vadisi halkı ile dayanışmaya, nöbete gitti.

Gelavere Deresi, İki Dağın Arası: Kazım Koyuncu'nun Türküsüyle bilinen Gümüşhane, Kürtün Gelevera Deresi HES tehdidi altında. Barajın su tutmasına başlanması nedeniyle köylerini boşaltmaları için tebligat alan Geleveralılar şantiyeye yürüdü: "Yeraltı madenleriyle tarihi bir köy, kültürüyle doğasıyla tamamen yok ediliyor."

Arkhabı, Artvin:

4 Ekim: HES bilgilendirme toplantısında sergilenen protesto unutulmayacaklar arasında yerini aldı. HES bilgilendirme toplantısı, 'Hoş geldiniz' cümlesiyle başlayan alkış, slogan ve protestolarla devam etti. Ta ki, 'Protestolar nedeni ile toplantı yapılamamıştır' tutanağı tutulana dek. Görüntüleri izleyenler, "Karadeniz adamı yipratur!" demekten kendilerini alamadı.

Fındıklı, Rize:

Yine bir HES bilgilendirme toplantısı teşebbüsü, yine HES'çileri madara eden Fındıklı halkı... Klasik bozulmadı, her defasında bilenen kararlılık ve öfkeyle, Fındıklı HES'çileri kovdu.

Gümüşhane:

Demirkaynak köyünde Koza Altın tarafından işletilen madenin kapasite artırımı ile ilgili toplantıda arbede çıktı. Bir vatandaşın siyanürden etkilemiş meyve ve sebzelerin bulunduğu koliyi şirket müdürüne fırlatmasıyla başlayan arbede üzerine salona Çevik Kuvvet müdahale etti.

Çan, Çanakakale:

Söğütalan köyünde altın madeni firmasının ÇED başvurusunu köylüler protesto edince toplantı yapılamadı. Köylülerden destek bulamayan şirket, halkın katılımını sağlamak üzere 20 km mesafedeki ilçeden öğrencileri minibüslerle köye taşıdı. Ancak öğrenciler de köylülerin saflarında yer aldı. Köyün tüm kahvehanelerinin kapısına da kilit vurulması üzerine toplantı açık havada yapılmaya çalışıldı. Söğütalanlılar 'Altıncı filo köyümüzden defol!' diye tempo tuttular, altın firması temsilcilerine

'Kırmızı Kart' gösterdiler. Jandarma güvenlik önlemi aldı.

İkizdere, Rize:

Başköy'de yıldırma, bezdirme, yaşayamaz kılarak göçe ikna çalışmaları kapsamında, vadide alabalık tutulması yasaklandı. Bir yandan 2010'dan beri köylerinde HES'e karşı mücadele eden Başköy'lüler 'doğayı korumak amacıyla' konulan yasağa şaşırdı, "Bu nasıl iş anlayamadık. Bu çelişkinin açıklanması lazım," dediler.

İkizdere'nin diğer bir vadisi olan Senoz'da da Eylül sonlarında vadiye çekilen yüksek gerilim hatları protesto edilmiş, HES alanına doğru yürüyen halk 'Karadeniz'de Yüksek Gerilim Var!', 'Direk Yapma Boşuna Yıkacağız Başına!' diyerek halatla asıldıkları yüksek gerilim direğini yıkmaya çalışmış, Elektrik İdaresi'nin, evlerin bahçesinden gerilim hattı geçmesi için ücret teklif eden 'Pazarlığa çağrı' başlıklı mektuplarını yakmıştı.

Sihhiye Meydanı, Ankara:

8 Ekim: DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin Düzenin 'yeni yüzüne' karşı insanca yaşamı savunmak için Ankara'da düzenlediği mitinge yaşam savunucuları anlamlı katılım gösterdi. Karadenizliler, 'Nöbetçiyiz Solaklı'da İsyanımız Ankara'da!', 'Yasa Yalan, Amaç Talan, İsyana Devam!' pankartlarıyla ezilenlerin 'Sokak Meclisi'ndeydiler.

Aynı gün TMMOB'un HES raporu yayımlandı: İklim değişimine insan faaliyetlerinin katkısının somut çıktısı olan sera gazı emisyonunun azaltılması yönünde önemli adım olarak ortaya sürülen, adeta kurtarıcı olarak gösterilen Kyoto Protokolüyle, 'temiz enerji' borsası aldatmacasıyla havanın ve suyun piyasa malına çevrilerek yeni bir sömürü aracı haline getirdiği; 'Emisyon Ticaretinde' Türkiye'nin 'temiz enerji kredisi' sağlama rolünün Hidroelektrik Santral (HES) belirsizliği olarak yansıdığı da unutulmamalıdır." (...)

Meslekdaşlara ağır geçirme:

"HES'ler ve benzeri yapılar için izin verenler, hazırlanan ÇED'lere ya da mahkeme kararlarına esas olan bilirkişi raporlarında 'Bir şey olmaz, doğal yaşam korunacak ve ekonomi gelişecek' diye not düşenlere; 'Vicdanları adına karar vererek' toplumsal bedeller ödenmesine neden olanların yüzleri unutulsa da yaşananlar/yaşanacaklar bu kuşileri unutturmayacak."

Taksim, İstanbul:

10 Ekim: Enerji-Sen yani 'Elektrik, Gaz, Su ve Baraj İşçileri Sendikası' üyesi BEDAŞ işçileri, 123 arkadaşlarının işe iadesi talebiyle Talimhane'deki Genel Müdürlük önüne direniş

çadırı kurdu. Yazı kaleme alındığında 20. güne yaklaşan nöbete yaşam savunucuları da destek veriyor.

Boğaziçi Köprüsü, İstanbul: Her yıl yüz binlerin katıldığı Avrasya Maratonu bu 17 Ekim'de de ilginç bir koşuya sahne olacaktı. Maratonun halk koşusu bölümünde yüzlerce kişi Amasra'da termik santrale hayır demek için koşacaktı. Ancak bir gün önce yürüyüşün organizatörünün arayan İstanbul Emniyeti, 'Kürt sorunu ve HES'ler konusunda 'mesaj taşıyan' hiç kimseye izin veremeyeceklerini söyledi. Buna rağmen Bartın ve Amasra'lılar tişörtleriyle görüntüyü vermeyi başardı.

Hukuk savaşı:

HES'lere ve her şeye karşı hukuk mücadelesinin de önünü kesmek çalışmalarının bu ayki menüsünde dava açma masraflarını 20 ilâ 30 katına çıkartmak vardı: Bu eserde, harçlardan 'haşır!' sesi gelmesi ve davanın tüm temelsel giderlerinin önden tahsili suretiyle, dava açılması adeta imkansız kılınmaya çalışılıyor. HES'lere karşı ineğini, çatı malzemesini satarak, çay gelirinden, maaşından, çocuklarının masraflarından kısarak, yetmedi kredi çekerek dava açagelen vadi sâkinleri ise, hak aramaktan caydırmayı hedefleyen bu girişim karşısında 'Pes etmek yok!' diyor.

Nitekim Rize'nin Salihara Vadisi'nde HES projesini ahırındaki ineğini satarak açtığı davada iptal ettiren Kazım Delal, geçtiğimiz günlerde bu kez verilen 'ÇED olumlu raporuna' karşı dava açtı. Yürütmeyi durduran mahkeme, bilirkişi incelemesi için yeniden 4.500 Lira istedi. "Satacak ikinci bir ineğim yok," diyen Delal, buna rağmen istenilen parayı zamanında ödeyeceğini söyledi. "Bize kredi de vermiyorlar. HES firmaları gibi lobimiz de yok."

30 Eylül: Giresun'un Dereli ilçesinde 4 HES için yürütmeyi durdurma kararı çıktı.

Yağma, sömürü, gasp cephesi:

Piyar işlerinde 'profesyonel çözümler'in atak ayı...

4 Ekim: HES karşıtı eylemlerden rahatsız olan yatırımcılar, bir platform çatısı altında toplanarak, HES yatırımlarının gerekliliklerini kamuoyuna anlatmayı amaçlıyor. Türkiye İnşaat Sanayicileri İşveren Sendikası (İNTES) Başkanı Şükrü Koçoğlu, "HES yapılan yörelerde halkın HES'lerle hiçbir sorununun olmadığını, karşı çıkan bir kaç kişinin ise konuyu bilmediği için böyle bir tutum içine girdiğini... HES karşıtı eylemlerin genelde İstanbul'da organize edildiğini... HES'e karşılar, rüzgara karşılar, jeotermale karşılar... Bu arada ünlülerden bazıları çıkıp HES karşıtlarına destek oluyor. Şarkı söylemek başka olaylara makro ölçekte bakmak başka... HES daha çok okul ve hastane demek..." gibisinden abuk subuk konuştu.

HES'çi şirketlerin HES karşıtlarına karşı ortak mücadele kararı almalarına Enerji ve Tabii Kaynaklar ile Orman ve Su İşleri Bakanlıkları ön ayak oldu!

Devlet Su İşleri (DSİ) de ilk afişini hazırladı. Artvin'de reklam panolarına asılmaya başlayan afiş 'Herkes için HES' şeklinde. Afişte kullandığı 'örnek HES' fotoğrafı üzerinde 'Doğankent-Trabzon' yazıyor ancak Doğankent Giresun'da! Artvin halkı ise neden Artvin'de yapımı tamamlanan HES'lerden birinin

Durağan, Sinop: Yapımı devam eden HES nedeniyle Samsun, Çorum ve Sinop'ta 21 köyün sular altında kalacağı bölgede baraj sebebiyle mağdur olacak yaban hayvanlarının toplanacağı bildirildi... AKUT üyeleri önümüzdeki günlerde bölgedeki yabani hayvanları toplayarak, uygun yerlere salacakmış!

Orman Müeyyazasının yorumu:

"Okulda gördüğümüz Yaban Hayvanlarının Transportasyonu dersine göre mümkün olmayacak bir proje. 21 köy büyüklüğünde yaban hayvanlarını toplama işini ormancılıkta kullanılan metotlarla açıklamak mümkün değil. Yaban hayvanları sadece memelilerden de oluşmuyor!"

4 Ekim: HES'lerde İlk Su Kullanım Hakkı İptali.

HES'lere karşı yürütülen hukuk mücadelesinde alınan 'yürütmeyi durdurma' ve 'iptal' kararlarına, bu kez de Danıştay'ın emsal ve ders niteliğindeki iptali eklendi. Rize Fındıklı'da, HES için DSİ ile firma arasında yapılan 'Su Kullanım Hakkı Anlaşması' Ankara 3. İdare Mahkemesi'nce ile iptal edildi. Aynı karar ile, Elektrik Mühendisi Hasan Sıtkı Özkazancı'nın, HES aleyhine açtığı davayı, "Bölgede yaşamıyor, kişisel menfaati yok," gerekçesiyle iptal eden mahkemenin kararı, Danıştay tarafından bozulmuş oldu. Danıştay kararında, "Her bir vatandaş, hangi nüfusa kayıtlı olursa olsun, çevre, tarih ve kültürel değerlerin korunması gibi kamu yararı gerektiren konularda dava açma hakkına sahiptir," denildi.

17 Ekim: Türkiye Barolar Birliği yayınladığı bir deklarasyonla Çevre ve Kent Komisyonu'nun kuruluşunu duyurdu: "Bu topraklar, görülmemiş bir çevre talanıyla karşı karşıyadır. (...) Hukukçular olarak, Türkiye'nin dört bir yanında bu yağma ve talandan etkilenen insanlarla dayanışma içerisinde olmak, onlara hukuki destek sağlamak, yağma ve rant politikalarını teşhir etmek için bir araya geldik."

fotoğrafının konulmadığını DSİ'nin açıklamasını istiyor. Bu arada Doğakent HES'in yapımı sırasında kanal çökmesi nedeniyle ikisi ağır beş kişi yaralanmıştı! Ayrıca Doğankent'te 16 Haziran tarihinde meydana gelen sel felaketi de hafızalardaki yerini koruyor...

Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu, HES projeleriyle ilgili sorunların azaldığını iddia etti. "Barajlara karşı çıkmak cinnettir." Bakan Eroğlu, patronlara teşekkür etti: "Türkiye'deki özel sektöre teşekkür ediyorum. Sizler bizim yükümüzü taşıyorsunuz. Aslında devlet şükran borçludur."

Dereleri HES'lerden önceki ve sonraki halini göstermek için çalışmalar başlattıklarını anlatan Eroğlu, "Muhteşem bir proje hazırlıyoruz. İnşallah Mayıs ayında bitecek. Vatandaşa göstereceğiz. Adeta cennetten bir parça gibi olacak. Biz vatandaşlarımızın aleyhine bir şey yapabilir miyiz? Mümkün değil. Oradaki vatandaşlar zaten şunu söylüyor: 'Biz karışmıyoruz, dışarıdan İstanbul'dan, şuradan, buradan bir takım gruplar geliyor. Bunlar bizi tahrik ediyor' diyorlar."

Ve... Sakarya Belediyesi kocaman afişler asmış: Akışına bırakmadık!.. Sakarya nehri üzerine üç adet HES yaptı!.. Bir de Sapancalıların niye musluk suyu içemediklerini yazsalar!..

'Fast food': Hızlı sömürü!..

Amerikan emperyalizmin üçüncü dünya ülkelerindeki en büyük simgelerinden biri fast-food şirketleri. Özal ile başlayıp Tayyip Erdoğan'la devam eden 'Küçük Amerika' olma sürecinin sonuna baktığımızda artık ülkemizin her işlek sokağında mutlaka bir McDonalds ya da Burger King görüyoruz. Bu da ülkemizin ne kadar ilerlediğinin ve kadim dostumuz ABD ile gerek kültür, gerek sermaye bakımından ne kadar kaynaştığımızın göstergesidir herhalde... Ama ben bu yazıda, yaptığım 'Ramazan Menü'lerle iftar saatlerinde milleti kuyruğa dizen Burger King'in parayı nasıl çuvala kazandığını değil, o Ramazan Menüleri yapan, aynı gün içinde 12 saat aralıksız oruçlu çalışan ama iftar saatinde 10 dakika olsun yemek izni alamayan Burger King emekçilerinin ne koşullarda çalıştığını anlatmaya çalışacağım.

Burger King'de birkaç ay çalıştım. En baştan şunu diyerek başlayayım. Çalıştığım süre içinde, 'Kültür Emperyalizmi'ni anlamak için sayfalarca kitap okumaya gerek olmadığını idrak ettim. Amerikan şirketleri ülkemize girerken sadece sermayesi ile girmiyor, girerken kendi insan tipini de yaratıyor. Şöyle: İçeceğini beğenmeyip "Ben bu kolay Amerika'da hiç böyle içmedim, zaten bu ülkede yaşanmaz yaaa!" diye seni aşağılamaya çalışan, sonra seni sırf gıcıklık olsun diye müdürüne şikayet eden gerizekale, kendini bilmez, hayatta tek övüneceği şey Amerika'ya gitmiş olması olan kadınlardan neredeyse her gün görüyordum. Sonra... Sevgilisinin yanında artistlik yapmak için, "Hamburgerim neden geç kaldı?!" diye bir tarafını yırtan ahmak adamlardan da çok gördüm. Emin olun her gün böyle insanlarla karşılaşılırdık. Ama içeride neler döndüğünü bilmiyordu tabii onlar... Bir hamburger 1 dakika geç kaldı diye müdürden ağıza alınmayacak küfürler yediğimizi bilseler belki o ahmaklar bile insafa gelebilirdi...

Kimse o '2 alana 1 bedava'lı, şaşıllı menülerin yazılı olduğu kapıların arkasında neler döndüğünü oralarda çalışmadan bilemez. Sipariş edilen bir hamburger içeride onu yapan için çok farklı şeyler ifade eder. Önündeki sipariş ekranına bakarsın... İki hamburger. Ekmekleri kızarma makinesine at, kızarmış eti çıkar, hamburger kağıdını aç, sonra ekmekleri makineden çıkar, kağıdın üstüne yerleştir, ekmeğin alt tarafına eti koy, üstüne 2 adet turşu, ketçap, hardal, paketle, difrize at, 3 saniye bekle, çıkar, gönder... Hamburger shot! Sonra sipariş ekranına bakarsın... Çünkü bütün bunları yapmanın gereken süre 1 dakikadır. Eğer 1 dakikayı geçtiyse müdürden azarı yedin demektir. 1 dakika geçmeden bir sipariş daha gelir... 1 Hamburger, 2 Big Mac Menü. Hemen hamburger ekmeğini at, onların ardından da üçlü Big Mac ekmeklerini atacaksın,

kağıtları aç, big mac kutusunu çıkar yerinden, ekmekleri kızartma makinesinden al, hamburger ekmeğini kağıdına, Big Mac ekmeklerini kutusuna yerleştir...

Hazırdaki etleri çıkar. Hamburger etini altta kalacak ekmeğe koy, big mac etlerini üçlü özel ekmeğinin arasını yerleştir, hamburgerin turşu, ketçap ve hardalını ekle, Big Mac sosunu koy üstüne göbek salata, 2 soğan, 2 turşu gönder. Hamburgeri difrize at, 3 saniye sonra... 1 Hamburger, 2 Big Mac Menü shot! "Oh be!" demeye kalmadan sipariş ekranına bakarsın ve sipariş süresi 2 dakika geçmiş üç tane cheese burger görürsün. Bu sefer daha hızlı olman gerekir. Çünkü zaten gecikmişindir, müdür her yerden çıkabilir ve o demin bahsettiğim ahmaklardan biri siparişin sahibi olabilir. Hemen ekmekleri at, elin ayağın birbirine dolaşmasın, kağıdı aç, ekmekleri al hemen, eyvah o arada hazır et atmamı unutmuşum, hemen et atmam gerekir, bir et en az 2 dakikada hazır hale gelir, hemen -18 derece soğuklukta buzhaneye

koş, hamburger etlerinin dolu olduğu koliyi bul, içinden etleri çıkar, dışarı çık ve 1000 derecelik et kızartma makinesine etleri at, tabii bu acele içinde o soğuktan cehennem gibi sığağa girmen pek önem arz etmez, önemli olan müşterinin memnuniyeti ve sipariş süresi olan 1 dakikadır, etleri maşayla al, yağlarını yere damlatma sakın, ekmeğe yerleştir, üstüne peynir at, ketçap, hardal, kapa, paketle, difrize at, 3 saniye sonra çıkar, gönder... Üç cheese burger shot! Ekranı baktığında yine sipariş görürsün... Yine aynı manzara ile karşılaşırısın. Üç hamburger, 10 hamburger, beş big king, iki cheeseburger...

'Hak et ulan aldığın parayı!'

Sipariş yoğun olduğu zaman akıllarınca seni motive etmek için tepedeki hoparlörlerden hızlı Amerikan müziklerini çalmaya başlarlar. Bildiğin ne kadar küfür varsa edersin içinden... Hepsini hallâder zamana bakarsın, sanki saatler geçmiştir. Halbuki bir önceki saate bakışından o yana

yeni Harman'da yaptığı analize baktığımızda Ömer Üründül'ün babası Sedat Üründül Atatürk Barajı'nın müteahhidi olan Ata İnşaat'ın sahibiymiş. Ata Holding'in inşaat şirketleri ise Burger King restoranlarını yapıyor. Aynı zamanda, Emperyalizmle yerli komprador burjuvazinin arasındaki bu bağı yine Tayfun Er, Mahir Çayan'ın şu alıntısıyla doğrulamış:

"Emperyalist tekellerle baştan bütünleşmiş, olarak doğan yerli tekeli-burjuvazinin gerçek anlamda gelişip yaygınlaşması bu devrede (Mahir, 50-71 döneminin kastediyor- t.e.) olmuştur. Özellikle 1960'dan sonra, emperyalist üretim ilişkilerinin derinlemesine yayılmasına paralel olarak, yerli tekeli-burjuvazi de oligarşi içinde emperyalizmin temel dayanağı olmuştur."

İşte Amerikan sermayesinin taşeronluğunu yapan Türkiye burjuvazisi böyle palazlanıyor...

10 dakika bile geçmemiştir bütün bunları yaptığın sürede... İşte bütün günün böyle ayakta 1 saniye bile durmadan çalışarak geçer... Bazen 10 saat, bazen 14 bile olur... Sipariş olmadığı zamanlarda yerlere paspas yaparsın, bulaşık yıkarsın, hiç mi iş kalmadı, duvarları silersin, kolileri çöpe atarsın ama hiçbir zaman boş durmana izin vermezler. Hamburger yapmak aslında en kolay iştiir.

Dükkanın kapanışına kaldığın zaman yapacağın iş çok daha fazladır ki en iyi ihtimalle gece 02:00'de işten çıkarsın. Saat başına aldığın 3 lirayı hak etmen gerekir. Boş durduğun zamanlar kameradan bakan müdürlerden biri gelir yanına, "Oğlum salak salak durma orada, iş yarat kendine!.. Hak et ulan aldığın parayı!" der. Sanki yan gelip yatıyorsundur. (He bu arada kamera demişken, Burger King restoranlarının içindeki kameralar içeride çalışanlar fazladan yemek yemesinler diyer. Şöyle anlatayım:

Kamera neyi izler?

O gün çalıştığın süre içinde 'performans'ın ne kadar yüksekse senin o kadar yemek yemeye hakkın vardır. Yani puanın çok ise büyük hamburger, az ise küçük hamburger yiyebilirsin. Restoranın her yanına kamera koymuşlardır ki; çalışanlar puanlarından fazla hamburger yemesin. Sermaye işte böyle insanlıktan çıkmıştır. Benim çalıştığım Demirören AVM'deki Burger King yeni açılmasına rağmen o kamera sistemini 200 milyon üstünde paraya kıymadan takmışlardı. Yeter ki çalışan orada fazladan yemek yemesin. Bu iş biraz da Beyoğlu'nda masaları kaldırıp, koskoca Demirören AVM'nin oraya dikilmesine izin veren belediyenin kafasına benziyor. Sermaye işte... Her yerde aynı kafada!

O, kasanın yanında gördüğünüz beyaz gömleli kasıntı tipli müdürler aslında çok acınacak insanlardır... Hepsinin ayrı bir psikolojik vak'a olarak incelenmesi gerekir. Bir kısmı üniversite mezunu olup, bir şirkette iş bulamamış, mecburen oraya müdür olmuştur. 'Kariyer'lerindeki başarısızlığın ve/veya basiretsizliklerinin acısını altlarındaki insanlardan çıkarırlar. Kendi üstlerindeki müdürler restorana geldiğinde ise köpek gibi hazır ola geçerler. O zaman işte ne kadar küçüldüklerini görür, onlara sadece acırsın. Bazıları ise küçük yaşta orada çalışmaya başlamış, yıllar sonra 'Müdür' olmuştur. Ama yıllarca o şartlarda çalışmanın bıraktığı hasar o insanı ciddi anlamda bir ruh hastasına dönüştürür. Altında çalışan insanı azarlayarak kendini rahatlatır. Çünkü aynı azarları, aynı küfürleri yıllarca kendi yemiştir. O küfürler sayesinde var olup restoran müdürü haline gelmiştir. Amerikan sinemasında banka soyguncuları, mafya babaları, ruh hastası tipler genellikle bulaşıklılık, hamburgercilik gibi sömürünün en aşağılık yerlerinden geçerek o yerlere gelirler dikkat ettiyseniz.

İŞBİRLİKÇİNİN KEYFİ YERİNDE!

Türkiye'de tam olarak 397 Burger King restoranı var. Türkiye'de ilk restoran 1995'te açılmış. Burger King'in Türkiye'deki taşeronluğunu TAB GIDA yapıyor. TAB GIDA aynı zamanda bir çok sektörde yatırımları olan ATA HOLDİNG'in bir yan şirketi. Yatırım dediğimiz, mesela Dersim'de baraj ihalesini alan şirket bu ATA HOLDİNG. ATA HOLDİNG'in diğer sektörlerde KOÇ ve SANCAR GRUBU ile de yatırım ortaklıkları var. ATA HOLDİNG'in yönetim kurulunda sağlam bir yer bulunan Kurdoğlu ailesi en zengin aileler listesinde 73. sırada, aileden Korhan Kurdoğlu ise 550 milyon dolarlık bir servete sahip.

Hani şu boşboğazlığı ile tanınan Ömer Üründül var ya, o da bu sermayenin parçalarından. Tayfun Er'in birkaç ay önce

(Bakınız: Tony Montana.) Ben de çalıştığım süre içinde filmlerde bunun boşuna böyle olmadığını fark ettim. Orada çalışan arkadaşlarım nedensiz yere her hafta birbirleriyle kavga ederdi, ben de işten çıktıktan sonra eve canavar gibi gelir kimseye selam vermeden yatağa atardım kendimi. Evdekiler en başlarda, "Biriyle mi tartıştın?" diye soruyordu, sonra onlar da alıştı. Diyeceğim, o şartlarda çalışan insanın normal kalması mümkün değil. Çalıştığı her dakika, her saniye kavga içinde çünkü.

"Peki neden bir insan bu kadar stres dolu bir işi yapıp ruh sağlığını bozar ki?" sorusunu sorabilirsiniz. Evet... Yeri geldiğinde sabah 08:00'de girip gece 02:00'de çıktığı, 1 saniye bile oturmadığı, insanlık dışı çalıştığı halde yine müdürlerden azar yediği, üstüne üstlük maaşının her ay eksik yattığı bir işte insan neden çalışır ki? Onun cevabını da orada çalışan insanlara sormak gerekir çünkü hepsinin ayrı bir hikâyesi vardır. Bir arkadaşım merdiven altı bir tekstil atölyesinde ustabaşı olana kadar çalışıp, sonra gözleri kör olma noktasına kadar geldiği için işini bırakmak zorunda kaldığını anlatmıştı. Bir kuruş dahi tazminat alamadan gelip burada çalışmaya başlamış. Başka birisi ise ayakkabı tamircisinde çalışırken ciğerleri kimyasal maddeden zarar gördüğü için Burger King'e geçmişti. Ve bu insanlar emekliliğine iki-üç yıl kalmış insanlar değil, daha 20'li yaşlarında vücutlarını bitirmeye başlamışlar.

Yani bu durum kısaca bir nevi 'ölümlerden ölüm beğen' halidir. Buralarda çalışanlar artık cehennemin dibindeki insanlardır. Burger King'e ilk girdiğimde 14 çalışma arkadaşım vardı. İki ay sonra o arkadaşlarımdan sadece üçü kalmış, diğerleri işi bırakmıştı. Yani; başka bir işte başka bir şekilde tükenmeyi seçmişlerdi. Zaten ortalama 15 kişinin çalıştığı bir Burger King restoranında yılda 100 kişilik bir istihdam döngüsü vardır.

Örgütlüysen korkarlar...

Örgütlenme koşullarına baktığımızda ise, sendikanın 'S'sini ağzına alırsan kendini kapıda bulursun. Çalışanlara 'iş sözleşmesi' bile yapılmıyor. Çalışan ücretini saat başı olarak alıyor ama hiçbir zaman kimsenin bu hesaplamalardan haberi olmuyor. Aynı saat çalışan iki kişiye farklı farklı maaşlar ödeniyor. Restoran içindeki herhangi bir kesinti çalışanlara zorla senet imzalatılarak ödettiriliyor. Diyelim bir koli portakal suyu yere düştü ve patladı ya da akşam sayımında hamburger etlerinde eksik çıktı. Hemen o vardiyada görevli müdür, o vardiyada çalışanların arasında zararı paylaştırır ve senet imzalanmasını söyler. Eğer imzalamazsan kapı dışı edilirsin, çünkü başta dediğim gibi iş sözleşmesi bile yoktur. Bu tarz ağırlıklı olarak öğrencilerin ve gençlerin çalıştığı yerlerde devamlı bir çalışan sirkülasyonu olması da örgütlenmenin önünde diğer bir somut engel.

Bütün bu olumsuzluklara rağmen umutsuzluğa kapılmamak gerekir. Şunu diyeyim: Birkaç ay önce Burger King çağrı merkezi işçileri sendikalı olmak için bir hareket başlatmışlardı ve bir kaç işten atılmıştı. Çağrı merkezi işçilerine benim çalıştığım restorandan da yemek gidiyordu. Çalışanına hayvandan farksız muamele yapan o anlattığım müdürler var ya işte... Çağrı merkezi işçilerinin yemek arasında siparişleri geldiğinde 'kedi'ye dönüyordu, ne yapacağını şaşıryordu. "Aman çocuklar aman, bu adamlarla başımıza derte! Hamburgerleri düzgün yapın gözünüzü seveyim, aman!" diyerek eli ayağı titriyordu. Bu kadar olumsuzluğun içinde bile demek ki işçiler inanırsa, üretimden gelen gücünün farkına varırsa her şeyi başarabilir...

Beyoğlu'na filozofik çözüm!

*Plaza plaza ileri demokrasi arayan liberal tosuncuklara...
Siz olmasaydınız bu yazı eksik kalırdı...*

Geçen bir arkadaşım anlattı Antik Yunan Atina'sında filozof Diyojen'i gündüz vakti elinde fenerle sokaklarda bir şeyler ararken görenler sormuşlar, "Ne arıyorsun?" diye, Diyojen, "Adam arıyorum," demiş. Bu hikaye o kadar üstümde etki bırakmış ki o gece uyuduğumda rüyamda kendimi Diyojen kılığında sokaklarda elimde fenerle dolaşır buldum. Diyojen'den tek bir farkım vardı ki, Atina'da değil, İstanbul Beyoğlu'nda adam arıyordum! Bu ufak farka aldırmadım tabii, 'uzamsal farklar düşünceye engel olmaz, aksine onu besler' gibisinden hipotezler uydurup, bunları kendi kendime mırıldanarak hepten kendimi filozofluğa kaptırmışım ki o da nesi, yan sokakta bir itiş kakış, bir gürültü patırtı kopuvermesin mi, hemen olan biteni kavrayıp, olayın 'teori'sini anlamak üzere girdim yan sokağa.

Sokağın başında bir kamyonet, kamyonetin etrafında mavi elbiseli şapkalı adamlar, çevredeki dükkanların sokaktaki masasandalyelerini toplayıp bu kamyonete yüklemeye çalışıyorlar. Dükkan sahibi olduğunu düşündüğüm sivil giyimli vatandaşlar da karşı koyma gayretindeler.

İlk anda hayalkırıklığına uğramadım desem yalan olur, şurada 'adam arıyoruz' şiarıyla yola çıkmışken toplumsal çelişkiyle karşılaşyoruz, bu kargaşada kimse benimle ilgilenmez, "Niye elinde fenerle dolaşıyorsun?" demez. Ama kısa sürede üstüme çöken bu yığınlğı atmosferini bildim ve 'bu toplumsal çelişkiyi nasıl çözebiliriz'in analizine giriştim. Evet bir yanda küçük-orta burjuva esnaf, diğer yanda kamu. Fenerimin aydınlığı ikisini de aydınlatmalı, adalet timsali olmalıydı!

Bu adalet dağıtan filozof tasavvuru bir anda tüm benliğimi kapladı, gururumu okşadı, damarlarımdaki asil adrenalinini depreştirdi ve ne olduysa o an oldu: Sonuna kadar gerilmiş bir yaydan çıkan ok gibi, kınından öfkeyle çekilen kılıç gibi fırladım ve dükkan sahipleriyle mavi elbiseli görevlilerin çektiirdiği masalardan birinin bir tarafından da ben tutup çekmeye başladım. **Toplumsal çelişkinin 'üçüncü cephe'si** olmuştum o anda, kimbilir belki ileride 'üçüncü cepheci' diye anılırdım.

Garip kılığım ve bir elimde fenerle masayı çektiirdiğimi gören dükkan sahipleri ve mavi elbiseli vatandaşlar şaşırılmış olacaktı ki bir an afallayıp masayı çektiirmeyi bıraktılar ve dönüp bana bakmaya başladılar. O an heyecanlanmadım desem yalan olur, hatta feneri de masayı da bırakıp gitmek içimden geçmedi değil. Şimdi burada her kafadan bir ses çıkar, adalet dağıtacağız derken arada bunların ikisi de bana dalar falan... Tırstım yani biraz. Ama artık ok yaydan, kılıç kınından, yumurta da tavukdan çıkmıştı bir kere. Benim müdahil olmamla bu küçük çaplı toplumsal çelişki yeni bir evreye taşınmıştı. Artık pasif tutumumu bırakıp, bir an önce aktif bir tavırla çelişkiyi çözmeye yönelmem lazımdı. Gür bir sesle, "Ey insanlar!" diye bağurdım bir anda. Oha biraz abarttım galiba, çok tanrımsı oldu bu giriş, hemen düzelttim:

- Ey vatandaşlarım, aziz hemşehrilerim!

İşte bu güzel olmuştum. Bir filozofun beklenmeyecek kadar samimi ve içten yaklaşmışım onlara. Bunu söyleyince kendimi bir filozof değil de, 3 bin nüfuslu bir İç Anadolu kasabasının belediye başkan adayı gibi hissettim bir an ama olsun, ziyarı yok. En nihayetinde onları kendi kanının canının bir parçasıymışlarcasına sıcak duygularla selamlamıştım. Devam ettim:

- Bu bir garip düşünce, Diyojen'in fikirleri, benim değil, sizin

birbirinizi be canlarım şu muadilleri IKEA'da 49,99 liraya satılan masa için?

IKEA kısmını saymazsak, cümlelerin geri kalanı tam bir Anadolu pirine yaraşır ağırlıktaydı. O IKEA kısmını keşke hiç söylemeseydim diye de düşünmedim değil hani. Mavi elbiselilerden biri atladı hemen: - Dayı, sokağa masa konmayacak artık, sokaktaki masaları topluyoruz.

O lafını bitirir bitirmez kaldırımdan biri atıldı;

- Sokaklarda içip ahlaksızlık yapıyorlar!

Şimdi mavi elbiselinin bana, filozofi konusunda yetkin çalışmalarıyla tanınan bana, kısaca 'Dayı' demesini mi sorun edeyim, yoksa bu kaldırımdaki vatandaşa 'Hangi ahlak? Neyin ahlakı?' bahsini mi açayım, o an bilemedim. Ama mavi elbiseli arkadaşlara sataşmamaya o an karar verdim. Bunlar gemi azya almışlardı, öyle anlaşıyordu. Şimdi bunlarla papaz olursam devletle aram iyi olmaz bir daha. Üniversitelerde falan kadro açılırsa sokturmaz bunlar beni. Bir orta yol bulmalıydım. 'Adalet' dediğin de, zaten bir nevi 'orta yol bulma sanatı'dır. Oh beybi! Belki ileride mahkemelerde bu söz yargıçların arkasında yazar. Tam gaz yola devam :

- Böyle masa toplamakla olmaz bu işler. Yapın alkole zammı, bakın görün o zaman içiyolar mı, içmiyorlar mı!..

Dükkan sahibi birden atılmasını mı, "Ne zammı zaten müşteri az, hepten bitireceksiniz esnafı!" diye. Yapıştırdım cevabını :

- Sen de PORCHE' a binme FIAT'a bin, Wolkswagen'e bin güzel kardeşim.

Herkes afallamıştı. Sözlerim ve pratik önerilerimle toplumsal çelişkiyi hallaç pamuğu gibi bir o yana bir bu yana atmış belini kırmıştım. Yapacağım son bir iki hamle ile çelişkinin belini temelli kıracaktım, adaleti tesis edecektim. Ha gayret.

Dükkanlıklar hâlen diretiyorlardı, "Zaten her şeye zam yapıldı, elektrik, su, doğalgaz, zor ayakta duruyoruz," diye. Cevapsız bırakmadım:

- Onlar zam değil güncelleme, internetten indiriyorsunuz. Zaten bu güncellemeler yüzünden toplumda huzur kalmadı. Çalışmalarımız sürüyor, millî internet filtremiz

yakında hazır olacak, o zaman bitecek bu güncelleme dertleri.

Öldürücü vuruş!..

Öldürücü vuruşu yapmanın zamanı gelmişti:

- Hadi şimdi daha fazla olay çıkarmayın, müşterinizi de alın içeri girin, biz de şu masaları bi toplayalım. Birader kamyonu az şöyle yanaştır, taşıtma bize masayı o kadar yol. Sağlı sollu gel. Gel, geel, geel!

- Mavi elbiseli arkadaşlarla topladık masaları, yükledik kamyonu tuttuk deponun yolunu. Ben de kamyonun en tepesine tırmadım, yol boyu fenerimi başımın üstünde tutarak halkı selamladım. Belki bir gün adaletin sembolü, gözü bağlı elinde terazi olan kadın değil de, benim kamyonun üstünde elimdeki fenerli halim olur. Yakışır bence.

Tam kamyonla depoya geldik ki televizyonun sesiyle uyandım:

- Deniz Feneri'nin tutuklu sanıkları serbest bırakıldı ve mal varlıkları üzerindeki tedbir kaldırıldı.

O an anladım ki benim bu filozof fenerimle olmayacak bu iş. Bu Diyojen feneri küçük geliyor. **Diyojen'in devrinde bir ufak fenerle oluyormuş ama bu devirde feneri büyütmem lazım.** Ah Diyojen ahl! Yaşasan sana da bir şiir ezberlettirir, Türkçe olimpiyatına sokardım seni, deveyi hamuduyla götürürdük. Neyse bizim bir Halim abi vardı bir zamanlar, denizi gören bir tarlası olacaktı, oraya dikelim bi fener. Dur şunu face'te bulursam ekleyeyim. Hem işler rast giderse ileride sosyal medya-devrim ilişkisi üzerine de söylevler veririm...

Her ay bir kol, bir bacak, bir hayat...

Sayın Mehmet ALTAN,

18 Ekim 2011 tarihli Haydarpaşa'dan dünya nasıl gözüktür? Başlıklı yazınızı TCDD Genel Müdürlüğünün, Genel Müdür adına düzdüğünüz methiyelerin iade-i methiyesi olarak cep telefonlarımıza üst üste gönderilen iki mesajla öğrenmek durumunda kaldık. Ayrıca yazınızın okunması ve size teşekkür edilmesi konusunda da TCDD Genel Müdür danışmanı Adnan Ekinci bilgisi dâhilinde şifai bir emir personele verilmiş bulunmakta. Ben de bu işleyiş gereği Demiryolları'na göstermiş olduğunuz ilgiye yine de teşekkür ediyor mesajları aynen aktarıyorum:

"HER DEMİRYOLCUNUN MUTLAKA OKUMASI GEREKEN VE İLK DEFA TCDD'NİN ÇALIŞMALARINI EN GÜZEL ŞEKİLDE İFADE EDEN MAHMUT ALTAN'IN YAZISI BU GÜN STAR GAZETESİNDE." 15:25:53 / 18.10.2011

"İLK DEFA TCDD'NİN ÇALIŞMALARINI EN GÜZEL ŞEKİLDE İFADE EDEN MEHMET ALTAN'IN YAZISI BU GÜN STAR GAZETESİNDE. STAR GAZETESİ TEL: 0212 473 21 20" 15:50:49 / 18.10.2011

Sayın ALTAN,

Bu bilgiyi verdikten sonra yazınızın içeriğine gelelim. Bundan 1 yıl önce alevler içindeki Haydarpaşa'yı televizyonlardan görünce; Haydarpaşa'yı o hale getirenlere küfür etmekten kendimi zor tutmuş ancak gözyaşlarımı tutamamıştım. Haydarpaşa'dan yükselen yalınlar o an haberi duyup televizyonların başına geçen ya da olay yerine giden herkesin yüreğinden bir şeyleri kömüre çevirmişti.

Haydarpaşa Gar Binası üzerine asılan 'Yüzyılın fırsatı' ibareli TCDD taşınmazlarının bir emlak firması tarafından satışa çıkarılması, Haydarpaşa Gar ve çevresinin üzerinde bulunduğu arazinin 'uluslararası ticaret merkezi' yapılmak üzere projelendirilmesi, Haydarpaşa'nın bir sempozyum nedeniyle tren seferlerine kapatılarak yolcu ve demiryolculara yasaklanması gibi 'Rayların Sultanı'nın icraatlarına karşı mücadele eden biz demiryolcuların elbette ki yüreğindeki yangın ve öfke diğer yurttaşlardan daha derin ve o yangından çok daha önce başlamıştı.

Gelelim görüş açınıza, yazınızı bir emirle okuyup anlayabildiğim kadıyla bakışınızı boğaz manzarası ile sınırlandırmışsınız. Önünüzde içinde, karabataklar, sandallar, vapurlar ve gemilerin yüzdüğü, üzerinde martıların çığlık çığlığa uçuğu, rüzgar ve akıntının bir çarşafa dönüştürdüğü boğazın mavi suları, karşınızda tarihi yarımada, Karaköy ve Eminönü Vapur İskeleleri, Topkapı Sarayı, Gülhane Parkı, Galata Köprüsü, Galata Kulesi, ve tarihi Camilerle tamamlanan muhteşem İstanbul Silueti... (Bu siluete hançer gibi saplanan Gökdelenleri, mantar gibi yükselen ikiz kuleleri hariç tutuyorum) Kafanızı hafif sağa çevirdiğinizde Haydarpaşa limanı, Selimiye Kışlası, Kız Kulesi... Sola çevirdiğiniz de Adalar, Kadıköy, Marmara... Biraz aşağıya çevirdiğinizde Haydarpaşa Vapur İskelesi ve burdan banliyö trenlerine, banliyö trenlerinden buraya doğru altınzın geçerek günlük yaşamın devinimi içinde koşutran insanlar...

Bütün bunları gördükten sonra insanın Haydarpaşa gibi bir mekânda dünyayı güzel görmemesi, kendisine bu imkânı sunan Genel

Müdüre methiye yazmaması mümkün mü?

Ama başınızı biraz yukarı kaldırsaydınız, Haydarpaşa da, o tarihi mekanda, yangın sonrası yapılan tadilatın kabak çiçeği gibi sırttan izlerini görecektiniz. Başınızı arkanıza çevirdiğinizde ise hızlı tren projeleri ile kamufle edilip kaderine terk edilen 11000 km demiryolu hattı gerçeğini görecektiniz. 'Şişkinlik' olarak nitelenen, inanılmaz özveri ile en ağır çalışma koşullarında tekerleği döndüren demiryolcu gerçeğini görecektiniz. Biz demiryolu emekçilerini TCDD'nin verimliliği önünde engel teşkil eden bir 'şişkinlik' olarak nitelemeyi belki de yapmayacaktınız...

Bu gerçeği açmadan önce biz çalışanları sizlere şişkinlik olarak gösteren, methiyeler düzdüğünüz Genel Müdür'ün, kamuoyuna daha önce açıkladığımız ama sizin haberdar olmadığınız bazı meziyetlerini de müsaadeniz ile aktarayım.

Dönemi içinde; demiryollarında meydana gelebilecek kazaların en büyüklerin meydana geldiği, sık sık yaşanan kazalarla demiryolların kazalarla özdeşleştiği, anıldığı ve bunlara rağmen görevinde kalan tek genel müdürdür. İstifa kurumuna Zahit AKMAN'dan daha fazla direnen tek AKP bürokratıdır Sayın KARAMAN. Başarıları kendi hanesine yazan, başarısızlık ve yaşanan kazaların sorumluluğunu ise demiryolcuların üstüne bırakan tek ödüllü bürokrattır. 'Hızlandırılmış Tren' mucidi olup bunu 'hızlı tren' olarak sunmayı başaran, 41 yurttaşımızın vefat etmesine neden olan bu uygulama sonucu ifadesi dahi alınmayan, ortalama hızı 164 km/s ile konvansiyonel trenlere denk düşen 'hızlı treni' ise 'Yüksek Hızlı Tren' diye kamuoyuna takdim eden bir pazarlama dâhisidir.

Demiryollarımızı, tamamlanmayan hatta 'Yüksek Hızlı Tren işleten' tek ve en cesur demiryolu işletmecisi yapan bir işletmecidir.

Ankara-Konya hızlı tren hattının seyir süresini temel atma töreninde 70 dakika olarak açıklayan, açılış gününe kadar her yerde 'git gel Konya 2,5 saat' olarak deklere eden, açılışa 'git gel Konya 3 saat' olarak revize edip Başbakan'a açıklatan, gidiş için gerçek seyir süresi olan 105 dakikayı (yüzde 50 fazla) 1,5 saat olarak hesaplayan bir mühendistir.

8 Haziran 2003 tarihinde temeli atılan Ankara-İstanbul Hızlı Tren hattının 5 Aralık 2005'te karşılıklı trenlerin sefere konularak ticari işletmeye açılacağına garantisini veren ancak bu güne değin Ankara-Eskişehir etabını bile tamamlayamayan bir öngörüye sahip dahi bir planlamacıdır.

TCDD hatlarını ilk kez özel tren işletmeciliğine açarak uygulamaya koyduğu ilk özel tren olan ERDEMİR treni uçtuktan sonra bu uygulamaya koyup Pamukova faciasından sonra kaldıran böylece TCDD'yi denek olarak kullanan ve 'deneme yanılma' yöntemiyle bilgi birikim sağlayan bunu KDK (Koy, Devir, Kaldır) şeklinde sistematize eden bir bilim insanıdır.

Kayseri Garı'nı 25 km demiryolu ile birlikte Kayseri Büyük Şehir Belediyesine devir etmek için protokol imzalayan bir demiryolu sevdalıdır. Ankara Büyükşehir Belediyesi Başkanı İ. Melih

Gökçek ile protokol imzalayarak Ankara Gar Meydanı'nın göbeğinde alt geçit yapılarak katledilmesi konusunda izin veren şehir planlamacısıdır.

Neyse bunları daha fazla uzatmayayım,

biraz demiryollarından biraz da demiryolculardan bahsedeyim.

Eğer vaktiniz varsa Haydarpaşa'dan Doğu, Güney ya da Kurtulan Ekspresi için bir bilet aldırdığınızda gerçek demiryolların içler acısı halini görmüş olursunuz. Dünyada hiç sefer başına ortalama (Güney Ekspresi 555 dakika tehir) 9 saat 15 dakika tehirle yolcu

taşıyan Ekspres Yolcu Treni olduğunu duydunuz mu? Duymadığınız, görmediğiniz, binmediğiniz bu trenler demiryollarımızın 155 yıllık birikimine yakışır bir şekilde işliyor. Düşünebiliyor musunuz, 36 saat seyahat süresine ilaveten 9 saat 15 dakikalık gecikme, yani 45 saat üzerinde bir tren yolculuğu... Bu trenlere binenlere Allah sabır versin demekten başka bir şey gelmiyor insanın elinden... (Ortalama hızı 1828 km/45 saat= yaklaşık 40 km saat.) Toplam uzunluğu 11000 km olan ve sizin ifadenizle 4600 km'si yenilenen demiryollarında bu kadar tehir nasıl olur?

Son 10 yıllık dönemde istikrar adına canlanan, kendine gelen ve şahlanan bir demiryolu işletmesinde yolcu taşıma payı yüzde 2, yük taşıma payı hep yüzde 5 olarak nasıl sabit kalıyor? İddia edilen bunca yatırıma rağmen niye hiç artış göstermiyor?

Trenlerin güdük ve nostalji kaldığı konusunda size hak vermek elde değil. Geçmişte o zor şartlarda kara trenlerin işlediği hatların bu gün (toplam 11005 km olan demiryolu hatlarımızın) 167 km'si hiç kullanılmıyor. 1737 km hattımızda ise yolcu taşımacılığı yapılmıyor. (1.6.2010 itibarıyla)

Diğer yandan özellikle faal personelin fazla çalışmaya zorlanması 'az adamla çok iş' uygulaması sonucu önceleri her 45 günde bir, son bir yılda her 30 günde bir, bir arkadaşımızın iş kazası (bizce iş cinayeti) nedeniyle kolunu, bacağı, ya da hayatını kaybetmesi 'personel şişkinliği'ni giderme yöntemi olmasa gerek...

Demiryolcu sayısının son 10 yılda 40 binden 28 bin 542'ye düştüğü, Demiryolları'nda tarihin en fazla siyasi kadrolaşmasının yaşandığı, 4 binin üzerinde taşeron personelin kölelik şartlarında çalıştırıldığı, bunların kide, ihbar, zaman zaman ücret vb. gibi haklardan mahrum bırakıldığı oradan gözükmebilir.

Sayın ALTAN,

Hazır ordayken Sayın Genel Müdür'ümüze bir sorun lütfen, Ankara'dan Haydarpaşa'ya ilk Yüksek Hızlı Tren ne zaman gelecek? İki yıl da tamamlanacağını beyan etmişlerdi tam 4,5 tane iki yıl geçti. Daha kaç 2 yıl geçecek? Bu tren ile Ankara-Haydarpaşa seyahat süresi kaç saat olacak? Bunları sorabilir misiniz? Biz yakın gelecekte göremiyoruz da...

Diğer yandan kaza öncesi 14 Temmuz 2004 tarihinde hızlandırılmış tren ile ilgili eleştiriler konusunda bilim insanlarını ikna etmek için yaptığı toplantıda, "Göreve geldiğinde TCDD'nin yıllık 350

Milyon dolar zarar yaptığını ve son 20 yılda ise bu zararın 11 milyar dolar olduğunu" ifade eden Sayın KARAMAN size sunmuş olduğu bilgilerde ise son 20 yılda (9 yılı kendi dönemi) TCDD'nin 19,2 milyar dolar zarar ettiğini belirtmiştir. Bu gerçeği de sizin yazınızda öğrenmiş bulunmaktayız. Bu aynı zamanda Sayın KARAMAN'ın kendi döneminde TCDD zararlarının katlandığını da itirafı değil mi? Peki personelin 12bin (yüzde 25) azaldığı bu dönemde 8,2 milyar dolar zarar artışının sebebi nedir? TCDD Genel Müdürü'nün yıllık 350 milyon dolar zararla devraldığı yıllık zararı yüzde 300 artırarak yaklaşık 1 milyara çıkardığının ifadesi değil midir? Peki yaşanan kazaların, ödenen tazminatların, açılış törenlerinin, danışmanlık giderlerinin bu zarar tablosu içinde oranı nedir? Tutan ne kadardır? Şimdiden kara deliğe dönen hızlı trenler işletmeciliğinin bakım onarım ve işletme zararı ne kadardır? Dünyanın neresinde bir hızlı tren hattı Ankara-Konya hattında olduğu gibi günde karşılıklı 4 seferle işletmeye açılır.

Sayın ALTAN,

"AK Parti hükümetiyle birlikte göreve gelen Genel Müdür Süleyman Karaman bir yandan mevcut yapıyı çağa uygun hale getirmeye, diğer yandan da yeni ilavelerle ilerlemeye çalışıyor..." ifadenizi okuduğumda Sayın KARAMAN'ın sanki bu göreve 'yeni' atıldığı duygusuna kapılıyor insan. Oysa göreve geleli neredeyse 10 yıl oldu. Sizin bu yazınızla müsteşarlığa terfi ederek, bir 10 yıl daha demiryollarına yön vereceğe benziyor. Bu süre içinde Sayın KARAMAN'ın tarafınıza ifade ettiği "2015-2016'ya kadar mevcut yapıyı tümüyle zamanımıza uygun bir düzeyde ayağa kaldırmak ve sonrasında da demiryollarını küreselleşmenin ruhuna uygun bir sosyal değişim kaldırıcı haline getirmek" hedefinin bir gazeteci olarak 'fikri takibini' yapacağınızdan, 3 yıl sonra bunu sorgulayacağınızdan hiç kuşumuz yok.

Sonuç olarak sizi Haydarpaşa'da misafir olarak ağırlayamayabiliriz ama arkanızı döndüğünüzde o binanın önündeki bir makasçı kulübesinde ya da lokomotif markizinde bizimde misafiriniz olursanız, demiryollarına bir de buradan bakarsınız. Biz 'şişkin' demiryolcuları ziyadesi ile memnun edersiniz. Hatta oradan bilet ile sizi Güney Ekspresi'nde misafir eder birlikte Van'a gider muhteşem Van Gölü manzarası eşliğinde bir kahvaltı yapar, bir de oradan demiryollarına, Türkiye'ye ve dünyaya bakarız...

Gidemesek de ne diyelim? Sizin dediğiniz gibi: "Haydarpaşa'dan İstanbul muhteşem, abartılı bir şekilde övünen Türkiye gayretli, çağdaş dünya ise epeyce uzak gözüküyordu." Tipki demiryollarımızın Haydarpaşa'da size sunulduğu gibi...

Sayın ALTAN,

Fark ettiyeniz ilk mesajda isminiz 'Mahmut' yazılıp atılan ikinci mesajla düzeltilmiş. Demiryollarında ise 'hızlandırılmış facia'da olduğu gibi hatalar hemen ve hasarsız düzeltiliyor. Bedelini 'kamburluk'tan yazınızla 'şişkinliği' terfi eden demiryolcular ve masum yolcular canlarıyla ödüyor. 'Pişkin Sorumlular' ise gerçeğin görünmediği Fildişi kuleler de ahkâm kesmeye devam ediyor. .. Saygılarımla...

Yunus AKIL (BTS Eski Genel Başkanı)

KESK Genel Meclis üyesi

Zorla sokuldukları savaşın içinden tabut tabut gençler memleketlerine belki de hayatlarında ilk kez uçağa ama ölü olarak bindirilerek gönderilirken, Deniz Feneri sanıkları arka kapıdan salıverilir, onların iddaanamelerini hazırlayan savcılar tecavüzcüyü kollayan kurumlar tarafından açığa alınıp soruşturmaya tabi tutulur...

Recep Tayyip'in kötü çikolata fabrikası...

Çarli'nin Çikolata Fabrikası filmi dönüyor Terete'de ve yayına bu yazıyı yetiştirmeye çalışırken göz ucuyla da filmi izliyorum... Beş çocuk yanlarında ebeveynleri devasa çikolata fabrikasında ütöpik bir gezinti yapıyor. Fabrika sahibi, "Gördüğünüz her şeyi yiyebilirsiniz," diyor çocuklara, çikolata akan nehir, şelale, çimler, şekerleme ağaçlar, oyuncaklar... "Her şey yenilebilir," diyor ve beş çocuk büyük bir iştahla her şeyi yemeye başlıyor.

Fabrikanın işçileri yine olmayan bir ülkenin var olmayan bir insan türünden geliyor; itiraz etmeden, örgütlenmeden mutlu mesut çalışıyor, üretiyor ve yaşıyorlar. İlginç bir şekilde neredeyse cüce büyüklüğündeki bu işçi sınıfı, küçük yaratıklar kısaca. *Terete*'de izlediğim 'Conidep'li bu filmi izlerken bir hayale dahyorum: Acaba kapitalistler, sermaye, bize her şeyi tüketelim diye dayatan ve üretelim diye tepemize binen bu egemen sınıf, sizi, bizi, ezilenleri böyle mi hayal ediyor? Onların hayal dünyaları, amaçları bu mudur?..

Çimleri yemeye başlayan, nehre atlayıp üstünü başını çikolataya bulayan çocuklar, ağaçlardaki şeker meyvaları ceplerine dolduran, bir anlamda sermaye birikimi sağlayıp özel mülkiyeti koruyan bu *Holivud* filmindeki çocuklar, bizim başımızdakilerin, devleti yöneten sınıfın çocuklukları olmasın? Kim bilir, **orana, burana hakim ol diye yetiştirilen, tanrı korkusu ile büyütilen, şarap akan ırmakları içmekle, beşer-onar hurilerle koyun koyuna yatırılacağı vaadiyle yetişen bu çocuklar, ne değişti de nefislerine hakim olamayan, ülkenin bütün kaynaklarını mülkiyetin en özeli olarak görüp, bir türlü doymayan açgözlü adamlara döndüler?**

Akıl yürütmelerinde nasıl bir değişiklik içine girdiler, ahlak öğretileri ne zaman ters yüz oldu, paradigmaları -öte dünyada cennet- vaadleri ne zaman iflas etti?

Birinci cumhuriyetin kurucu ideolojisi komprador-milli burjuvaziye devlet eliyle yaratırken, 80 yıl sonra ikincisinin *'İmam Ordusu'* darbesiyle, bu kadar azgın, bu kadar acımasız, bu kadar açgözlü olacağını kestirememiş olacak ki, aralarında top çeviriyorlar, bir cumhuriyet, iki cumhuriyet diye; topun halkın ve emekçilerin ayağına geçmesini engellemek gösterdikleri dayanışma da göz yaşartıcı! Toplu hücum toplu savunma...

Çarli'nin Çikolata Fabrikası'nı dolaşan çocuklar gibi her şeye saldırıyor, her şeyi el birliği ile tüketiyorlar, sahip çıkıyorlar. Hadi *Holivud*'un çocuk filmi der geçersin, peki bizim yerli 'Müslüman' burjuvazi *Yeşilçam*'ın hangi filmi izledi de bu hale geldi, anlayan beri gelsin.

Yoksa 90'lı yılların başlarında elden ele dolaşan vhs video kayıtlarında salya sümük

ağlayarak ders veren *Pensilvanya Pokemonu* dizilerinden mi öğrendiler kapitalizmlerinin en vahşi, en gayri-insani olanını?

Dünyanın en aşağılık bürokrasisi silahlı olanıdır; diplomasi değil, kan, şiddet, milyar dolarlık silahlarla insan öldürmek, tehdit etmek, yok etmek, kaybetmek, yakmak yıkmak vardır dillerinde. Onlar için milyarlarca dolarlık silahlar alınır halkların ödediği vergilerden, o da yetmez yine halkının yetiştirdiği 20'li yaşlarda ağzı süt kokan çocukları ana babalarının ellerinden alır, o pahalı silahları kullanır ve bayrağa sarılı tabutların içine tıkıştırdığı o çocukları memleketlerine geri gönderir, "Vatan sağ olsun," dedirtir...

Havuç planı...

Gönüllü olmadıkları bir savaşa gönderilen çocuklar, istemeden gittikleri silah altında öldüklerinde 'şehit' ilan ediliverir. Sonra gelsin Anadolu kasabalarında 'şehit cenazesi törenleri' seramonisi. Kimi kaynaklara göre 87, devlete sorarsanız 26 askerin öldüğü karakol baskınlarından sonra yaratılan 'kara propaganda' içinde, kim gerçeği bilebilir, kim orada gerçekten neler olduğunu kestirebilir? Gerçekler kimin umurunda zaten? **Zorla sokuldukları savaşın içinden tabut tabut gençler memleketlerine belki de hayatlarında ilk kez uçağa ama ölü olarak bindirilerek gönderilirken, Deniz Feneri sanıkları arka kapıdan salıverilir, onların iddaanamelerini hazırlayan savcılar tecavüzcüyü kollayan kurumlar tarafından açığa alınıp soruşturmaya tabi tutulur.**

Devletin havuç olarak sunduğu 'barış planı' halkları dize getirmenin bir aracı olarak kullanılırken kafalarına inen sopa herkesi sersemleştiriyor. Sersemleşen medya, yavaşaklaşan tv programcıları, halkları birbirine düşürmek için birbirleriyle yarışır hale geliyor. **Kış yaklaşıyor, doğalgaza zam geliyor, elektriğe zam**

geliyor, benzine yaz-kış zam geliyor, içki ve sigaraya gelen zamla sevgili milletimiz kötü alışkanlıklardan 'ulaşamama' garantisile korunuyor... Hayat bir tür RTÜK ile kontrol altında tutuluyor.

Kapı önündeki masa sandalyeler toplanıyor, 40 yıl önce çekilmiş filmlerdeki esas oğlanın içtiği sigara 'buzlucam'ın arkasına gizleniyor, yasaklanıyor yasaklanıyor, yasaklanıyor. Devlet eliyle yaratılan terör ve faşist saldırı medya ile yaygınlaştırılıp linç kültürü geliştirilirken bütün bunlar yetmezmiş gibi Van'da çok büyük bir deprem oluyor, 1.000'e yakın insan ölüyor, depremzedeler buz gibi havada sokaklarda aç ve sefil kalıyor, çoluk çocuk perişan oluyor, içinden kallavi bir küfür sallıyorsun fay hattına ve ortaya çıkardığı enerjiye... **Egemenler, faşist grup ise boş durmuyor ve depremin yarattığı kinetik enerjiyi -enerji sorunumuz malumunuz- nakde çeviriveriyor. Zaten 'yalnız ve mutsuz' ülkemizin enerji açığını gidermek için Karadeniz'e hes, nükleer, termik santral kurmak için halkına saldırın, direneni eşiğe ilan eden bu zavallı güruh, her şeyi fırsata çevirmekteki başarısını yineliyor, doğal bir afeti de boş geçmiyor.**

Başka bir ülkenin toprak bütünlüğü hiçe sayılarak 'sınır ötesi operasyonlar' düzenleniyor, sınır içindekiler yetmezmiş gibi sınır dışındaki köyler yakılıyor, yıkılıyor. Aşağılık medya ve onun sersemleştirdiği aklı evvel kütle -kusura bakmasınlar uzayda yer kaplamaları itibarıyla sadece kütle olarak tanımlayabiliyorum- kafalarına yedikleri sopayı hiçe sayarak, Tanrı'nın sopasının kaybedilen genç askerler için erekte olduğunu ifade etmeye kalkıyor! **Güneş ülkesi Anadolu'nun halklarının zihnine belki yüzyıllarca silinemeyecek düşmanlık tohumlarını ekiveriyorlar.** Puslu havayı seven bu kurt sürüsü de işine bakıyor. Hopa'da sanık yakınlarına

saldırıyor, yardım için Van'a gidenleri şehre sokmuyor, depremzedelerin üzerine gaz bombası atıyor, KCK adındaki hayalet örgüte 'eleman kazandırıp' onları birer birer F tiplerine tıkıyor. Göstermelik İsrail gerginliğiyle Arap halklarını kandırdığını zanneden iktidar, Ortadoğu halklarına özgürlük vaat ediyor, Libya'daki vahşi isyancılara bavul bavul dolar taşıyor, Suriye Devlet Başkanı'nı aklını başına alması konusunda tehdit ediyor, İran korkusundan füze kalkanını topraklarına kurma gayretine düşüyor, ulusötesi sermayeye uşaklık edip enerji sorunlarını ülkemizde çözmeleri için topraklarımızı, suyumuzu pazarlıyor.

Soysuz sopsuz iktidarın ömrü

Marx'dan beri devlet ve sınıfların tanımı ve Lenin'in katkısını anlamaya çalışan kendi halinde biri olarak, anlamaya çalışmakta zorlandığım bu durumu açıklamaya çalışmanın da ne kadar güç olduğunu itiraf etmem gerekiyor. Şöyle ki, tamam ABD, İsrail, şu bu emperyalizm ülkemizde bir yapısal dönüşümü bu mollaların eliyle yapmaya çalışıyor; tamam birincisinin son kullanma tarihi geldi ve geçti; şimdi ikinci, daha yeni, daha güzel, daha cıvılcı bıcılı bir cumhuriyet rejimi kurmaya çalışıyorlar; tamam, sssiz yığınları bu ikincisinin birincisinden daha demokratik, daha yığınların yararına olduğu konusunda ikna etmeye çalışıyorlar; tamam, bunun için tv ve gazeteler çıkartıp, ruhlarını satın aldıkları kompradorlara yazdırıp çizdiriyor, sabahtan akşama kadar ekranlarda konuşturuyorlar; tamam, yoksul mahallelerinde pirinç ve kömür dağıtıp yoksulluklarıyla dalga geçiyor, utanmadan utandırıyorlar; tamam, "Toprağımı, suyum su satırmam!" diyen Karadenizliyi eşiğe ilan edip kafasına cop, gaz bombası atıyorlar... Hepsine tamam da, algılardaki, anlam dünyalarındaki bu kin ve nefret duygularını, bu faşist ruh hallerini ne ile temizleyecekler? Yüzyıllar boyunca silinemeyecek bu kirliliği nasıl ortadan kaldıracaklar?

Emperyalizmin böyle kaygıları olmaz, uşaklarının da bunları düşündüğü yok, diyebilirsiniz. Çelişki derinleştikçe örgütlü sınıfların mücadelesi yükselecektir; bütün bu planları yapanlar, halkın ve emekçilerin sırtından sopayı eksik etmeyenler, bunu düşünmezler mi? Bu puslu havayı dağıtacak gücün bu topraklarda var olduğunu düşüneyen bir emperyal, kanımca aptaldır...

Sizin ağzından salya akıtarak yaymaya çalıştığımız kin ve nefret tohumları soysuz sopsuz iktidarımızı üç-beş yıl daha sürdürebilir ama şunu bilin ki, bu ülkenin emekçilerinin genetik kodlarında 15-16 Haziran direnişinin mücadelecisi hırsı gizli. Bütün ahlaklı komünistler bu kodlara sahip çıkmalıdır...

Bu linç kıtası tanıdık gelmiyor mu?

Kaddafi'nin linç görüntüleri, o İsvare horlanma, küfür, eziyet ve işkence manzarası cep telefonu kayıtlarından küresel ekrana taşındığında yaygın kanı, bir tirana böylesi korkunç bir sonun zaten sürpriz olmadığı fikriyle, bu muamelenin yine de bir insanlık ayıbı teşkil ettiği düşüncesi arasında bir yerlerde şekillenmişti...

'Küresel ekran' diyorum çünkü dünya medyası emperyalist odakların laboratuvarlarında üretilip servis edilen 'tek tip martaval hakikat' anlatılarının yekûnudur ve başka da bir şey değildir. Üretilen yalnızca haber değil, her haberle zaruri halde ilişik olarak gelen kanaattir de aynı zamanda ve bu kanıların alıcı muhafaza kaplarınıysa dünya orta sınıfları teşkil ediyor. Zorla, tacizle, müdahaleyle yaratılıp kışkırtılan bir iç savaş (en son da Sudan kralı El Beşir Libya'daki muhalifleri silahlandırıldığını itiraf etti, NATO'nun ve özelle Fransa'nın yağmacı tezgâhları açık edildikten sonra), kendi güçleri, meşrulukları ve şiddetleriyle sarhoş olan (tabii bir de yılların amansız despotuna karşı savaşıyor olmanın libidinal tahriki de var) başıboş, örgütsüz kitleler ve gün gün yaklaşan 'zafer'in bir yırtıcı avı halini alarak kutlama usulünün tüm sınırlarını kaldırmaması, böyle simgesel bir netice verdi.

Netice simgelseldir çünkü asker kökenli bir adamın on yıllar süren iktidarında, ona kendi âleminin ilâhi efendisi, çöllerin tanrı-kralı hissettiren peygamberce dürtü ne kadar gerçekse, sonunu getiren 'Ferisi eziyeti' de o kadar gerçektir. Bu gibi modern zaman peygamberleri, kendi

iradelerinden çok koşulların yol açtığı çatlaklarda yoğunlaşmış kristalize olan baskın düşünceleri simgeler. Bir ulusa 'babalık' etmek simgesel bir konumdur; bu tip kişilerin keyfe kederlikleri bunda bir 'kişisellik' olduğu anlamına gelmez; zaten çoğu zaman kişi, kendi olduğundan ziyade muhatabının ona yüklediği/yakıştırdığı gibi davranmaya itilir. Tipik Freudyen manzara; Baba öldürülür (ki Kaddafi linç esnasında katillerinde 'Oğul!' diye yalvarıyordu) ve Anne (toprak) bu otorite yokluğunda toy evlatlarca parça pinçik edilecektir...

Böylelikle bir noktayı tespit etmeli,

Küresel Ekran'ın 'despotluk' ve 'insanlık' lafzı, yüz-gezer ideolojik burjuva zirvalardır, hiçbir tanıma denk düşmezler ve tabansız ahlâki terimler olarak yalnızca 'martaval hakikat' anlatısına yararlar. Kendi şiddetiyle büyülenen kitlenin narsisizminde herhangi bir ideoloji, rasyonalite, etik yahut faydacılık nevinden şeyler aranmaz; baba-despota karşı, örgütlü politik mücadelenin aksine, kışkırtılmış güdü ve arzuların savaşını veren bu gruplar, ufkı 'babanın katli'yle sınırlı stratejilerinde ilk doyuma yine simgesel bir şovla ulaşırlar: Kaddafi'nin

kiçine defalarca saplanıp çıkarılan demir, aylar süren savaş gerginliğinin bir mükâfatı olarak tecavüzden başka bir şey değildi. Tecavüzcü, ölü-sevici ve parafili, 'mütecaviz kitle'nin -ki bu 'vecd' hallerinde başka hiçbir varoluş kipi yüklenmezler- zafer şenliğinde kâh örtük, kâh da aleni biçimlerde vücut bulur. İşte böyle olur akbaların şöleni... Ve buna da kitlesel histeri denir.

Tabii Türkler, 6-7 Eylül olaylarının, Maraş'ın, Madımak'ın değerli tarihsel mirası yoluyla artık onar kişilik gruplarca kolayca ve seri halde icra edilebilecek denli pratik etiketleri bu ata sporuna hiç de yabancı değildir. İşbu sebeple mevzu bahis görüntüler karşısında ürpermek yahut kınama histerisine tutulmak, bu coğrafyada benzer durumlarda bir başka refleks gösterileceği anlamına gelmez. Bir halkın çocuklarını kimyasal silahlarla katledip, tanınamaz durumdaki cesetlerine bir de işkence etmeye, elini, kulağını, başını kesmeye kadar giden sapık zihniyet için Kaddafi'nin görüntüleri şiirsel olabilir ancak!

Sırayı Suriye'ye getiren emperyalizm, Afganistan ve Irak'tan sonra bir de Esad'ın üzerine sürme çabasında, stratejik ortağı kahraman Türk ordusunu. Amerika'nın Ortadoğu bürosu olarak faaliyet gösteren, lakin halkın kırık gururuna 'bölgesel güç' olduğu yalanlarıyla merhem süren TC hükûmeti ve emperyalizme jandarma tayin ettiği Türk Silahlı Kuvvetleri, bir iç savaşa itilen Suriye'nin muhtemel felaketindeki payının hesabını, Afgan ordusunu Afgan halkına karşı eğitirken olduğu gibi tıpkı, elbette vermeyecektir. Ama Kürt direnişi karşısında düşen evlatlarının ardından vatani ululayan bağı yanık analar, aynı vakur ve metaneti Suriye'ye şehit verirken de gösterecekler mi, işte bu coğrafyanın kaderini biraz da bu belirleyecek...

Sistemin şifreleri

Zannedildiğinin aksine, Arap Baharı hiç düşünülmeden biçimde Türkiye'de başladı... Hikaye çok daha eski tarihe dayansa da ana hatları ve vurucu etkisiyle 2001 ekonomik kriziyle patlak verdi... Bu kriz, köhne devlet mekanizmasının ve mevcut koalisyonların artık halkı yönetemez hale gelmesiyle, siyaseten değerlerini ve inandırıcılığını kaybetmesiyle eşzamanlıydı. Bir gecede borsadaki yabancı sermaye, varlıklarının yüzde 53'ünü çekti. Herkes sabah uyandığında, yüzde 40 daha fakirdi.

Halkı ayaklandırmaksa çocuk çocuk işi kadar kolaydı. Ertesi gün onbinler sokaktaydı.

Daha sonra bir röportajında Ecevit, "Kıbrıs'ın intikamını bir gecede aldılar," diyecekti. Daha önce kartellerin hükûmet devirdiği görülmüştü. Örneğin Şili'de hükûmeti deviren Shell petrol şirketi gibi... Ecevit'in devrilmesinin esas nedeni

bu planı farketmesi Kuzey Irak'a Amerika'nın tamamen yerleşeceğini ve bunun Ortadoğu ve bölge için bir felaket olduğunu açık açık söylemesi idi...

Ama buradaki ekonomik terör çoklu bir yapıdan geliyordu. Bu yapı önce hükûmeti devirecek, daha sonra ülkeyi yeniden dizayn edecekti. Büyük Ortadoğu Projesi ve aktörleri daha o zamanlar sahnede idi. O zamanlar Tayyip, Gül, Arınc ve tayfası daha 'Hoca'nın dizinin dibindeydi...

İlk seçimde kimsenin hayal bile etmediği, programını tüzüğünü bile bilmediği 'Hoca'dan ayrılan grup ezici bir çoğunlukla iktidara geldi. 30 yıllık partiler afallamıştı. Oysa bu grup 'Hoca'nın yanındayken oy oranları yüzde 4,5 idi. Yoksa keramet 'yeni düzen'in tasarımcılarında mıydı? Bunu görmek için parçadan bütüne gitmek, büyük fotoğrafı görmek için on yıl sonra Arap sonbaharına ve Türkiye'ye bakmak gerekecekti...

Sistemin oturması için önce para muslukları açıldı. Ne hikmetse hükûmet iki yılda ülkeye çağ atlattı! Borsa düzene girdi. Enflasyon tek haneli rakamlara gerilemeye başladı. Üretim arttı. Sanki Başbakan'ın elinde kaynağı çok belli bir asa vardı ve dokunduğunu iyileştiriyordu...

Her ekonomik hareketin siyasal sonuçları olduğu kaçınılmaz bir gerçektir. Çünkü şekillenişe direnen yapılar sadece ekonomik değil aynı zamanda siyasaldı. Bunlar geleneksel devlet kurumları, ordu, Kürt ulusal hareketi ve başlarına gelecekleri gören bir avuç solcu ydu...

Hemen işe koyuldular; arkalarına borsadaki yüzde 53 yabancı sermayeyi, Arap sermayesini ve 'Hoca'dan miras tarikatların desteğini alan hükûmet icraatlarına başladı.

Bir kere yapıyı oturtmak için her şeyi özgürlük ve demokrasi vurgusu yapacak, bütün icraatlarında bunu dillerinden düşürmeyeceklerdi. İlk iş kalıcı kadrolaşmayı tesis etmekti. Bu iş için yıllarca uğraşan 'okyanus ötesi'nin ve liberallerin epey katkısı olacaktı. 'Çıracılık' tabir edilen bu dönem, esasen kadrolaşma dönemiydi. Devletin baş kaldıran kadrolarıyla başlayıp popülarite kazandılar. Önce yasaları engelleyen yargı, sırasıyla ordu, eğitim (özel olarak üniversite), medya, sendikalar ve sonraki yıllarda dillerinden düşürmeyecekleri 'STK'lar bile yeniden dizayn edildi. Bir türlü uslanmayanlara Kürtler ve o 'bir avuç solcu'ydu....

Bunun için üç ana dava açıldı hemen: Geleneksel devlet yapısını ve ABD'yle 'karşılıklı menfaate dayalı' ilişkii savunanlar

Nekrofil: Bazıları canlı, bazıları ölü sever!..

İzmir Fuarı'nın kelimenin tam manasıyla fuar olduğu zamanlarda, ülkelere ait binaların kel-alaka bir isimle pavyon diye adlandırıldığı zamanlarda elimize tutuşturulan bir broşürdeki Libya Arap Halk Sosyalist Cemahiriyesi ibaresi ilgimizi çekmese şimdi Kaddafi hakkında edecek sözümüz olmayacaktı. Boru değil; sosyalist kelimesinin binbir kılıklı egemende uyuza eşdeğer kaşınlar yarattığı vakitlerden bahsediyorum...

"Allahın Arabından da ne sosyalist olur ama!" küçümsemesi ile okuduğumuz, broşürün yanına katık ettikleri el kitabından çıkartabildiğimiz kadarıyla bizim bacak kadarken bellediğimiz teoremlerle pek örtüşmeyen, yeşil rengi baskın bir adil paylaşımın ve sosyal devletten bahsediyordu birinci ağızdan Muammer Efendi. Ve şaka-maka o günlerin gözde suç isnadıyla bir nevi yeşil komünizm propagandası yapıyordu handiyse. Beğensek de beğenmesek de merakımız uyandı haliyle nasıl bir memleket mamur ettiklerine dair. Sonrasında her sene gidip oradaki görevlilerin Tevfik Gelenbe'yi çağırıştıran Türkçesi ile bayağı bir bilgi edindik Libya hakkında.

Tabii bizim Kemalistleri kısındırarak kadar, yarından epeyi fazla tanrısallık izafe ettikleri Albay'ı merkez alarak anlatıyorlardı ama dikkat edilecek taraflara odaklanma feraseti gibi bir refleksiniz varsa adamakıllı etkilenmeniz mümkündü, etkilendik yalan yok. Biraz da tıfıl olmanın gayretkeşliği ile Libya'yı gönülden sovyet ilan ettik gitti.

Zaman içerisinde dogay olarak Libya'ya olan ilimiz kendiliğinden dağıldı gitti. Hatta ağır ruh hastası olduğunu kestirebildiğimiz, bizim medyanın deyimiyle 'Libya Lideri' sebebiyle o yana kafamızı dahi çevirmedik.

Ta ki körfezden mi nereden bize pek tanıdık gelen, **'Libya'nın NATO tarafından özgürlüğe kavuşturulması'**

için **ERGENEKON**; Kürtler için **KCK**; sivrilere demokrat ve sosyalistler için **DEVİRİMCİ KARARGAH** davaları hazırlandı ve bu davalarla sesi çıkan binlerce aydın, devrimci ve eski sistem savunucuları bir bir evleri basılarak alındı. Bu davaların ortak özelliği, hiçbirinin 'lider'inin olmaması ama davaların hepsinde 'çok tehlikeli' örgütler olduğunun iddia edilmesiydi. Yani, Türkiye'de cezaevleri pek çok örgütten insanla dolu; bu örgütleri sahiplenen, siyasi savunmalar yapan dünya kadar tutuklu ya da hükümlü var. Ama mesela 'Ergenekon' olarak adlandırılan örgüt için, **"Evet, Ergenekoncuysam, bu da benim siyasi savunmamdır,"** diyen bir Allah'ın kulu yok! Dünyada bir örneği daha görülmemiştir böyle bir şeyin...

Davalar onlarca ay sürüyor, bir türlü neticeye bağlanamıyor ve muhaliflere şöyle bir mesaj veriliyor: **Bundan sonra kafasını kim kaldırırsa, kendine bu üç davadan birini beğensin!** Eşgüdümlü olarak taşlar bağlanıp itler salındı;

operasyonu başlayana dek pek de hatıramıza gelmedi bu Kuzey Afrika memleketi. Ayrıntılar yavaş yavaş ortaya çıkınca yukarıda bahsettiğim propagandanın neresinden etkilendiğimiz de şekillenmeye başladı.

Efendim **dünya petrol rezervinin yüzde 3'üne tekabül eden Libya petrolü**; ulaşılabilirliği en kolay olan ve kalite bakımından hayli yüksek bir kara sıvı. Hal böyle olunca anılan likitin Libya ekonomisine getirisi yıllık yaklaşık 50 milyar doları buluyor. Peki ne yapılıyor bu telifuza bile oldukça manyak meblağ ile?

Evet bir kısmı Albay ve mahdumlarının kişisel sefahatına gidiyor-du.. Bizim memleketin çarşısında pazarında görsek **"Aha palyaço gelmiş!"** diyeceğimiz kılık kıyafetler içerisinde kendine türlü savaş oyuncakları olarak askercilik oynayan baba, İtalya'da parası mukabilinde futbolculuk

yapmaya çalışan, olmadı kulüp satın almanın peşine düşen oğlanlar falan işin bittabii devde kulak kısmı ve magazin tarafı.

En olmaz şekil ne biliyor musunuz? Vergi yok! Bizim gibi ota boka maliyetinin misli misli baş ödeyen kimselerin elbette nutku tutuluyor ama yok işte. Söz konusu **petrol gelirinden pay alarak 'yan gel yat Osman' pozisyonundaki halk** bir de böyle vergi neyin ödemeyince elini sıcak sudan soğuk suya sokmuyor. İklim sebebiyle pek soğuk suya da rast gelmiyor ya ayrı mevzu...

Eğitimin parasız olduğunu belirtmek abes abes olmasına da, yurtdışına öğrenime gönderdiği her öğrenciye 2 bin dolara yakın burs gönderiyor cemahiriye.

Sağlık hizmetlerinin her türlü en ufak hapına varasıya bedelsiz. Bizim inşaat şirketlerine hiçbir masraftan kaçınmayarak

belirleyici olacaktı. Üniversiteye giderken FEM dershanesi tercih edilecek, mümkünse cemaat bağlantılı yurtlar seçilecekti. Türban zulmü çözülmüştü ama, CHP'li Hüseyin Aygün'ün Meclis'te açıkladığına göre, parasız eğitim isteyen 500 üniversiteli hapiste tutulacaktı.

Yeni düzende sendika yasası değişecek, esnek çalışmayla beraber, her işyerinde birden fazla sendikaya üye olma yasası getirilecek ve işçiler devrimci sendikalardan devlet yanlısı sendikalara transfer edilecekti. Böylece sendikaların tepelerindeki isimler ya razı olacak, ya da yerlerini yenilerine terk edecek.

Finans sektöründe de ilginç gelişmeler yaşandı bu dönem. Borsaya 56 milyar dolar Arap sermayesi giriş yaptı. Güncel bir bilgi: Geçen ay Lübnan'ın en büyük bankası 300 milyon dolarla bankacılık lisansı alıp 10 milyar dolar getireceği teminatını verdi.

Bütün bu şekilleniş dünyadan bağımsız olamazdı. Halk Ortadoğu'dan hiç. Bir seyyar

yaptırdıkları hastanelerde o 2 bin dolar bursla okuttukları doktorlar tarafından gayet kapsamlı bakılıyor yediden yetmişe Libya halkı.

Sözün kısası bir el taş-yağında bir el balda yaşayıp giden Libyalıları hangi özgürlüğe kavuşturacak bu başını Sarkozy'nin çektiği çakal sürüsü, seyredip göreceğiz. Kaldı ki yavaş yavaş görmeye de başladık zaten. Dakka bir gol bir: Şeriat ilan edilmiş ülkede.

Tuhaf bulunacak kısım: Bu kadar mutlu mesut olması gereken bir coğrafyanın insanı neyle ikna edilir de böyle galeyana getirilir? Hangi söze inandırılarak **linç ettiği diktatörünü değneklerle dürtecek kadar** hınçlandırılır.

Petrol kaynaklarının böyle alavere-dalavereyle birer birer paylaşıldığını görünce insan şu meşhur geyiği duruma göre revize etmeden duramıyor: Hani anlatılır ya bizim bir kısım komplo teorisyenlerimiz tarafından, **"Yahu sınır çizsen bu kadar net olmaz üç adım aşağımız olduğu gibi petrol yatağı bizde yok, olacak iş mi?"** diye. Şükürler olsun ki yok. Olsa zaten anında tepemize çöreklenecik, bize de demokrasi ve özgürlük getirmeye kalkışacaklardı demek ki. **Hangi füzenin, hangi jet roketinin kaç gram özgürlük ve demokrasi getirdiği de belli değil, çık çıkabilirsen işin içinden. Allahtan bizim diktatörlerimiz değil diktatörlerimiz var.**

Getirdiği özgürlüğün adı da belli oldu dediğim gibi: Şeriat. Hangi doneler üzerine şeriat inşa edecek Libya'lılar bakalım? **Diktatöre caizdir deyip çomak yordamıyla nekrofil sergileyen ahmakların peşinden giderlerse** vay hallerine. Kaddafi'yi mumla arayacaklar gibi duruyor sanki büyük resim. De, olacakla öleceğin önüne geçilmiyor atasözünde olduğu gibi...

Bize düşen her zaman olduğu gibi tüm bu olup bitenin bizden ırakta cereyan edişine şükretmek galiba. Neticede bize bişey olmaz.

satıcı kendini yaktığında başlayan hareket, devrimci bir önderlik yaratamadığı ölçüde, emperyalistler tarafından işte bu AKP modeline akitmeye başladı. Kağıttan kaleler bir bir yıkılıyor isyancılar ortalığı savaş meydanına çeviriyordu. Libya'da işler bekledikleri gibi gitmeyince, hemen 16 ülkenin silahlı gücü devreye girdi. Ve ülkeye bomba yağdırılarak halk özgüleştirildi! İlk seçimlerde İslamcılar Tunus'ta işbaşına geldi ve Libya'da da şeriat ilan edildi...

Erdoğan'ın Arap turu şifrelerle doluydu. Türkiye'ye yığılan Arap sermayesi ve emperyalistler AKP'yi model seçmişti. Tunus'taki İslamcı parti AKP'yi örneklediğini söylerken, Mısır ve Libya'da AKP adıyla partiler kuruldu. Bütün Ortadoğu'yu fıstık yeşili yapmaya çalışıyorlar. Yoksa, Başbakan Erdoğan boşuna, **"AKP artık bir dünya partisidir,"** demiyordu...

MİTHAT EZEL

Zübükzadelerden Fetogillere Türk siyaseti.

Aziz Nesin'in romanından uyarlanan ve Kemal Sunal'ın en iyi oyunculuklarından birini sergilediği *Zübük* filmi izlemeyen yoktur sanırım. Medyanın tüm süslemelerine rağmen burjuva siyasetinin aslında nasıl bir saçmalık olduğunu anlatıyor. Bir sahne: Zübükzade cami inşaatı için halka açık bir dernek toplantısı düzenler ve 'muhalif' Huzur Partisi'nin ilçe başkanına dernek başkanlığı önerir. 'Muhalif' öneriyi reddeder ve kasabanın camiye ihtiyacı olmadığını, aksine bir okul yapılması gerektiğini söyler, bunun üzerine halk onu yuhalamaya başlar. Zübükzade sazi eline alır: "Vatandaşlarım, özgürlük var, bırakın konuşsun. Konuşsun ki, kim Müslüman kim dinsiz belli olsun!"

Bu adamı bir yerlerden tanıdınız mı? Benim aklıma hep 'ustalık dönemi'nin verdiği kasıntıyla dolanan RTE geliyor. Arkadaşın Kızılcahamam kampındaki konuşması nasıl bir kafaya sahip olduğunu gözler önüne seriyor. Bakınız RTE orada BDP nin başörtüsü önergesiyle ilgili ne demiş: **"Dini Zerdüştlük olanın böyle bir derdi olabilir mi? Dert istismar."** Zerdüştlük gibi İslam tasavvufuna bile ilham vermiş kadim bir geleneği aşağılamış olması yetmiyormuş gibi, Tayyip Bey BDP'lileri dinci-faşist bir güruhun ve yandaş medyanın her türlü saldırısına karşı hedef göstermekten geri durmuyor. Peki bu tavır yeni mi? Son ÖTV zamlarıyla ilgili, "Sigara içmeyin, alkolü de az tüketin!" diyerek 'dadından yinmez' demokrasi havarilerinden Murat Belge'ye bile, "Ahlakçı bir hükümetin, benim sağlığım bahanesiyle özel hayatıma müdahale ettiğini hissediyorum," -hissediyor adam!- dedirtmeyi başardı. E aynı arkadaş, **"Aksırıncaya tıksırıncaya kadar içiyorsunuz, bir şey diyor muyuz?"** derken, Tophane'de resim sergisine saldıran güruhun 'felsefi altyapı'sını oluşturmadı mı? Biraz daha geriye gidersek, belediye başkanıyken kendisini **"İstanbulun imamı"** olarak atamıştı ama pardon 'değişerek gelişti, gelişerek

değişti' değil mi?

Haliyle imam yellenince cemaat paçalardan dökermiş. Mesela Şamil Tayyar BDP'liler için, **"Bunların kibleleri farklı,"** demiş ki zerre şaşırtmadı. Bir taraftan 'demokratik özgürlükçü' bir anayasa vaadi, bir taraftan her türlü linci teşvik eden demeçler; buradaki oksimoron hali görmek için günlük gazete okumak yeterlidir.

Peki neden? Topluma zer edilmeye çalışan bu dinseliliğin ekonomi politik yansımaları nelerdir ve hatta modern burjuvazinin oluşum süreciyle bu dinsellik arasında bir bağ kurulabilir mi?

Kalvenci İslam

Hatırlar mısınız? Ertuğrul Özkök Fetullahçılar ve yeşil sermaye için 'Kalvenist Müslüman' demişti de kıyametler kopmuştu. Adamın bunu söylerken bin tane amacı olabilir ama bir taraftan da 'Kalvenist İslam' diye bir kavramın gerçekliğini anlamak için tarihe bir bakmak lazım. 1600'lü yıllar İngilteresinde Bacon gökyüzünü topa tutarken, bir taraftan da reform tüm Avrupa'da hızla yayılıyordu. Kilisenin otoritesi çatırdarken, Calvin dönemin en ileri burjuvası için yeni bir Hristiyanlık formüle ediyordu. Calvin'e göre

cennette yerini garantileyen gerçek Hristiyan dünyadaki imparatorluğu için ticaretle uğraşmalı ve zenginleşmeliydi. Zaten Tanrı tarafından bunun için seçilmişti. Bakınız Engels süreci ne de güzel anlatmış:

"Calvin'in yazgıçı öğretisi, ticari rekabet dünyasında, başarının ve başarısızlığın, insanın çalışmasına ya da becerisine değil, onun denetiminden bağımsız koşullara bağlı olduğu olgusunun dinsel ifadesiydi. Bu koşullar isteyen ya da çalışan değil bilinmeyen ekonomik güçlerin lütfuna bağlıydılar." Hepten gaza gelen İngiliz burjuvası bir taraftan kendi sanayi devrimini gerçekleştirip zenginleşirken, bir taraftan da korkunç bir sömürüyü dinsel bir kisveyle maskeliyorlardı. Ama diyalektiğin gözü kör olsun, İngiliz işçi sınıfı önü alnamaz bir biçimde güçleniyor, özellikle 1840 larda Çartist hareket genel grevlerle burjuvayı zorluyordu. Tam da bu dönemde kitle eylemliliğine karşı burjuvazi Selamet Ordusu'nu (Salvation Army) sahneye soktu. Selamet ordusu 1870'lerde İngiliz bir vaiz olan William Booth tarafından kurulmuş; yardımlaşma ve Hristiyan kardeşliği gibi kavramlarla -hiyerarşik- olarak örgütlenmişti.

Bu hareket burjuvazi tarafından kitle eylemliliğine karşı emniyet sibobu olarak kullanılmıştı."

İşte 1800'lü yıllar İngilteresinde olan neyse bugünün Türkiye'sinde de olan budur. Bunu anlamak için, memleketi neo-liberal sömürüye kul etmeyi görev edinmiş Fethullah hareketine bakmakta fayda var. Mesela 80 darbesinden sonra arananlar listesinde olmasına rağmen Fethullah Efendi 6 yıl boyunca elini kolunu sallaya sallaya dolaştı. 1986'da bir kere gözaltına alındı ama Özal'ın tek telefonuyla serbest kaldı. Sonrasında hareket devletin ve emperyalizmin el vermesiyle gitgide güçlendi. Bir taraftan kendi sermaye gücünü oluşturan bir taraftan da köklü burjuvayla anlaştı. Bana inanmayan; 1994'te kaymakam emeklisiyken birden bire memleketin bir numaralı petrocülerinden biri olan Aydın Bolak'ın Boğaz'daki yalısında; Fetullah Fülen'in Sakıp Sabancı ve Rahmi Koç'la ne konuştuğuna baksın!..

Liberal sosa bulanmış, ılımlı İslamcı ama bir yanyıla da milliyetçi bu ucube hareket tek tek mevzileri ele geçirirken, bir taraftan da AKP iktidarının en önemli yaratıcısı oldu. RTE'nin sağa sola diklenirken arkasında hissettiği güç budur. Yani **bugün Ahmet Şık'ı zindana attıran 'İmamın Ordusu', 1800'lerdeki Selamet Ordusu'nun izdüşümünden başka bir şey değildir.**

Sonuç olarak; Zübükzadelerden girdim fetogillerden çıktım ve diyorum ki 'dadından yinmez demokrasi havarileri' rezidanslarında yağlanadursunlar, biz başka bir dünyanın peşindeyiz. Ve Müslüman, Yahudi, Ateist, Süryani... tüm kardeşlerimize diyoruz ki: Sizi kandırmalarına izin vermeyin. Bunların düzeni; kendi işçisini günde 12 saat asgari ücretle çalıştırırken Somali'de ego mastürbasyonları yapan badem bıyıklı patronların düzenidir. Gelin bugünün patronlarına, külhani siyasetçilerine ve onların salya sümük kanaat önderlerine inat bu yeni dünyayı hep beraber kuralım!

Zurna 'zırt' dedi!

Un zaman sonra televizyonu açtığımdaya şaşırtıcı bir şey gördüm: Cumhurbaşkanı gülüyordu. İntikam istemiyor, tehdit etmiyor, ateş püskürtmüyor, gülüyordu... Gülmesi ilginçti evet fakat gülüş nedeniydi beni asıl şaşırtan. Çünkü işini yapamamaktan gurur duyuyor, gülümsüyordu. Toplanan deprem vergileri neredeydi, ne yapılmıştı, bunu açıklayamıyordu fakat 'sivil toplum'a teşekkürlerini sunuyordu. Tüm yetkililerin ağzından çıkan sözler benzer: "Beklemiyorduk", "Hazırlıklı değildik..."

Van'da bir depremin olabileceği, gerilimli bir fay hattının bulunduğu biliniyordu. Bunu konunun uzmanlarından tatalım, jeoloji öğrencilerine kadar konuyla alakalı herkes biliyordu. Fakat şu da biliniyordu sanırsam: Bu depreme insanlar 'kader' diyecekti, kimileri coşacak 'ilahî adalet' diyecekti, her şey oldu bittiye gelecek, aynı Marmara depreminde olduğu gibi ateş düştüğü yeri yakacak, belki günah keçisi bir-iki müteahhit

bulunacaktı. Peki şimdi günah keçisi kim olacak?

Devlet binaları kağıt gibi yıkıldı. Devletin memurları içinde öldü. Nedense sorumlu yok, özürlü diyen yok... Depremi üzerinden günler geçmesine rağmen devletin gidemediği onlarca köy vardı; yabancılara yardımına hayır diyebilen oldukça karizmatik yetkililerimiz de vardı! İnsan üstü, hukuk üstü, sorgu sual kabul etmez bir kurum... Bir binanın nasıl yapılması gerektiğini, afet sırasında nelerin ihtiyaç olabileceğini, ne kadar ihtiyaç olabileceğini biz düşünmeyelim diye toplanan ve hatta, "Tedbiri elden bırakmamak lazım," denilerek sürekli hale getirilen deprem vergileri yok. İnsanlar birbirlerini yardıma teşvik ediyor, ediyor ki bir kişi daha aç kalsın, üşümesin ya da ilaçsız kalsın. Cumhurbaşkanı bu durumdan utanacağına, gülüyor; devletin beceremediği her şeyin yükünü bir kez daha üstümüze aldığımız için bizlere teşekkür ediyor...

Eğitim sorunu nasıl 'kardelen kampanyaları'yla çözülmeyse, afet yönetimi de 'sivil toplum'un yerine getirebileceği bir görev değil. Binlerce

insan açıkta ve Başbakan televizyonlardan sesleniyor: "Oradaki insanlarımızı açıkta bırakacak değiliz." Yöntem yok, somut bir adım yok, yalnızca sözler var hep olduğu gibi... Libya'da Kaddafi'ye karşı savaşan emperyalizmin paralı askerlerine milyonlarca dolar yardım yapıldı. Ne için, kim için, bizimle ilgisi ne, hiçbir açıklama yapılmadan. Evet Libya'daki yeni ılımlı İslam yapılanması için milyon dolarlarımız var. Yılın belli bir bölümünde bunun için emek verip çalışmışız. Fakat evleri tepelerine yıkılan kardeşlerimize verecek çadırımız, yiyeceğimiz, ilacımız yok...

Van depremi sadece maddi değil manevî yönüyle de büyük bir insanlık ayıbı haline geldi. Kargoyla taşlar, sopalar, Türk bayrakları yollayanlar, medyada, "Yine polislin askerine eline düştünüz!" diye sevinenler, "Deprem Van'da olmasına rağmen üzüldük," diyenler... Bunun üzerine hâlâ 'biz bir bütünüz' diyebilecekler mi, çakıl taşı edebiyatı yapabilecekler mi merak ediyorum. Yaşamadığı, görmediği, nefret ettiği, yerle bir olsun istediği bir yer üzerinde hak iddia

etmek için ruh sağlığını yitirmiş olmalı bir insan. Dünyanın her yerinde meydana gelen din, dil, ırk, yaş, cinsiyet ayırt etmeden birlerce insanın ölümüne sebep olan bir doğa olayına 'ilahî adalet' diyebilmek içinse gerizekalı olmalı.

Tüm bu yaşananların en acı yanı politik ayrımların gündeme oturması. İnsanlık noktasında birleşememek, birçoğumuzun öfkesinin, cehaletinin esiri olup insanlığını kaybetmesi. Mağduriyetin fırsat bilinmesi...

Bu yorumları yapabilenlerden tek bir beklentim var, böyle durumlarda en azından susabilsinler. Kardeşliğe inanmamaları, yardım etmemeleri, devletin zaafiyetini yerinde bulmalarının yanında bir de insanların acılarını derinleştirmesinler. Van'daki acılara ortak olabilenlerin, depremin hemen ardından insanlığın anlamını gösterenlerin önündeki yeni görev ise, devletin zaafiyetinin üstünün örtülmesine engel olmak, yok edilen deprem vergilerinin hesabını somak...

ÖZGE YERLİKAYA

'Selamet' Ordusu + 'Hizmet' Ordusu = Sefalet Ordusu

Malumunuz hayatımıza yeni bir kavram daha sokuldu. İşledikleri çeşitli amellerine yeni moda isimler vererek önümüze süren pek devletli büyüklerimiz, artık 'zam'ın yerine, 'güncelleme' kelimesinin kullanılmasını uygun buldu. Şimdilik 'manuel' bir şekilde yapılan bu güncellemelerin, yakında -gereken alt ve üst yapı çalışmaları tamamlandıktan sonra- otomatik bağlanmasını bekliyoruz. Mesela, bir sabah uyandığımızda, gayipten bir ses 'bir adet güncellenmeniz var' diye tebliğde bulunursa şaşmayalım... Eh, hazır birileri 'güncelleme'ye başlamışken, biz de bazı bilgilerimizi güncelleyelim...

Egemenler, tarih boyunca egemenliklerini/sınıfsal çıkarlarını gariban halka dayatmak ve kabullendirmek amacıyla, tanrıları, dinleri ve bilimum doğaüstü güçleri kendi adlarına kullana geldi ve kendilerini tanrının/tanrısıl adaletin yeryüzündeki temsilcileri olarak ilan etti. Yazılı tarihin ilk medeniyeti sayılan Sümer rahip devletlerinden, Antik Çağ Yunan site devletlerine, Roma İmparatorluğu'ndan günümüz modern kapitalist/emperyalist devletlerine kadar tüm egemen güçler bu yöntemi kullandı ve kullanıyor. Çünkü dinin temelinde insanların yalnızlığı, umutları, kurtuluşu olan özelemleri ve korkuları var...

"Her sınıf kendisine uygun düşen dini kullanır." Mesela, Ortaçağ Avrupası'nda feodalite Katolik Hristiyanlığı, burjuvazi ise gelişmeye başladığı aşamada feodal Katolikliğe karşı Protestanlığı kullandı. Arap-Türk coğrafyasında ise egemenler genellikle Sünni-İslam'ı bu doğrultuda tercih etti.

İktidar sahipleri, sömürde dini sadece yalın haliyle kullanmıyor tabii; aynı zamanda yoksul halkların ihtiyaçlarını kırıntılar halinde, birer lütfmuş gibi sunan 'alternatif' kurumları da örgütüyor. Diğer bir tabirle, 'akıl değil, ekmecek veriyorlar'. Ekmeği ısırarak yoksul Allah'a şükrederken, arkasına geçen kişinin o arkada ne iş çevirdiğinden sual etmiyor.

"Batılılar geldiklerinde ellerinde İncil, bizim elimizde topraklarımız vardı. Bize, gözlerimizi kapayarak dua etmeyi öğrettiler. Gözümüzü açtığımızda, bizim elimizde İncil onların elinde topraklarımız vardı." (Kenya Kurucu Devlet Başkanı Kenu Kenyatta)

Emperyalist ülkeler işte bu ülkü babında kendi inkânlarını seferber ederek toplumları köleleştirdiler. Hiç kuşkusuz bunu yaparken 'cemaat'leri kullandılar. Şimdi geliniz iki meşhur 'cemaat'ı inceleyelim...

Selamet Ordusu

Yoksullara maddi ve manevi yardım sağlamak için Metodist vaiz William Booth tarafından Londra'da kurulan dinsel ve insan sevgisi yanlısı bu örgüt, burjuvazinin desteğiyle kısa sürede dünyanın dört bir yanında faaliyet göstermeye başladı ve bugün hâlâ yüzü aşkın ülkede faaliyet sürdürüyor. Yoksul halklara gıda, sağlık eğitim gibi yardımlar yapıp sadaka dağıtıyorlar. Elbette, düzenledikleri vaaz toplantılarıyla yoksulların beynini iğdiş edip, işçi hareketine ve demokratik mücadelelere karşı 'kadere razı olmayı' öğütüyorlar.

Örgütün, çoğunluğu özellikle Afrika ülkelerinde olmak üzere, Endonezya, Hindistan, Filipinler, Latin Amerika, Avrupa ve bazı Ortadoğu ülkelerinde eğitim kurumları, hastaneleri, kiliseleri bulunuyor. Bölge insanlarına gıda, giyecek, barınak, sağlık, eğitim gibi temel ihtiyaç yardımlarının yanı sıra periyodik olarak düzenledikleri manevi buluşma günleri ile ahlak ve din 'desteği' de veriliyor. Yarı askeri bir örgütlenmeye sahip olan Selamet Ordusu'nun 2010'da topladığı bağış miktarı yaklaşık 2 milyar dolar. Yönettiği sermayeyi ise varın siz tahmin edin.

Gülen Cemaati

Topraklarımızda doğup kısa zamanda nam'ı cihan'a aşan 'Gülen Cemaati'nin 'soy kütüğü'

William Booth kimdir?

Selamet ordusunun kurucusu ve ilk generali William Booth'un hazin bir hayat hikâyesi var. 1829'da Nottingham'da doğmuş. Babası, o dönem İngiltere'nin önde gelen zenginlerinden. Fakat 1842'ye geldiğinde aile iflas etmiş ve Baba Booth aynı yıl ölmüş. William okulu bırakmak zorunda kalmış ve bir tefecinin yanında çırak olarak çalışmaya başlamış. Bu çıraklık sürecinde yoksulların perişan haline oldukça içlerim ve "Bu fukaralar nasıl kurtulur?" diyerekten düşünmeye başlamış. O dönemin revaçta olan akımı Metodizm'e ilgi duyarken, en yakın arkadaşı Will Sansom onu Evanjelizm ile tanıştırmış. Bu süreçte William'ın vaizlik yönü keşfedilmiş ve Evanjelik kilisesinde vaaz vermeye başlamış. Daha sonraları acıların çocuğu William ve kankası Will Sansom, günahkârlar ve yoksulların kurtuluşu için bir dernek kurup ortak olmuş. William o vakitten sonra tefeciliği bırakmış. 1851'e kadar çeşitli tedrisatlarında geçtikten sonra Metodist Reform Kilisesi'ne katılıp orada tam zamanlı vaiz olmuş...

1865'te William Booth artık çok tanınmış ve hükümetin desteğini de arkasına almış bir isimdir. Aynı sene evlenir, eşi ile beraber Hristiyanlığı Canlandırma Derneği'ni kurar. Coşkulu ve bol acıklı vaazlarını buradan yoksullara ulaştırmaya devam eder. Artık işler yolundadır. Tanrısı; 'Yürü William! Durmak yok yola devam!' demiştir. Hareket gelişip yayıldıkça ismi de değişip Hristiyan Misyon adını almıştır. Yoksullara gıda yardımı yapılır, yoksulların yaşadığı bölgelere art

farklı tabii ama mühim olan soyu değil işlevi! Tanrısı para, kiblesi Amerika olan bu cemaat, gerçek efendilerin, daha sonraları 'hocaefendi' olacak Fetullah'ın vaaz' yeteneğini, bir bakıma ihtiyaç dahilinde sulanabilen gözlerini keşfetmesiyle temellerini attı. Devletin ve emperyalizmin tam desteğiyle kurulan sadaka örgütlenmesi ve eğitim kurumları, gerici bir propaganda ile birleşerek büyüdü; gerek Türkiye'de gerekse yurtdışında açtıkları eğitim kurumları, cemaat evleri, hastaneler, medya

kuruluşları, yardım vakıfları ve dernekleri ile toplumların bilincini kirlletmeye devam ediyorlar. Gülen cemaati özellikle Nijerya, Kenya, Somali, Etiyopya gibi Afrika ülkelerinin yanı sıra, 'Türki Cumhuriyetler' ve Ortadoğu'da yürütülen emperyalist çalışmalarda, en ön saflarda bayraktarlık yaparak, işbirlikçi rolü üstleniyor. Genelkurmay'ın 1999'da hazırladığı rapora göre cemaat o dönemde 25 milyar dolarlık bir sermayeyi yönetiyordu. Şimdi milyar dolarlar ne kadardır, tahmin etmek bile güç...

arda aşevleri ve gıda dağıtım ofisleri açılır.

1878'de Hristiyan Misyon adını taşıyan hareket, Selamet Ordusu (Salvation Army) ismini almış ve yarı askeri bir örgüt yapısına bürünmüştür. Özellikle Hindistan, Afrika gibi sömürge ülkelere elçiler gönderilir. Çok geçmeden ABD dahil olmak üzere 58 ülkede temsilcilikler kurularak selamet toplantıları düzenlenmeye başlar. Hayatını yoksulların selametine adan William, meziyetlerini yazınsal alanda da duyurmak ister, çeşitli dergiler ve kitaplar yayımlar. İngiltere'nin Karanlığı ve Çıkış Yolları adlı kitabı o dönem en çok satan kitaplar arasına girer. Takvimler 20 Ağustos 1912'yi gösterdiğinde hayır işlerinden dolayı çok yorgun düşmüş olan William Booth son nefesini verir.

Fethullah Gülen Kimdir?

Fethullah Gülen, 27 Nisan 1941, Erzurum ili, Hasankale (Pasınler) ilçesi, Korucuk köyü nüfusuna kayıtlı. Gerçek doğum tarihi 1938'dir. 4 yaşında annesinden Kur'an öğrenmeye başlar. Babasının 1949'da Alvar Köyü'ne imam olması ve ailesinin oraya taşınması, nedeniyle ilkokulu bırakır. Babası Ramiz Hocaefendi'den Arapça dersler alır. Daha sonra çeşitli efendilerden aldıkları feyz ile 1955'te henüz 14 yaşında Erzurum'daki medreselerde talebe iken Korucuk ve Alvar köylerinde vaazlar vermeye başlar.

Sonraları Bediüzzaman'ın (Said Nursi) yanından gelen Muzaffer Arslan'ın sohbetlerine katılması üzerine risaleleri tanır ve bir daha da

sohbetlere katılmaktan geri kalmaz. Ramazan vesilesiyle Amasya, Tokat ve Sivas taraflarını dolaşarak vaazlar verir. Gel zaman git zaman adının nam salması sonucu devletçe diyanet bünyesinde çeşitli görevlere getirilir. Gülen, bugünkü örgütlenmesinin temelini 1957'de kurulan Komünizmle Mücadele Dernekleri'yle atar. 1975'e gelirken çeşitli illerde, Kur'an ve İlim, Darwinizm, Altın Nesil, İçtimai Adalet ve Nübüvvet gibi konularda konferanslar vermeye başlar. O yıllarda ayrıca çeşitli dergilerde dinsel ve 'insan sevgisi' içerikli yazılar ile 'köşelerden' seslenir. 1980 sonrasında ise devletin tam zamanlı vaizi olur ve bol miktarda salya ve gözyaşının akıtıldığı o bildik görüntülerle insanların yüreklerinde derin bir yer edinmeye başlar... Gerisibildik hikâye...

İki adam, iki örgüt, iki hikâye

Sevgi ve muhabbet kisvesi altında, yoksul halklara yalandan ve sefaletten başka bir şey götürmeyen iki 'cemaat'... Din ve gözyaşını perde olarak kullanan sahtekârlar, emperyalist politikaların işbirlikçisi ve ulakları... Kurtuluş, selamet, sevgi, hoşgörü değil sefalet orduları... Suretleri, dünya halklarının tepesine yağın füzelerde gizli. Ortadoğu halklarının üzerine yağın misket bombalarında birer misket, toprağa düşen her canın cellatları. Annelerin çığlığının müsebbibi, dünya halklarının açlığı, emperyalist zenginliğin teminatı... Bilginin düşmanı, cehaletin dostları... Emperyal kötülüklerin babaları ve oğulları... Elbette bu hikâye hep böyle sürüp gidecek değil...

Bayramla 'yok hükmünde' ilişki...

Benim için bayram, güneşte solmuş o siyah önlüğü giymemektir. Birkaç günlüğüne de olsa okul denen o cezaevine girmemektir belki de. Okul kantininin o bayat simitlerini yemek zorunda olmadığım, sıkıcı derslere katlanmak zorunda kalmadığım, aynı sıraya üç ya da dört kişi oturtulmak mecburiyetinde olmadığım bir gündü. Benim için bayram, küçük kızları kucağına oturtup tatmin olan o hastalıklı öğretmenimin suratını görmemektir. Buna birkaç günlüğüne de olsa katlanmamaktı. Nefes almaktı. Ben ilkökul sıralarında siyah önlüklü isimsiz biriyken, bayramlardan anladığım buydu...

Dini bayramlar evde, sokakta; milli bayramlar ise okulumuzun bahçesinde kutlanırdı. Katılım mecburiydi. Bu mecburiyete beş yıllık öğrenciliğimden katılmım beşi geçmedi. İlk zorunluluğum annemden yediğim dayağın sonucuydu. Diğeri de öyle. Üçüncüsü öğretmenimin gaza getirmesiyle oldu. Benim gibi yüzlerce minik insanın ve annelerinin önünde şiir okuyacaktım... Çıktım kürsüye. Başladım elime tutuşturulan saçma sapan şiiri o klasik ahenkle okumaya. Ama rezaletti. Yine de bu

rezalet çok sevilmişti. Bütün insanlar alkışlıyordu ve hatta duygulanıp ağlayanlar bile olmuştur. O kadar çok ağlamışlardı ki, burunlarından akan sümüşü silmek için mendil yetiştiremediler. İşte benim için milli bayram gözyaşıydı, gaza getirilerek diken diken olan tüyler ve mendil yetiştirilemeyen o duygulu sümük...

Benim için dini bayramlar ise kapı kapı

dolaşıp şeker toplamaktı. Elimdeki poşet şekerle dolana kadar elalemnden dilenmekti. O boktan şekerler için hiç tanımadığım insanların elini öpmek zorunda kalmaktı yani. Bize öğretilen bayram buydu. Böyle görmüştük... Grup halinde dolaşırdık. Sırayla çaldık kapıları. Ağzımıza uzatılan ilk eli öpüp ödülümüzü beklerdik. Bazen ödül geciktiğinde, "Acaba para mı verecek

bize?" diye hayal kurup sevinirdik. Yanılırdık tabi. Elini cebine atıp "Al sana!" diye nah yapmayan insanlar sadece babalarımızdı.

Benim için dini bayramlar kandı, canları çıkmasın diye bıçaktan kaçan kurbanlıklardı. Babam böyle sadece bir kere cana kıymıştı. Aslında babam bu cinayetin azmettireniydi. Cinayetin faili, sürekli osuran göbekli kel biriydi. Hiç unutmam o kel katili... Her bayram sabahı hatırlar sövüp çınlatırım kulaklarını.

Benim için bayram, yeni pantolon giyip yırtık ayakkabılarımı hiç acımadan çöpe atabilmektir...

Ne baba, ne bayram...

Bunların hiçbirini yapamıyorum artık. Ne harçlık alabileceğim bir babam, ne de giyebileceğim yeni bir pantolonum var... Artık benim için bayram, olsa olsa kürek mahkumu gibi çalıştırıldığımı unuttuğum gündür. Şayet zorla mesai yaptırılıp kürek çekmeye devam ettirilmezsem tabii. Her bayram öncesi, acaba bu bayrama mesai koyacak mı şerrefsizler, diye düşünmekle geçer...

Benim için bütün bayramlar işte bu yüzden anlamsız...

OĞLUM BENİ DE YAZSANA!..

Saat 22:35. Paydosa yirmibeş dakika... Bütün gün karşımda asılı duran saati seyrediyorum. İçindeki hareketli çubukların hangi rakamı göstereceğine bakıyorum. Çalışırken başka şeyler düşünmeyi becerebilsem şayet; sanki çıkıp dolaşıyormuşum gibi rahat ve huzurlu oluyorum. Bunları yapamadığım her an ise bana ölüm gibi geliyor. Beni günü gününe mutlu edebilen en büyük olay paydos zilyese, en çok üzüp sinirlerimi alt üst eden şey sabah sekizde çalan işbaşı zilidir. Aynı zilin farklı zamanlarda çalması, iki farklı ruh haline sokuyor insanı. Başka bir boka yaradığı da yok zilin...

Saat 23:00 ve sabaha kadar özgürüm. Müjdeyi eşime vermek için telefonu cebimden çıkardığımda; iki cevapsız çağrı ve dört mesaj görüyorum. Cevapsız çağrılar eşimden. Kesin yine yemek yemek için beni bekliyordur. Gürültüden duymamışım telefonunu. Mesajların ise hepsi kuzenim Esra'dan. Okumaya başlıyorum. İlk mesaj "Cem abi nasılsın?" İkinci mesaj "Yazını okudum. Annem dedi ki beni de yazsın." Üçüncü mesaj "Hey Cem abi. Aloo orda mısın ses ver." Son mesaj "Annem dedi ki, Cem'in kızı kalkmış."

Benim işte olduğumu unutmuş. Ben cevap yazmayınca da sitem etmiş. Teyzemin gönlünü almak için arıyorum.

- Esra n'aber? "
- İyi. Senden?
- Kızım o mesajlar ney öyle?
- Boşver be abi. Ben anladım anlayacağımı. Neyse gerçekten önemli değil...

- Ya bak kızım fabrikadayım hâlâ. Zaten makinaların gürültüsünden kendi söylediğim şarkıyı bile duymuyorum. Demin paydos edince gördüm mesajlarını...

- Annem benim hayatımı da yazsın diyor. Görsün millet neler çekmiş Cem'in teyzesi diye...

- Biyografi yazmıyorum ki. İşçi hikayeleri yazıyorum... Neyse, teyzemi ver sen telefona...

Teyzem de küsmüş anlaşılın. İsteksizce ve ağlamaklı ses tonuyla başladı dert yapıp sitem etmeye.

- Oğlum niye kınyorsun bizi? Bir kere de beni yazsan ölür müsün?

- Ölmem tabii teyze, kızına da anlattım durumu ama anlamıyor. İşçi hikayeleri yazıyorum ben...

- Ben senin teyzemim. Teyze demek ana yarısı demek. Hem de süt annemim. Sen doğduktan sonra anneni hastaneye yatırdılar. Sana ben baktım. Ne çabuk unuttun emeklerimi?

- Teyze ben unutmamışım hiçbir şeyi. Annem ben unutmayayım diye neredeyse ayda bir kere anlatır bu hikayeyi.

Teyzem gittikçe sinirlenip delirmeye başladı. Nefes alışı veriş, karşısındaki herhangi bir kişi tarafından duyulabilecek hale gelmişse, "Kaçın, bomba var!" demektir. Böyle tehlikelidir yani.

- Nankör köpek. Sen oğlumla aynı yaştasın. Aranızda yedi ay vardı. Ben oğlumdan çok sana süt emzirdim! Şimdi kalkmış utanmadan bana laf yetiştiriyorsun. En çok seni emzirdiğim için oğlumun boyu kısa kaldı!

- Ne alakası var be teyze. Ben babama çekmişim. Babam uzun boyluydu.

- Beni kandramazsın oğlum. Çok kırdın kalbimi. Hadi kapat

telefonu. Esra'nın telefonu değişik. Anlamıyorum, bilmiyorum kapatmasını...

Mecburen kapattım telefonu. Aramam hiçbir şeyi değiştirmedir. Neyse ki annem var. Teyzem kıramaz ablasını. Eve girer girmez tekrar telefonum çalıyor. Eski okul arkadaşım...

- Naber Şakir?
- İyilik sağlık. Ne olsun işte... Cem benim hanım ikinci çocuğa gebe.

- Gözün aydın kardeşim. Sevindim.

- Aslında bunun için aramadım...

- Buyur söyle... Yalnız, borç isteyeceksen, ölüden öpücük isteme derim...

- Yok be oğlum. Şu sizin dergi var ya...

- Eee? Ne olmuş bizim dergiye?

- Bizim buradaki gazete bayiine gelmiyor. Sende vardır, Hakan Gülseven'in numarasını versene bana. Ona soracağım...

- Lan oğlum, adam nereden bilsin tek tek bayileri? Derginin künyesindeki mail adresine yazsana. İlgili arkadaşlar ilgilenir...

- Cem götün kalkmış senin!..

- De git la! Canım çıkmış zaten...

- O halde başka bir şey isteyeceğim...

- Söyle...

- Sizin dergide yazan tiyatrocular var ya, Serhat Özcan. Bari onunla tanıştır beni. Küçüklükten beri hayranıyım. Biliyorsun, oyunculuğa meraklıyım... Tipimi beğenirse yanına alır belki beni... Bir de Ümit Dertli'nin soyadı gerçekten Dertli mi?

- Tövbe!.. Bırak geyiği oğlum... Duşa giricem daha...

- Ayıp be, bi yaralı parmağa işemiyorsun! Hayal kırıklığına uğrattın beni.

- Ergen sevgili tribi yapma bana lan! Delirdiniz mi oğlum hepiniz? Artist dergisi mi çıkarıyorsunuz? Devrimci dergi ulan bu...

Kapadım telefonu... Zaten ebeme tecavüz edilmiş bütün gün. Bıkmışım makine gürültüsünden. Bir de üstüne sitemler... Hani şu televizyon meşhurlarından olsak yanmışız demek!.. Anlıyorum o üç kuruşluk şarkıcıların kendilerini neden allamei cihan zannettiklerini...

Kaç şiddetinde olursa... Yıkılsın bu devlet!..

"**A**dalet mülkün temelidir." Malum, buradaki 'mülk' devlet manasına gelse de, ben 'sahip olunan mal' yani 'taşınır taşınmaz alınabilir-satılabilir meta' olarak anıyorum bunu. Çünkü devletin temeli, mülk sahibi sınıfın harcıyla karılmıştır. O zaman da diyorum ki, biz mülksüzler için bu kapitalist devletin adaleti hiç olmadı.

Mülkiyet ideolojisi üzerine kurulan kapitalist dünyada, önemli olan kime ait olduğun ve ne kadar ettiğindir -dolar bazında!..

Bu meseleye sosyolojik ve ekonomik açıdan yaklaşmakta yarar var. Kapitalizm insanın ürettiği yarattığı her şeyi mallaştırıyor, metalaştırıyor. **İnsanın kendisini bile alınabilir-satılabilir haline getiren bu kapitalist sistemde ya 'mal' olup sistemde kendine en iyi yeri elde etmeye çalışıyorsun ya da 'mal' olmayıp sistemin dışına çıkıyor, çarkına çomak sokan 'yıkıcı' oluyorsun.**

Çoğu aydınımız; yüzünü Batı'ya dönenler de, oryantalistlerimiz de, dilimizin yetersiz olduğundan dem vururlar. Batıcılar İngilizce, Almanca kelimeler kullanarak, oryantalistler de Arapça, Farsça kullanarak dilimizi zenginleştirmeye çalışırlar; aslında bu konuda çok kasıtlı değildir. Yani halkımız anlıyorsa konuşmalarımızı ve yazılarımızı, yani pazarda tartışıyorlarsa tespitlerimizi, sorun yok. **'No problem'** de denebilir!

Zengin olmayan dilimizin de bize sunduğu zenginlikler var ki, paha biçilmez. Hani bazı kelimeler vardır ya birçok anlama gelen, misal 'yüz' gibi. Hemen hepimiz haklısın abi, dilimiz ne kısır, aynı kelimeyle kaç tane kavramı çözmüşüz diye, fikrimizi beyan ederiz. Amab azen bu kısırlık kendi içinde bize inanılmaz bir zenginlik sunar. Basit olanın zenginliği gibi.

Şimdi gelelim bu sihirli kelimeye: **'Mal'**, yani bizim meta dediğimiz şey. Dilimizdeki anlamlara bir bakalım.

Mal: Marx'ın güzelce anlattığı ve artı değeri oluşturan, emeğin sömürsünün simgesi olan şey. Ayrıca 'mal'; içinde donmuş emek bulunan ve pazarda alınıp-satılabilen yani değişim değeri olan şey ve şeyler. Mal, metanın yerine kullandığımız bir kelime...

Mülkiyetçi yani kapitalist toplumlarda her malın bir sahibi vardır. Hatta bizde derler ki, "Mala sahip lazım, oğlu değil babası." Yani sahipsiz mal, mal değildir. Yaşadığımız sistemde de her şey mallaştırılmıştır, pazarda alınabilen şeyler haline gelmiştir. İnsanın kendisi bile alınıp satılabilen bir maldır.

Mal kelimesi bir de aşağılama anlamında argoda kullanılır: **"Mal mısın la sen?!"** "Alınıp satılır mısın?" değil, "Salak mısın?!" anlamında kullanılır. Kendi içinde tutarlılık arz eden bu durumu daha sonra açıklayacağım...

Mal argoda bir de esrar, eroin gibi kafa yapıcı maddeler için kullanılır. "Mal kalmadı elimde abi, müşteriler gelince ne bok yiyeceğiz?" cümlesindeki gibi...

Argoda son olarak 'mal', **pazarlanan kadın**

anlamına gelir. Yani seks sektöründe kullanılan kadınlara 'mal' denmektedir. "Abi iyi mallar geldi, yapayım sana bir güzellik, ne dersin?" cümlesinde olduğu gibi...

Ticaret dünyasında da mal, kıymetli, lüzumlu şey anlamına geliyormuş ama daha çok Osmanlıda sanırım bu anlama geliyormuş, çünkü zamanımızda malların pek kıymeti kalmadı. Çin'den sonra ortalık 'mal'dan geçilmediğinden, ortalıkta pek kıymetli mal kalmadı.

Mal, birde büyükbaş hayvanlar için kullanılmaktadır. **İnek, öküz, manda** gibi hayvanların hepsine 'mal' denmektedir. "Malları yaydın mı, sularını verdin mi" cümlelerindeki mal, bu anlamlara gelmektedir.

Gelelim derdimize bu kadar 'bilimsel' açıklamadan sonra, biz ne söylemek istiyoruz bunu bir açalım.

Sorun şu: Yaşadığımız bu kapitalist sistemde, hepimiz mal yani meta gibi alınabilir satılabilir hale gelmişiz. **"Herkesin bir fiyatı vardır,"** cümlesi bunun için söylenmiştir. Mesela, bizim sanat camiasında herkes fiyatını yüksek tutmak ister. Bunun için de arada bir solculukları akıllarına gelir ve festivallerde falan, hükümet karşıtı konuşmalar yapıp fiyatlarını artırmaya çalışırlar. Ama bu sanatçıların hiç biri kapitalizmi eleştirmez. Aslında şimdiki yönetimin, hükümetin bize yaşattıkları, başka bir hükümette değişmeyecektir. Sadece sahiplerimiz, yani yöneticilerimiz değişecektir. Meseleye buradan, yani antikapitalist yerden baktığınızda, ne Adana'da ne de Antalya'da yapılan konuşmalar, nutuklar beni etkilemiyor doğrusu. Konuşmalar hep sistem içi ama hükümet karşıtı, içinde mülkiyetçi kapitalizm eleştirisini hiç göremedik anlayacağınız. Sosyal medyada paylaşılan ve, "Bak bizimkiler (sanatçılar), solculuklarını hatırladılar," diye not düşülen görüntülere sevinenleri biraz üzüyorum galiba. Ama şunu da bilmek lazım ki, bu solcu sanatçılar, konuşmalarında 'düzenin bazına' hiç asılmadılar; aslında hep eleştirdiğimiz o

"Depremde halkına hizmet edemeyen devleti kapatın gitsin..." Laz Marks Emice

224. maçını bitiren Laz Marks oyunu, süren davalardan birinde ceza yedi. Çorum'da süren davada; "Gerekçeli karar yazıldı; Kurul Halinde Çalışan Kamu Görevlilerine Görevlerinden Dolayı Hakaret" ile sonuçlandı ve temyiz aşaması başladı. İleri demokraside düşünce özgürlüğü böyle oluyor. Yine de olumlu

ulusalcı motiflerle işlenmiş hamasi konuşmaları yaptıkları. Nitekim, 'içerideki' insanlardan bahsedilirken hiç düzmece KCK, Devrimci Karargâh davalarının tutuklarından ya da 'Hopalı Eşkiyalar'dan bahsedilmedi...

Neyse,

özetleyelim: "Mallaştırılmış bir toplumda yaşıyoruz." Mal kelimesinin bütün anlamlarıyla karşılık bulan bu cümle hepsine oturuyor ve bugün yaşadığımız, her şeyin sebebinin de ortaya koyuyor.

Bir, alınabilir satılabilir hale gelmişiz yani hepimiz metalaşmış pazarda tezgahlara düşmüşüz diyeceğim, o bile değil, yıkılası AVM'lere düşmüşüz.

İki, aptallaşmışız, salaklaşmışız ve hep bize anlatılana inanıyoruz ve bütün bu anlatılanların aslında bizi aptallaştırmak için yapıldığını göremeyecek kadar körleşmişiz. Gözümüz sadece 'aptal kutusu'nu görebilecek kadar açılıyor.

Üç, davar, inek gibi güdüyoruz, çobanımız başımızdan gidince ne yapacağımızı bilemiyoruz. Güdüyoruz, ovalarda yaylalarda, hatta şimdi oralara da götürmüyorlar, ahırlarda yaşıyoruz, hem de depreme dayanıksız ahırlarda... Etimizden, sütümüzden, derimizden, hatta kanımızdan faydalanıyorlar. Verilen, 'taze güzel otlar'ı yiyip geviş getiriyoruz sadece. Dünyadaki obezite bu yüzden çoğalmış durumda.

Dört, kıymetimiz hiç yok çok ucuza gidiyoruz, emeğin ucuza satıldığı bir ülkede yaşadığımızdan bunu anlayabiliriz. O kadar ucuz ki, 'ne alırsan bir liracılar'a düşmüşüz.

Beş, kadın bedeni çoğunlukta ama genel olarak da insan bedeni mal olduğu için, tecavüz edilebilir, darp edilebilir, hatta işimize gelmeyen bir bedense -devrimci, gerilla, alevi, Kürt, Ermeni, gay gibi- öldürülebilir. Çünkü bunlar maldır ve ne yapmak isterseniz yapılır.

Altı, vatan maldır arzu edildiği gibi kullanılır. Vatanın bir karşı toprağının bile verilmeyeceği söylenir ama enerji kaynakları,

tarafından bakmak lazım 224 oyun, üç süren bir de ceza ile biten bir dava. Orantiya bakınca durum bayağı iyi, düşünsenize oyun başına bir dava açılırdı ne yapardık?

Not: Laz Marks Emice aralık ayı maçlarını Ege Bölgesinde yapacak... Siz de ilinizde, ilçenizde yapılmasını isterseniz irtibata geçin.

İrtibat numarası: 0554 738 36 90 (Alper Küçükdevlet)

köprüler, otobanlar her şey satılabilir. Osmanlı anlayışındaki gibi mülk, yani mal, devlete ait olduğu için, nerede HES, köprü, termik, nükleer santral yapılacak kararını sahipler verir. Bu işlerin yapılacağı yerlerde yaşayanlar 'mal' olduğu için onlara sorulmaz bile. Vatan sadece topraklarıyla değil üzerinde yaşayanlarıyla mallaştırılarak sahiplenilmiştir büyüklerimiz tarafından. Bu nedenle nereye bomba atılacağı, hangi köyün yakılıp boşaltılacağı hep işte bu sahipler tarafından belirlenir.

Yedi, en 'kıymetli mal'lardan biri de kadındır. Mallaştırılmış kadının sahibi zengin değilse, 'mal' yani kadının hayatına, köşe başında sırtına saplanan bir ekmek bıçağıyla son verebilir. (Yanlış anlaşılmasın zengin sahipler kadınlarını öldürmüyor anlamında söylemiyorum.) Sahibin yani eşin, kocan, seni 'mal' etmiştir. Eski karısı da olsa, onun namusundur Mülkiyetçi ahlak anlayışımızda dul kadın, halen kocasının malıdır ve 'korunmakla' mükelleftir. İşte bu nedenle koca, karısını eski de olsa, yeni de olsa dövebilir, işkence yapabilir ve sonunda da öldürebilir. Kadın erkeğin tarlasıdır, ister eker, ister nadasa bırakır, ister yakar, anızlar gibi. İsterse de satar, satacak hiçbir şeyi kalmadığında...

Bu anlamıyla mesele sosyolojiktir ve ekonomiktir. Bunlar yani yukarda anlatmaya çalıştığım her şey bir sonuçtur ve nedeni de yıkılası bu kapitalist sistemdir. Ama nedense biz hep sonuçları tartışmayı seviyoruz; bakın geçen ay, yani ekim ayı, hep ölümlerin ve felaketlerin konuşulduğu bir ay oldu. Bitmeyen 'bölücü terör' sonucunda şehit düşen askerlerimiz, 'aile içi' şiddete maruz kalan kadınlar ve onların hazin ölümleri, dikkatsiz şoförlerin sebep oldukları trafik cinayetleri, 'vicdani retçi' olmadıkları için askerlikleri sırasında 'disko'larda ölen 'ötekiler' (Eşcinsel, Alevi, Kürt, Ermeni, Rum...), çürük binarlarda yaşadıkları için en küçük sarsıntıda duvarların altında kalan depremzedeler, 'idealleri' için dağlara çıkan ve operasyonlarla öldürülen genç bedenler...

Bu satırlar uzatılabilir. Ölümlere bakıyoruz hep ve canımız yanıyor oysa ölümlerden önce şu yaşanası dünyada hep birlikte, bir arada, eşitlikçi adaletli bir hayat kuramıyoruz...

Bana soruyorlar, ölen Türkiyeli askerlere üzülmüyor musun? Üzülmek olur muyum? Hem de çok üzülyorum ama bir farkla! Üzerindeki üniformadan dolayı değil, genç bir beden olduğu için. Aynı nedenle dağda, şehirlerde öldürülen insanlara da üzülyorum.

Hepimiz de biliyoruz ki, canımızı yakan bütün bu ölümlerin sebebi toplumsal.

Mülkiyetin hırsızlık olduğunu bilerek, sonuçlarıyla kahrolduğumuz bu kapitalist sistemi, yani malcı, mülkiyetçi, seksist, ırkçı, bölücü sistemi yıkmazsak bizler altında kalmaya devam edeceğiz.

Altı şiddetinde olmazsa dokuz şiddetinde yıkılım şu yıkılası sistemi.

Asma yaprağı varsa o don da gider!

Bilindik bir film sahnesi vardır; kumar masasında ütölümüş durumda olan kumarcı, don fanila oturur ve yine çok bilindik bir tablonun 'veresiye satan'ı gibi bakar. Soru şu: **Neden diğer kumarcılar, her şeyini aldıkları bu adamcağızın donunu almazlar?** Adab-ı muaşeret gereği mi, yoksa değersizliğinden ötürü mü? Bir adamı donuna kadar soyanlarda edep kalmadığını düşünerek ilk seçeneği eliyoruz, o yönetmenin edepliliği diyelim. İkinci seçenek üzerinde biraz daha duralım, değersizlik. Neye göre? Kullanım değeri mi, değişim değeri mi?

Şimdi biliyoruz ki bir meta iki şekilde değer taşır, kullanım değeri ve değişim değeri. Kumarcının donu bunları taşır mı? Topal malın kör alıcısı olduğuna göre taşıyabilir de. Peki değerini ölçüsü nedir? Kuşkusuz toprağın rantını hesaba katmazsak metanın üzerinde taşıdığı emek-saat. Peki asıl konumuza gelebilmek üzere; fiyat nedir? Marx, basit bir formül çıkarıyor: fiyat = ücret+rant+faiz+kâr. Esasen Marx'ın değil klasik iktisadın teorisi de bu yönde. Bu formülün herhangi bir yerinde 'vergi' görebiliyor musunuz?

Vergi, ekonomi-politikte pek de yer tutmuyor. Bunun bir nedeni bu işleri yazıp çizenlerin Avrupalı oluşları ve vergi sistemlerinin pek bizdekine benzemeyişi, diğer nedeni ise oransal olarak hesaplandığında ekonomik dolaşıma doğrudan katılan bu miktarın ek bir tanım gerektirmemesi... Tabii önce Keynes'e sonra, Reagan, Thatcher, Özal kutsal üçlüsüne kadar bu iş öyleymiş. Biz tanımlayalım, vergi, **tam olarak o kalan donunuzdan bir önceki giysinin oluyor! Asma yaprağınız varsa, donunuz da kabul edilebilir.**

Doğrudan ve dolaylı vergiler

Birkaç sayı önce kabaca bir vergi hesaplaması çıkarmıştık, buna göre ücretli bir çalışanın gelirinin yarıya yakınına vergi olarak el konuyordu. Yani brüt ücretinin yüzde 29'unu -diğer kesintiler de içinde- doğrudan vergi olarak ödüyordu emekçi. Bunun karşılığında ne olması gerekiyor? Ülkenin kalkınması, toplumun refah içinde yaşaması, çocuklarına eğitim, kendisine ve ailesine sağlık hizmetleri sunulması falan değil mi? İnanınız mı sahidten?! Aynı emekçi kardeşimiz bu vergisini ödedikten sonra, bu vergi

karşılığında hak ettiği hizmetler için yeniden yeniden ödeme yapıyor ama. Mesela zaten parasını ödemek suretiyle kullandığı elektrik-su-doğalgaz faturalarını öderken epey bir vergi ödüyor yine. Bu nasıl geri dönecek? Yol, su, elektrik? Tabii! Tabii!

Yollar yapılıyor, yalan değil. Fakat yollar için zaten vergi ve yol geçişinden para alınıyor. Hem her motorlu taşıttan alınan bir vergi var, hem de bu motorlu taşıtlar hareket halindeyken tükettikleri yakıt oranında, yani tam olarak yolları kullanma oranlarında vergilendiriliyorlar. Hatta arabası olmayıp da toplu taşımadan yararlanan emekçi, hem yakıt fiyatları oranında para ödüyor, hem de bu ödediği para ayrıca vergilendiriliyor. Diğer tüm hizmetlerde de aynı şekilde ciddi bir dolaylı vergi uygulaması mevcut. Hatta bunlarla da kalmıyor, **daha başınıza gelmeyen şeyler için başınıza gelmeden önce yatırım kabilinden vergi ödüyorsunuz**; işsizlik böyle, deprem böyle, savaş böyle...

Sıtkı'nın bir yazısında -hafazanallah karıştırmayalım- aşağı yukarı şöyle deniyordu: **"Bize kapitalizm, emperyalizm demeyin, 'bizi lüleden emiyorlar' deyin."** Daha ben nasıl tarif edeyim o lülenin vücuduna gelmiş halini?..

Fonlar bir kez daha

Devletin elinde biriken ya da birikmiş olması gereken devasa fonlar bulunuyor, bu vergilerin sonucu olarak. Evvel karaladık, İşsizlik Sigortası Fonu'nun toplam varlığı, 46 milyar lira ve bu para Türkiye bütçesinin yüzde 16'sı. Çok alıştığımız için acı eşliğimizin altında kalan, yani 'algıda folloş olma hali' denilebilecek bir şekil alan deprem vergisi var. Onu da Van depremi vesilesiyle hatırlamış olduk, orada biriken de, farklı hesaplamalara göre 23, 30, hatta 40 milyar dolar. Tabii bunların zaman içinde kazandıkları faizleri falan hesaba katmıyoruz. Peki biri çıkıp itiraf etsin değil mi: "Bütçenin yarısını dolaylı vergilerden doğrultuyoruz, kalanını doğrudan olanlardan (asgari ücretli çalışandan yaklaşık 250 TL kesildiği hesaplanırsa bu da ciddi bir miktar ediyor, hesaplayana), sonra da size nanik yapıyoruz çok af edersiniz," desin. İnanın sonrası için olanlarla ilgili haklarımızı saklı tutmak kaydıyla buraya kadar ödediklerimizi helal edebiliriz bu tür bir samimiyet karşısında. Tabii ki etmeyeceğiz de laf olsun diye dedim...

"Benzin vardı da biz mi içtik?"

O kadar çok vergi kalemi var ki, her birini yazmaya kalksak zaten sayfa dolar. O sebeple atladık bütün ve alkol vergilerini, Deli Dumlul yasası gibidir onlar da. İşte Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, 27 Ekim'de bu bütün

kaçakçılığı konusunda konuşurken, kendini bilmez birkaç gazeteci deprem vergilerini soruyor. Birkaç gün öncesinde TRT sansürüne takılan bu soruya artık hazırlıklı

olmalı ki gazetecinin başına bir şey gelmiyor. Süleyman Demirel'in hazırcıya dönüşüne özenen Şimşek, **"74 milyonun ihtiyacını karşıladık. Double yol yaptık,"** gibi bir şeyler söylüyor. Sonra da 'büyüklük' yapıp, bir maaşını Van için bağışlayacağını söylüyor. **"İyi de Van da dahil bütün memleketin emekçileri, yıllardır gelirinin yarısını size bağışlıyor, biz onu soruyoruz!"** demiyor gazeteciler de. Silvan'da boyacılık yaparak kazandığı 8,75 TL'yi bağışlayan çocuk başka, atık kağıt toplayıcıları başka, soğuklara rağmen ceketi dışında her şeyini gönderen arkadaşlar başka, bu bakanlar, milletvekilleri bambaşkadır. **Altı yıl önce yerli bir edilemesinin ardından Gazze halkı ABD hükümetinden gelen bağışları kabul etmemişti.** Şimdi de keşke Van halkı, hakkı olan, yıllarca vergi ödeyerek birikmesini sağladığı paraların üzerine oturanlardan gelen bağışlar konusunda böyle bir tutum alsaydı.

Neo-liberalizm esasen alınan hizmetin karşılığının ödenmesi teorisi üzerine oturur. Örneğin eğitim alan kişinin bunun sonucunda ileride yüksek bir kazanç elde edeceği için buna para vermesi gerektiğini savlar; böylece de bütün hizmet alanlarını, yani-kamusal alanlar olarak tanımlar. Bu yolla kamu hizmeti olarak -ödenilen vergiler- karşılığında sunulması gereken her şeyin paralı olmasını meşrulaştırmaya çalışır. Yani Türkiye'de hakıyla uygulansa inanın, daha rahat ederiz. Zira biz hem bu hizmetler için para ödüyoruz, hem de gelirimizden koca koca miktarları vergi olarak veriyoruz. **Bakan Şimşek, double yol yapıldığını söylüyor da, litresi 4,30 TL'den benzin alınan ve üstüne otobüs biletinden yüzde 18 KDV kesilen memlekette double yol yapımı için zaten vergi toplanmamış mıdır?**

Türkiye tipi kapitalist gelişim

Ne oldu deprem vergileri? Ödediğimiz tüm vergiler ne oluyorsa o oldu: Kuş! 1923'te düzenlenen İzmir İktisat Kongresi'nde çerçevesi kabul ettirilen kapitalist gelişme biçimi, yerli sermayenin (kapitalistlerin) devlet eliyle yaratılması üzerine kuruluydu. (Şimdi o kongrede sendika hakkının falan da tanındığını söyleyecek Kemalistler çıkar, o sendika hakkı daha hiç kullanılmadan, paketi açılmadan iki yıl sonra geri alındı.)

Bu işin pratikte nasıl olduğunu Erol Toy'un *İmparator ve Bal Tutanlar* belgesel romanları pek iyi anlatır. Devlet, İş Bankası ve bazen de doğrudan Paşa'nın elinden girişimcilere sermaye sağlamıştır. Bu yolla, Koç, Yaşar gibi holdinglerin kurulmasına ön ayak olmuştur. Sabancı'nın hikâyesi de, bildiği gibi Hacı Sabancı'nın, yanında çalıştığı Ermeni'nin çiftliğine ve pamuk işleme tesisine çökmesiyle başlar; devlet bu tür gaspların önünü açacak yasalar da yapmıştır. Milli sermaye yaratma yolunda azınlıkların mülkleri yağmalanabilmiştir.

Türkiye sağının varlığını üzerine temellendirdiği esaslardan biri de Cumhuriyet döneminin eleştirilmesidir. Fakat bu eleştiri

o derece yüzeyseldir ki Demokrat Parti'den başlayarak bütün o 'demokrasinin yıldızları' aynı yöntemleri birebir alıp kullanmışlardır. O günün Koç Holding'i hikâyesi başka başka (mesela Albayraklar gibi) talihlilerin hikâyesine dönmüştür.

Yani Türkiye kapitalizminin esas gelişim biçimi, kalkınma ayağına, çok af edersiniz, **lüleden emme eylemidir.** Yoksulluk sınırının epey altında yaşayan emekçilerin gelirlerinin yarısı vergi adı altında gasp edilir, sonra da **double yol, köprülülük kavşak, Ankara'da şelale, İstanbul'da otoban, Karadeniz'de sahil yolu, Hakkari'de dağ karakolu ayağına ihalelerde sermayeye aktarılır.** Bu yolla biz emekçiler vergi rekortmeni olamasa da dünyanın en zenginleri listesine girebilecek kapitalistlerimizin olmasıyla gurur duyabiliriz. Ya da dünyanın en zengin sekizinci başbakanına sahip olmakla ya da memleketin her yanına yol döşemiş olmalarıyla... *Time*'ın 'Yüzyılın yüz büyüğü' anketinin yaratıcı yetenekler kısmına Vehbi Koç'un girebilmesinin sırrı buradadır.

Yağmalananları geri alma hakkı

Bu çerçeveden bakınca, **dünyanın pek az ülkesinde 'mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi' eylemi bizdeki kadar meşru bir yere oturabilir.** Bizden çalışanların geri alınması herhalde hem hakkımız olan hem de görevimiz sayılması gereken bir eylemdir.

Mesela Van'daki depremin ardından hepimiz, elimizden ne gelyorsa yapmaya çalıştık. O derece ki, sağda solda abuk subuk konuşanlara yanıt verme timleri kurduk internete. Aslında birçoğumuz elimizden gelenlerin azlığı nedeniyle bir parça kızgındık; çaresizliğimiz kadar utandık Van'daki kardeşlerimizden ve bir parçamız enkaz altındaymışçasına hareket ettik.

Bizim Mehmet Usta, sabah kahvaltı ederken, abuk subuk konuşan iki genci tokatlamış kahvede, eline sağlık. Yalnız işte bu davranışın asaleti ya da elden başka bir şey gelmiyor oluşturan hareketle bu dallamalara internete cevap ve karşı argüman yetiştirmeye çalışan arkadaşlara çok bozuluyorum. **Ya tokat atın ya da akıllandırmaya çalışmayın.**

Aynı şekilde bu andavalların bazıları da sözde yağmalanan yardım kamyonları görüntülerinden yola çıkarak geri zekalılar söylemler üretmeye devam ediyor. İyi de yukarıda söyledik, anlattık neyi niye almamız gerektiğini. Kaldı ki **yağma, tanımlı gereği başkasının sahip olduklarını almaktır, oysa tüm bunlar bizim zaten.** Yani hem yağmalayan devlettir, sermayenin devletidir, hem de geri alamayışımız bizim **beceriksizliğimizdendir.**

Felaketin en sıcak günlerinde, bütün arkadaşlar ellerinden gelebildiği kadarıyla bir şeyler yapma telaşındaydı. Depremin sıcaklığında bu kadarıyla yetinmemiz lazımdı, çünkü acelemiz vardı. Ama artık, dayanışma için değil, eylem için, ödediğimiz kadarını -ve kuşkusuz hepsini- geri almak için aynı çabayı göstermeliyiz. **İhtiyaç duyacağımız hirs ve öfke ödediğimiz vergilerde mevcuttur...**